

วารสาร

ภาษาปริทัศน์

วารสาร ภาษาปริทัศน์

ฉบับที่ 21 ปีพุทธศักราช 2547

ที่ปรึกษา

รศ. ดร. บุญศิริ อนันตเศรษฐ
ผศ. ดร. จันทร์พนิต สุระศิลป์
ผศ. ดร. กุลพร ธีรธัญญะ
รศ. นราพร จันทร์โอชา
ผศ. ปิยนารถ พักทองพรรณ
ผศ. วัลยาพร นาวิการ

บรรณาธิการ

ผศ. ทอรั้ง จรุงกิจอนันต์

กองบรรณาธิการ

ผศ. เสาวภา ฉายะบุระกุล
รศ. อัญทิการ์ ไร่องศาต
ผศ. อมตา เวชพฤติ
ผศ. สำหรี กุลสิริสวัสดิ์
ผศ. ปาริชาติ ชูโชติแก้ว
อาจารย์อิงทิพย์ รัตตะรังสี

ฝ่ายจัดพิมพ์

นางสาวนิรมล เยี่ยมแสงทอง
นางกรรณิการ์ พูลสมบัติ

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

นางสุรัชดี วิริยะยั้งศิริ

ฝ่ายศิลปกรรมและภาพ

นายพงษ์ศักดิ์ ไพธองกูร
นายกิตติศักดิ์ มุขกระโทก

พิมพ์ที่

โรงพิมพ์ดอกเบ๊
1023/205-208 ซอยร่วมศิริมิตร
ถนนพหลโยธิน บางเขน กทม. 10900

บ.ก.แถลง

วารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมโดยเพิ่มข้อ
ความเป็นข้อคิดเห็น เสนอแนะ และประสบการณ์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นแนวทาง เป็นกำลังใจ และเป็นแรงผลักดันให้กับ
ผู้สอนและผู้เรียน ขอแนะนำนักเขียนบางท่านที่มีผลงานในวารสารของเรา
ฉบับนี้ค่ะ

อาจารย์นิธิ เอียวศรีวงศ์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเที่ยงคืน เสนอ
บทความหลังเที่ยงคืนเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จะไม่ขอแนะนำอะไร
มาก นอกจากขอเรียนว่าควรอ่านบทความของอาจารย์โดยไม่เว้นแม้แต่
ช่องว่างและระหว่างบรรทัด

คำหามาน คนโค เด็กบ้านนอกคนหนึ่งที่ทำให้ระยะทางจากอีสาน
ของไทยถึงสหรัฐอเมริกาไม่ไกลเกินเดิน ต้องอ่านถึงจะรู้ว่าทำอะไรเด็ก
บ้านนอกคนนี้ถึงกลายมาเป็น 'ครูบ้านนอก'

อาจารย์สมคิด ฌานวงศ์ ราชบัณฑิตพิเศษกระทรวงศึกษาธิการ
ภาษาจนตกผลึก และกลั่นกรองออกมาเป็นกลยุทธ์ในการเรียนภาษา 10
ประการ เราจะพลาดได้อย่างไร

นิธินันท์ ขอบแสงรัตน์ บอกกับผู้อ่านว่าคนที่ไม่เคยไปเรียนต่าง
ประเทศเลยอย่างเธอกลายมาเป็นบรรณาธิการ Focus ของ The Nation ได้
อย่างไร

สุพิชา สอนคำริห์ บ.ก. Cleo นิตยสารหัวนอกที่มียอดจำหน่าย
อยู่ในแถวหน้าของนิตยสารเมืองไทย เธอเล่าเบื้องหลัง (ที่อยากให้ออกเสียง
แบบ) ว่าอะไรหล่อหลอมให้เด็กสาวคนหนึ่งวัยหย่อนสามสิบกลายมาเป็น
บ.ก. 'หวานอมเปรี้ยว' ในวันนี้

สันติสุข (เจือ) จงมันคง เป็นนักเขียนใหม่ 'No name' สำหรับแวด
วงวิชาการ แต่ถ้าเดินไปที่ตึกแกรมมี่จะรู้จัก 'เจือ' ในฐานะผู้บริหารระดับ
บิก 'เจือ' ได้เสียสละเวลาอันแสนวุ่นวายเผยแพร่เคล็ดลับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
อย่างได้ผลที่สุด และเป็นธรรมชาติที่สุด

นอกจากบทความครั้งก่อนวิชาการของนักเขียนท่านเหล่านี้แล้ว เรา
ยังมีบทความทางวิชาการ และรายงานผลการวิจัยด้านการเรียนการสอนที่
มีคุณภาพฉบับเล่มอีกเช่นเคย เชิญพลิกไปอ่านได้เลยค่ะ

๑

สารบัญ

อุปสรรคนอกห้องเรียนของการเรียนภาษาอังกฤษในสังคมไทย นิธิ เอียวศรีวงศ์	4
เรียนภาษาอังกฤษประจำครูบ้านนอก คำหมาน คนไค	10
กลยุทธ์ในการเรียนภาษา สมศีล ฌานวัตะ	16
ภาษาอังกฤษกับผม...ทำไม (ให้ได้) ดี สันติสุข จงมันคง	25
เก่งภาษาอังกฤษ ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และไม่รู้ นิธินันท์ ยอแสงรัตน์	28
เคล็ดลับคนเก่ง เมธีวุฒิ หังสพฤกษ์ แจน	34
ภาษาอังกฤษสำคัญอย่างไรกับการเป็นบรรณารักษ์ สุพิชา สอนดำริห์	38
การวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบอัตนัยรายข้อ รศ.ดร.สุพัฒน์ สุกมลสันต์	44
ความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบของครู ทรงศรี สรณสถาพร และคณะ	56
การสอนโครงสร้างประโยคเพื่อปรับปรุงการเขียนตอบคำถามอัตนัย ของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดิศรา กาดิ๊บ	68
การใช้โปรแกรม PowerPoint เพื่อสร้างบทเรียน ผศ.ผ่าน บาลโพธิ์	84

วารสารภาษาปริทัศน์ เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ
2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวภายในแวดวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่างๆ
3. ส่งเสริมให้อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคมกำหนดออกปีละ ๑ ฉบับ

การตีพิมพ์บทความใดๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการวารสาร **“ภาษาปริทัศน์”** ก่อน

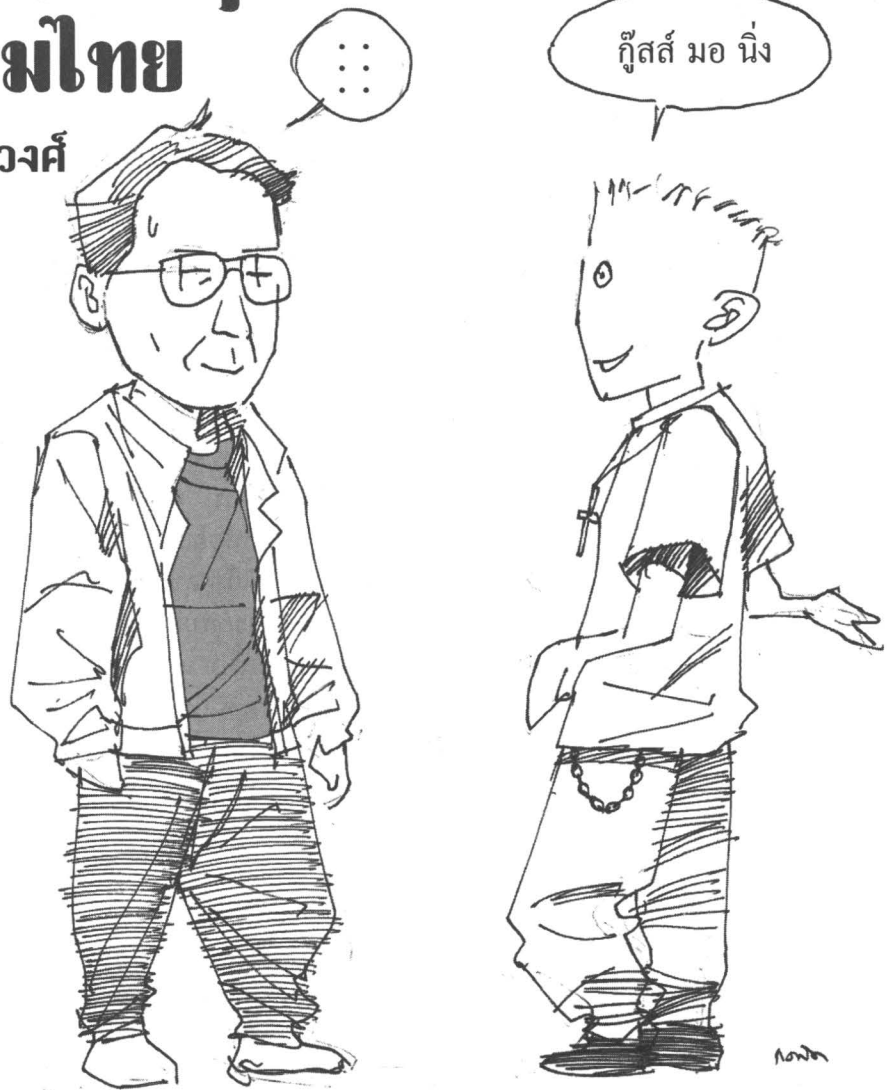
บทความในวารสารเล่มนี้เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร **“ภาษาปริทัศน์”** ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อุปสรรค นอกห้องเรียน

ของการเรียน
ภาษาอังกฤษ
ในสังคมไทย

นิธิ เอียวศรีวงศ์

ศาสตราจารย์ ดร.นิธิ เอียวศรีวงศ์ เป็นอาจารย์สอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จนเกษียณอายุราชการ แล้วออกมาตั้งมหาวิทยาลัยเที่ยงคืน อาจารย์เขียนคอลัมน์ประจำให้กับมติชนรายวันและมติชนสุดสัปดาห์ บ.ก.ขออนุญาตตัดข้อความของคุณไมเคิล ไรท์ ที่เขียนถึงอาจารย์นิธิมาลงดังนี้ “ผมชอบฟังและคุยกับอาจารย์นิธิ เพราะท่านเป็นแหล่งแสงสว่าง และอากาศบริสุทธิ์ที่พัดมาดังลมว่าว ขจัดความอับสาบทางความคิด...” สั้นๆ เท่านั้นคงพอนะคะ

ทำไมถึงต้องเป็นอุปสรรคนอกห้องเรียน?

เพราะวิเคราะห์ให้ถึงที่สุดแล้ว อุปสรรคของการเรียนการสอนวิชาความรู้ทุกอย่างนั้นมาจากนอกห้องเรียนทั้งนั้น ไม่เฉพาะแต่วิชาภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียว จริยธรรมของแพทย์ไม่ได้มาจากความสำเร็จหรือล้มเหลวของการเรียนการสอนจริยธรรมทางการแพทย์ในโรงเรียนแพทย์ แต่มาจากเงื่อนไขทางสังคมและวัฒนธรรมที่แวดล้อมความเป็นแพทย์ต่างหาก เช่นเดียวกับความซื่อสัตย์ของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ไม่ได้มาจากวิชาจริยธรรมที่สอนในโรงเรียนนายร้อยสามพราน

สังคมไทยให้ความสำคัญแก่ห้องเรียนมากเกินไป ทั้งๆ ที่ห้องเรียนประกอบขึ้นเป็นส่วนเล็กน้อยเดียวในกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ทุกคน ยิ่งไปกว่านั้น นับตั้งแต่มีห้องเรียนเป็นต้นมา ห้องเรียนก็ไม่เคยสร้างสิ่งใหม่ - แนวทางใหม่, ความคิดใหม่, ความรู้ใหม่ ฯลฯ ให้แก่สังคมใด เพราะห้องเรียนเป็นได้แต่เครื่องมือของอำนาจสำหรับจรรโลงสิ่งที่เกื้อหนุนอำนาจนั้นให้ดำรงอยู่ตลอดไปเท่านั้น ห้องเรียนจึงแตกต่างจากอาศรม, ศาลาวัด, ปอเนาะ, Academy, ตักศิลา, ไต๋ร่มโพธิ์ ฯลฯ ซึ่งครูมีอิสระทั้งในทางเศรษฐกิจและความคิด เพราะไม่ต้องพึ่งใครนอกจากชื่อเสียงคุณความดีของตัวเอง ทั้งนี้เพราะห้องเรียนใหญ่เกินกว่าที่ครูจะอยู่อย่างอิสระเช่น

นั้นได้

ด้วยเหตุดังนั้น เมื่อคิดถึงความล้มเหลวในการเรียน-สอนภาษาอังกฤษในสังคมไทย จึงจำเป็นต้องคิดให้เลยไปจากห้องเรียน ทั้งนี้ได้หมายความว่าวิธีสอน, ความรู้ภาษาอังกฤษของครูภาษาอังกฤษ, อุปกรณ์การเรียนการสอน, หลักสูตร ฯลฯ ดังที่มีผู้กล่าวอยู่เสมอไม่เกี่ยวเสียเลย แต่ความบกพร่องของสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นลอยๆ หากมีมิติทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นรากเหง้าของความบกพร่องเหล่านั้น

ในที่นี้ผมเพียงแต่จะหยิบยกอุปสรรคนอกห้องเรียนบางประการขึ้นมากล่าวเท่านั้น โดยไม่สามารถเสนอทางออกที่เป็นรูปธรรมได้เลย

“

กล่าวอีกนัยหนึ่ง
ความรู้ภาษาอังกฤษ
เป็นเครื่องแสดงชนชั้น
และสถานภาพทางสังคมมาแต่ต้น
และในเวลาต่อมา
ก็กลายเป็นความรู้ที่มีราคาพิเศษ
ซึ่งไม่ได้กระจายให้แก่ทุกคน
หากสงวนไว้แก่
คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ
ที่จะจ่ายได้เท่านั้น
ฉะนั้นการฟัง-พูด-เขียน-อ่าน
ภาษาอังกฤษในเมืองไทย
จึงไม่ใช่การมี
ความรู้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น
แต่เป็นการแสดงด้วยว่า
ความสามารถ
ในภาษาอังกฤษระดับใด
สังกัดอยู่ในชนชั้น
และสถานภาพใด

”

1. ภาษาทุกภาษามีชนชั้น ภาษาไทยก็มีชนชั้น ทั้งสำเนียง, คำศัพท์, การออกเสียง ฯลฯ ซึ่งแสดงความแตกต่างทางชนชั้น หรือทางสถานภาพ ภาษาอังกฤษเข้ามาทำให้การแสดงความแตกต่างทางชนชั้นและสถานภาพซับซ้อนขึ้นไปอีก

ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นเครื่องหมายของชนชั้นสูง และสถานภาพสูงมาตั้งแต่ ร.4 แล้ว การจัดการศึกษามวลชนในภายหลัง (แม้แต่หลัง พ.ศ. 2475) ยิ่งเสริมให้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องหมายทางชนชั้นและสถานภาพมากขึ้น เช่น ไม่มีการเรียนภาษาอังกฤษในการศึกษาภาคบังคับ ยกเว้นเด็กในโรงเรียนเอกชน ซึ่งมีคนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถเข้าถึงได้ แม้กระนั้นก็มีระดับของภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันระหว่างโรงเรียนเอกชนด้วยกัน โรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียงซึ่งเปิดรับเฉพาะคนที่สามารถจ่ายได้ จะสอนภาษาอังกฤษอย่างได้ผลกว่าโรงเรียนเอกชนทั่วไป มาในปัจจุบันมีโรงเรียนที่ใช้หลักสูตรนานาชาติและใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนเปิดขึ้นหลายแห่ง แต่ทุกแห่งเก็บค่าเล่าเรียนในอัตราที่สูงเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าถึงได้

แน่นอนว่าคนที่สามารถไปศึกษาต่อในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ย่อมแสดงว่ามีสถานภาพสูง หรืออย่างน้อยก็กำลังจะก้าวเข้าสู่กลุ่มสถานภาพสูงอย่างไม่ต้องสงสัย

กล่าวอีกนัยหนึ่งความรู้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องแสดงชนชั้นและสถานภาพทางสังคมมาแต่ต้น และในเวลาต่อมาก็กลายเป็นความรู้ที่มีราคาพิเศษซึ่งไม่ได้กระจายให้แก่ทุกคน หากสงวนไว้แก่คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่จะจ่ายได้เท่านั้น ฉะนั้นการฟัง-พูด-เขียน-อ่านภาษาอังกฤษในเมืองไทย จึงไม่ใช่การมีความรู้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น แต่เป็นการแสดงด้วยว่าความสามารถในภาษาอังกฤษระดับใด สังกัดอยู่ในชนชั้นและสถานภาพใด

ทุกครั้งที่หมา จ๊กมก หลุดคำภาษาอังกฤษออกมาในการแสดง จะได้เสียงฮาจากผู้ชมเสมอ เพราะหมา เสนอบุคลิกตนเองเป็นคนอีสานผู้ต่ำต้อย ยืนอยู่ที่บันไดชั้นล่างสุดของสังคม ฉะนั้นเพียงแค่เอ่ยคำภาษาอังกฤษคำเดียวก็กลายเป็นความขัดกันที่น่าขำ

คนไทยมักบ่นว่า การพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยด้วยกันเป็นเรื่องยากกว่าพูดให้ฝรั่งฟัง และมักให้เหตุผลว่าเพราะคนไทยชอบจับผิด ผมคิดว่าทั้งความรู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก และการจับผิดล้วนเป็นเรื่องเดียวกัน นั่นก็คือการพูดภาษาอังกฤษกับคนไทยคือการประกาศชนชั้นและสถานภาพของตนเอง ซึ่งย่อมจะถูกผู้ฟังตรวจสอบหรือขับไล่ออกไปจากสถานภาพนั้นได้ง่าย สิ่งที่ผิดไม่ใช่ศัพท์ที่ใช้, ลำเนียงที่พูด หรือการออกเสียงคำหรือไวยากรณ์ แต่สิ่งที่ผิดคือ คุณไม่ได้เป็นอย่างที่คุณแสดงว่าคุณเป็นต่างหาก

ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ คนไทยจึง “อาย” ที่จะพูดภาษาอังกฤษ ไม่ใช่อายที่จะเปล่งเสียงภาษาต่างประเทศใดๆ ใดๆ เพราะคนไทยไม่รู้ลึก “อาย” ในการหัดพูดภาษาเขมรหรือสำเนียงท้องถิ่นของภาษาไทย (ซึ่ง “ยาก” มาก เพราะมักใช้เสียงวรรณยุกต์ที่ไม่ตรงกับภาษาไทยมาตรฐานนัก ทำให้หูของผู้หัดพูดไม่ได้ยินเสียงที่ต่าง) แต่คนไทยอายที่คนอื่นจะประเมินสถานภาพของตนต่ำกว่าที่ตนต้องการต่างหาก

2. เคยมีคนตั้งข้อสังเกตมานานมาแล้วว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่แสดงตรรกะและกระบวนการคิดที่เป็นเหตุเป็นผลชัดเจน ในขณะที่ภาษาไทยเป็นภาษาที่แสดงออกซึ่งอารมณ์ได้ชัดเจน แต่ไม่ค่อยมีคุณสมบัติดังภาษาอังกฤษที่กล่าวข้างต้น

ผมค่อนข้างจะเห็นด้วยกับข้อสังเกตนี้

แต่ไม่ต้องการให้หมายความว่าภาษาอังกฤษมีธรรมชาติเช่นนี้มาแต่โบราณ หรือภาษาไทยมีธรรมชาติเช่นนี้ตลอดไป ภาษาทุกภาษาย่อมถูกกระทบจากความเปลี่ยนแปลงที่เกิดในสังคมซึ่งใช้ภาษานั้นๆ ด้วยกันทั้งสิ้น และเมื่อย้อนกลับไปดูความเปลี่ยนแปลงทางสังคมซึ่งเกิดขึ้นในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ ก็จะทำให้เห็นว่ามีความเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาลในวิถีคิด, ระบบคุณค่า, ตลอดจนเนื้อหาของสื่อสารกัน จนทำให้ระบบสังคม, ระบบการเมือง, ระบบการศึกษา, ระบบเศรษฐกิจ ฯลฯ ทุกระบบของตะวันตกไม่อาจดำรงอยู่ได้ ต้องปรับเปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ ในขณะที่ความเปลี่ยนแปลง

ในสังคมไทยเป็นความเปลี่ยนแปลงที่พยายามกลืนของใหม่ให้เข้าไปอยู่ในระบบเดิมตลอดมา วิทยาศาสตร์สมัยใหม่มีผล “ปฏิวัติ” สังคมตะวันตก ในขณะที่มีการควบคุมผลกระทบของวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เมื่อนำเข้ามาสู่สังคมไทย จนทำให้วิทยาศาสตร์เป็นเพียงเทคนิคอย่างหนึ่งสำหรับทำให้ชีวิตในกรอบเดิมสะดวกสบายขึ้นเท่านั้น

ด้วยเหตุดังนั้น “ธรรมชาติ” ของสองภาษาจึงต่างกัน และเป็นการยากที่จะให้คนไทยใช้ภาษาอังกฤษได้ดี เพราะการใช้ภาษาอังกฤษไม่ได้หมายความว่าเพียงการขยับตัวออกจากภาษาเก่าไปสู่ภาษาใหม่ แต่ต้องรวมถึงการขยับตัวจากกรอบวิถีคิดและระบบนานาชนิตซึ่งชีวิตตัวได้ฝังรากลึกลงไว้แล้วออกไปสู่กรอบวิถีคิดและระบบนานาชนิตซึ่งตัวไม่เคยชินด้วย

ขอยกตัวอย่างงานเขียนทางวิชาการ มักมีผู้บ่นเสมอว่านักวิชาการเขียนบทความวิชาการในภาษาไทยแล้วมีแต่กลิ้งนกลิ้งนอย ผมยอมรับว่าเป็นความจริง ยิ่งหากใครขยันพอจะนำโครงสร้างประโยค, การลำดับความคิดจากประโยคหนึ่งไปยังอีกประโยคหนึ่ง, วิธีการสร้างเงื่อนไขให้แก่วาทะ (statement) ในแต่ละตอน ฯลฯ ก็จะเห็นนมเนยมากกว่าศัพท์บัญญัติและวงเล็บภาษาอังกฤษอีกมากทีเดียว

เหตุใดกลิ้งนกลิ้งนอยจึงงูในงานวิชาการ

เหตุผลก็เห็นได้ชัดอยู่แล้ว นั่นก็คืองานวิชาการเป็นการเสนอความคิดเห็นหรือการแสดง (exposition) ความรู้ที่ค้นพบใหม่ จึงต้องเสนอภายใต้กรอบวิถีคิดและตรรกะซึ่งไม่ได้อยู่ในวัฒนธรรมไทย (รวมทั้งวัฒนธรรมไทยปัจจุบัน) ภาษาไทยไม่ “เข้ากัน” กับกรอบวิถีคิดและการแสดงตรรกะแบบนี้ ไม่ใช่เฉพาะไม่มีศัพท์สำหรับแนวคิดใหม่ๆ เท่านั้น แต่ไม่ “เข้ากัน” ในระดับโครงสร้างเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม ในระยะสิบกว่าปีที่ผ่านมา ผมคิดว่าสังคมไทยเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมาก มากเสียจนยากจะเพียรรั้งให้กรอบวิถีคิดและระบบต่างๆ ดำรงอยู่อย่างเดิมได้สืบไป (เช่นคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเพียงอย่างเดียวก็ทำให้เกิดคำไทยที่ยืมจากอังกฤษมากมายและรวดเร็ว ชนิดที่นักบัญญัติศัพท์ไล่ตาม

ไม่ทัน... แล้วยังมีตลาดหุ้น, “นาโนเทคโนโลยี”, พันธุกรรมศาสตร์ ฯลฯ ที่ผลิตคำอังกฤษเข้าไปในปากคนไทยอีกมากมาย อย่าลืมว่าการบัญญัติศัพท์ไทยขึ้นแทนการทับศัพท์นั้นเคยถือกันว่าเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง เพราะเป็นกลวิธีหนึ่งในการทำให้สังคมไม่เปลี่ยนเร็ว)

ผมคิดว่าความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ในระยะยาวจะจัดอุปสรรคนอกห้องเรียนของภาษาอังกฤษในสังคมไปได้ข้อหนึ่งเป็นอย่างน้อย

3. เรามักได้ยินคนพูดเสมอว่าคนไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ ทุกครั้งผมอดนึกถามตัวเองไม่ได้ว่า แล้วคนไทยเก่งภาษาไทยหรือ?

ผมตอบตัวเองว่าไม่ ผมหมายถึงคนไทยในสมัยนี้ะครับ คนไทยสมัยนี้ไม่เก่งภาษาไทยเลย ศัพท์ใหม่ที่ถูกรสร้างขึ้นจำนวนมากในภาษาไทยปัจจุบัน ล้วนมีความหมายที่คลุมเครือ บางกรณีก็มีคำเก่าอยู่ในภาษาแล้ว จึงไม่ได้ทำให้เกิดความมั่งคั่งขึ้นในภาษา แม้เราต้องเข้า

มาอยู่ในสังคมที่มีความซับซ้อนขึ้น วงศัพท์ที่ใช้แคบลงจำนวนออกจะทื่อๆ ไม่อาจทำให้เห็นความเหลี่ยมของความหมายที่ควรมีหลายนัยตามที่คนในสังคมปัจจุบันน่าจะต้องทำเป็นปรกติ (เช่นการต่อราคาของด้วยประโยคที่ให้ความรู้สึกต่างกัน...ยังไม่พูดถึงการแสดงความผูกพันระหว่างมนุษย์, ความไม่พอใจ, การปฏิเสธที่ทั้งเยื่อใยต่างระดับ ฯลฯ)

แต่ไม่ใช่ผมคนเดียวที่รู้สึกว่าคุณไทยไม่เก่งภาษาไทย ปรากฏว่ามีคนในภาษาอื่นๆ บ่นว่าคนของเขาไม่เก่งภาษาตัวเองอีกมาก ผมจึงคิดว่านี่อาจเป็นปรากฏการณ์ของยุคสมัยเสียแล้วกระมัง ไม่ใช่ปรากฏการณ์ของสังคมไทยเพียงแห่งเดียว

ผมส่อเสี่ยงอธิบายความสามารถทางภาษาที่ด้อยลงว่าคงมาจากการสื่อสารที่เปลี่ยนไป เทคโนโลยีทำให้เราสื่อสารได้กว้างขึ้น ไกลขึ้น และเร็วขึ้น กว้างและไกลนั้น แทนพิมพ์ได้บันดาลความสามารถในแง่นี้แก่เรามา ๔๐๐ ปีแล้ว และอันที่จริงแทนนี้และอาลักษณ์ก็ถูก

“

เรามักได้ยินคนพูดเสมอว่า คนไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษ ทุกครั้งผมอดนึกถามตัวเองไม่ได้ว่า แล้วคนไทยเก่งภาษาไทยหรือ?

ผมตอบตัวเองว่าไม่

ผมหมายถึงคนไทยในสมัยนี้ะครับ

คนไทยสมัยนี้ไม่เก่งภาษาไทยเลย ศัพท์ใหม่ที่ถูกรสร้างขึ้นจำนวนมากในภาษาไทยปัจจุบัน ล้วนมีความหมายที่คลุมเครือ บางกรณีก็มีคำเก่าอยู่ในภาษาแล้ว จึงไม่ได้ทำให้เกิดความมั่งคั่งขึ้นในภาษา แม้เราต้องเข้ามาอยู่ในสังคมที่มีความซับซ้อนขึ้น วงศัพท์ที่ใช้แคบลงจำนวนออกจะทื่อๆ ไม่อาจทำให้เห็นความเหลี่ยมของความหมายที่ควรมีหลายนัยตามที่คนในสังคมปัจจุบันน่าจะต้องทำเป็นปรกติ

”

เบิกมาก่อนนานกว่านั้นเสียอีก แต่สิ่งหนึ่งซึ่งผมคิดว่าน่าแปลกอยู่ก็คือ หนังสือก็ตาม, วิทยุก็ตาม, หมอลำก็ตาม, เพลงลิเกก็ตาม (กลอนของเขาถูกนำไปร้องซ้ำ โดยมีผู้ฟังที่ไม่ได้เห็นการแสดงอีกมาก) ล้วนเป็นสื่อที่ต้องใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพที่สุดทั้งนั้น เพราะผู้เขียน, ผู้พูดหรือผู้แสดง ไม่ได้อยู่ตรงหน้าให้เราถามหรือรับสารทางอื่นๆ ได้ นอกจากภาษาเพียงอย่างเดียว ฉะนั้นจะให้ความหมายอย่างไร, แรงแค่ไหน, สะเทือนใจหรือไม่, ขบขันมากน้อยเท่าไร, บันดาลใจได้เพียงใด ฯลฯ ก็อยู่ที่จะต้องับภาษาออกมาให้ได้ตามนั้น

แต่สื่อสมัยใหม่กลับไม่จำเป็นอย่างนั้น โฆษกทีวีสามารถสื่ออะไรอื่นๆ ทางสีหน้า, แววตา, ท่าทาง, การแต่งกาย, จาก, แสง ฯลฯ อย่างที่โฆษกวิทยุทำไม่ได้ หมอลำนั้นร้องได้คนเดียว ร้องอีกที่ไม่เหมือนเก่า (เป๊ะ) ยิ่งกระสุนไปหนึ่งนัดต้องได้เลย แต่ละครทีวีมีเทปบันทึกดูแล้วดูอีกก็ได้ สารภาพรักทางโทรศัพท์ยังสามารถทำน้ำเสียงให้น่ารัก, น่าสงสาร หรือน่ากลัวก็ได้ แถมยังสามารถล่อหลอกให้อีกฝ่ายหนึ่งมีปฏิกิริยาเพื่อก้าวต่อไปในทางหนึ่งทางใดได้ ภาษาจึงไม่สำคัญเท่ากับการเขียนเพลงยาว

นี่กระมังที่ทำให้ภาษาที่เป็นเสียงซึ่งรวมตัวอักษรซึ่งใช้แทนเสียงด้วย โดยตัวของมันเองกำลังสูญเสียความสำคัญในการสื่อสารลงไป

ยิ่งคนไทยไม่ชอบอ่านหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ ความสามารถทางภาษาของคนไทยก็ยิ่งแย่ลง เพราะภาษาที่มีประสิทธิภาพเหมือนเดิมในสื่อเวลานั้น เหลืออยู่ที่เดียวคือหนังสือ (ละครวิทยุที่หายไปนั้น ไม่ใช่เพราะไม่มีคนฟังเท่านั้น แต่ที่สำคัญกว่าก็คือทั้งคนฟังและคนเขียนบทสูญเสียความสามารถทางภาษาไปต่างหาก จึงสื่อกันไม่ได้ หรือได้ไม่สนุก) ฉะนั้นถ้าไม่อ่านหนังสือ ถึงคนไทย “เก่ง” ภาษาอังกฤษ ก็คงคล่องที่จะพูดว่า I go to school. She goes to the market.

ทั้งหมดนี้ทำให้ผมต้องย้อนกลับมาคิดว่า “เก่ง” ภาษาอังกฤษหมายความว่าอะไร

ถ้าเป้าหมายของเรา เพียงแต่ต้องการให้นักท่องเที่ยวไม่ลำบากในเมืองไทย หรือสามารถค้นข้อมูลในอินเทอร์เน็ต หรืออ่านสลากยาและสลากปุ๋ยออก ผมคิดว่าคงไม่เหลือปากว่าแรงนัก แต่ถ้า “เก่ง” ภาษาอังกฤษหมายถึงชอบที่จะอ่านเชคสเปียร์ คราวนี้แหละที่เกี่ยวกับความ “เก่ง” ทางภาษา ไม่จำกัดเฉพาะภาษาอังกฤษ แต่ต้อง “เก่ง” ภาษาไทยด้วย เพราะที่จริงแล้วมันเรื่องเดียวกัน

ในท่ามกลางสื่อที่เปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ เราจะยังสามารถรักษาความ “เก่ง” ทางภาษาไว้ได้อย่างไร ผมเชื่อว่าทำได้ และบางสังคมก็ทำสำเร็จ แต่จะไม่ขอพูดถึงในที่นี้

ผมเพียงแต่ยกตัวอย่างอุปสรรคของภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนขึ้นมาให้ดูเป็นตัวอย่างเท่านั้น ผมหวังว่าจะได้เห็นการศึกษาของนักภาษาศาสตร์มานุษยวิทยา หรือภาษาศาสตร์สังคมวิทยา ซึ่งจะได้ความรู้ความเข้าใจดีกว่าการมั่วของผม

เพราะผมเชื่อดังที่กล่าวแล้วข้างต้นว่าปัจจัยที่อยู่นอกห้องเรียนมีความสำคัญแก่การเรียนรู้ของคนมากกว่าปัจจัยภายในห้องเรียน

เรียนภาษาอังกฤษ ประจำ ครูบ้านนอก

คำหมาน คนไค

“
การเรียนภาษาอังกฤษ
แบบครูบ้านนอกของผม
ไม่มีวิธีการ
และไม่มีกระบวนการ
สิ่งที่มีคือ
จุดมุ่งหวังเชิงจินตนาการ

ชีวิตวัยต้นของผมอยู่กินกับธรรมชาติ
และสังคมอีสานบ้านนอก ไม่มีแรงจูงใจให้
อยากรู้หรืออยากเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อผมเรียนต่อ
ชั้นมัธยมในตัวจังหวัด จึงได้เรียนภาษาอังกฤษ
ในชั้น ม.1 (เทียบเท่ากับชั้น ป.5 ของปัจจุบัน)
การเรียนยึดถือหนังสือที่แต่งโดย **ม.ล.มานิจ
ชุมสาย** เป็นหลัก หนังสือนั้นมีชื่อว่า **Direct
Method** อยู่ด้วย ตัวละครในหนังสือมีคนหนึ่ง
ชื่อ Chab (พวกผมอ่านว่าจาบ บางคนอ่านซับ
จนถึงวันนี้ผมยังไม่รู้ว่านายคนนี้ชื่ออะไร) อีก
สองคนชื่อ Siri และ Sawat

“
การเรียนเน้นการเขียนอ่านและแปล เริ่มจาก
ตัวอักษร คำและประโยค กิจกรรมหลักคืออ่านหนังสือ
แบบเรียนตามครูและครูแปลให้ฟัง นักเรียนอ่านพร้อม

คำหมาน คนไค หรืออาจารย์สมพงษ์ พลະสุรย์ เป็นที่รู้จักกันดีทั้งในฐานะนักเขียนและผู้เชี่ยวชาญ
ด้านภาษาอังกฤษ ฉะนั้นเราคงไม่ต้องแนะนำกันมาก นอกจากจะขอถ่ายทอดข้อความที่อาจารย์ส่งถึง บ.ก. ให้
คนในวงการได้รับทราบอีกทอดหนึ่ง

“ตอนนี้เป็นคนแก่ที่อยู่ว่างไม่เป็น จึงไปทำงานเป็นที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ และใช้เวลาเขียนหนังสือ
ที่เรียกว่าวิชาการสำหรับครู และหนังสือวัฒนธรรมและวรรณกรรมอีสาน”

กันทั้งชั้นและอ่านทีละคนแล้วเขียนในสมุดของตน ทั้งครูและศิษย์อ่านอังกฤษแบบอ่านไทย คือออกเสียงแต่ละพยางค์ให้ชัดเจนและมีน้ำหนักเท่ากัน

เมื่อขึ้นชั้น ม.3 มีครูคนหนึ่งบรรจุมาใหม่ ท่านเปิดสอนภาษาอังกฤษในตอนเย็นหลังเลิกเรียน เป็นการสอนฟรีแก่นักเรียนทุกชั้นที่สนใจ ท่านบอกว่าเป็นการเรียนพูด ผมจึงสมัครเรียนเพราะอยากพูดเป็น

คุณครูท่านนั้นใช้เทคโนโลยีอย่างหนึ่งประกอบการสอน มันเป็นของใหม่สำหรับโรงเรียนและสำหรับผม สิ่งนั้นคือ เครื่องเล่นแผ่นเสียง มีหนังสืออ่านประกอบ ดูเหมือนมีชื่อว่า Ameriphone ผมเข้าใจว่าครูคงได้มาจากหน่วยงานของอเมริกัน เพราะตอนนั้นอเมริกาได้เผยแพร่วัฒนธรรมในประเทศไทยแล้ว ที่อุบลราชธานีก็มีห้องสมุด USIS อยู่ด้วย เทคโนโลยีตัวนี้เป็นแรงจูงใจให้ผมอยากเรียนอังกฤษมากขึ้น

คุณครูคัดลอกข้อความในหนังสือลงบนกระดานดำวันละประมาณย่อหน้า ท่านไม่อ่านให้ฟังและไม่สั่งให้ใครอ่าน ท่านนั่งคุมเครื่องเล่นแผ่นเสียง พร้อมกับบอกพวกเราให้ตั้งใจฟังเสียงนั้นและอ่านข้อความบนกระดานดำ

ผมใช้การฟังและการดูเรียนรู้อยู่ประกอบกัน โดยเชื่อมโยงเสียงจากแผ่นเสียงเข้ากับคำและประโยคบนกระดานดำ เทคโนโลยีนี้ช่วยให้ผมติดตามและอยากเรียนรู้ ในวันแรกที่เรียนชั้นพิเศษ ผมรู้สึกว่าคุณสนใจภาษาอังกฤษและอยากเรียนต่อไปแล้ว

ผมฟังเสียงฝรั่งในแผ่นเสียงรู้เรื่อง เพราะใจความตรงกับประโยคบนกระดานดำ ความภาคภูมิใจก่อตัวขึ้นในใจผมและอยากรู้ อยากเรียนต่อไป แม้เวลาผ่านมาถึง 53 ปี ผมยังจำข้อความที่เรียนรู้ในวันแรกได้ (อาจไม่ตรงกับของจริงทั้งหมด)

Hello, Bob.

Hi, Dick. How are you?

I am fine. Thank you. How are you?

I am fine. I am on the way to my class.

What time does the class begin?

It begins at nine o'clock.

ฯลฯ

เสียงสนทนาในแผ่นเป็นเสียงผู้ชายวัยหนุ่ม ดังชัดเจนและมีความหนักเบาเป็นสำเนียงฝรั่ง ชัดเร็ว

“
 การเรียนรู้ด้วยการดูการฟัง
 และการฝึกพูดบ่อยๆ
 ทำให้ผมพูดได้บ้าง
 และทำให้รู้โครงสร้าง
 ของประโยคง่ายๆ
 ที่นี้ผมก็ฝึกพูดคนเดียว
 (เหมือนคนเพื่อน)
 ฝึกพูดในเวลา
 และสถานที่ที่ปลอดภัย
 ผมเพื่อนอีกอย่างหนึ่งคือ
 ชอบอ่านดิคชันนารี
 ผมจดคำ
 ในพจนานุกรมอังกฤษ-ไทย
 ไม่ดูคำอ่านเอาแต่คำแปล
 และเขียนไว้ในสมุด
 ผมเอาคำเหล่านั้น
 มาแต่งประโยค
 ฝึกพูดตามแบบประโยค
 ในแผ่นเสียง

”

พอฟังได้และรู้สึกเหมือนกับฟังเสียงฝรั่งในหนัง (กลาง
 แปลง) ผมเรียนรู้โดยใช้หูเป็นหลักใช้ตาเป็นรอง

บทสนทนาในวันแรกไม่ยาว แต่รู้เรื่องที่สองหนุ่ม
 นั้นคุยกัน การฟังแล้วรู้เรื่องทำให้ผมมีกำลังใจอยาก
 เรียน

หลังจากฟังการสนทนาหลายรอบ คุณครูให้พวก
 เราออกเสียงตามประโยคต่อประโยค พวกเราออกเสียง
 กัน เพราะเขามันก็มาให้พอดีกับการฟังและการพูด
 ตาม ผมเข้าใจว่าเขาคงทำแบบเรียนชุดนี้สำหรับนักเรียน
 ต่างชาติ

เมื่อเริ่มต้นเรียนในแต่ละวัน คุณครูเปิดเสียงบท
 แรกและบทต่อไปให้ฟัง แต่ไม่เขียนข้อความบนกระดาน
 ดำ พวกเราได้ฟังซ้ำตั้งแต่บทที่ 1 จนถึงบทที่จะเรียน
 ใหม่ คุณครูเน้นว่าการออกเสียงต้องให้เหมือนกับใน
 แผ่นเสียง เขาว่าหนักเบาเร็วช้าอย่างไรให้ทำตามเขา ต้อง
 ออกเสียงพยางค์ท้ายให้ชัด เช่น class ต้องให้ออกเสียง
 s ไม่ใช่คลัด คำว่า Bob Dick but and และคำอื่นๆ ที่
 มีเสียงท้าย (ซึ่งพวกเราไม่ค่อยออกเสียง) คุณครูให้ฝึก
 ออกเสียง ฝึกแล้วฝึกอีก ทั้งเป็นคำและเป็นประโยค

นักเรียนที่สมัครเรียนพิเศษค่อยๆ ลดจำนวนลง
 ผมเหลืออยู่จนถึงกลุ่มสุดท้าย

สาเหตุที่ไม่ยอมถอย เพราะกำเริบใจว่าตนเองพูด
 ได้ (บ้าง) เหมือนฝรั่ง

ตอนแรกก็พูดตามประโยคในแผ่นเสียง ต่อมาก็
 พลิกเพลงพูดประโยคคล้ายๆ กัน เช่น I am on the
 way to my class ผมเปลี่ยนเป็น I am on the way
 to my home - to school - to market ฯลฯ

การเรียนรู้ด้วยการดูการฟังและการฝึกพูดบ่อยๆ
 ทำให้ผมพูดได้บ้าง และทำให้รู้โครงสร้างของประโยค
 ง่ายๆ ที่นี้ผมก็ฝึกพูดคนเดียว (เหมือนคนเพื่อน) ฝึก
 พูดในเวลาและสถานที่ที่ปลอดภัย ผมเพื่อนอีกอย่าง
 หนึ่งคือชอบอ่านดิคชันนารี ผมจดคำในพจนานุกรม
 อังกฤษ-ไทย ไม่ดูคำอ่านเอาแต่คำแปลและเขียนไว้ใน
 สมุด ผมเอาคำเหล่านั้นมาแต่งประโยค ฝึกพูดตามแบบ
 ประโยคในแผ่นเสียง

เมื่อผมขึ้นเรียนชั้น ม.4 (เทียบชั้น ม.2 ของ
 ปัจจุบัน) ผมพบฝรั่งคนหนึ่งในตลาด ผมเข้าไปคุยกับ

ฝรั่งคนนั้น ปรากฏว่าคุยกันรู้เรื่อง มาคิดย้อนหลังว่าเหตุที่กล้าพูด เพราะหนึ่ง ผมฝึกพูดตามแบบตามแผ่นเสียง จนมั่นใจว่าตัวเองพูดได้ สอง ผมรู้ศัพท์พื้นๆ หลายคำ เช่น market road river library village hour minute ฯลฯ จึงเอามามั่วใส่ประโยคได้

ช่วงเวลา 3 ปีหลังของชั้นมัธยม ความสนใจภาษาอังกฤษของผมไม่เพียงแต่อยากพูดให้เป็นฝรั่งเท่านั้น ผมสนใจเมืองฝรั่งและอ่านหนังสือฝรั่ง ขอบคุณห้องสมุดประชาชนอุบลราชธานี ที่มีหนังสือจำนวนมากและเปิดให้คนเข้าอ่าน

ผมอ่านหนังสือห้องสมุดในเวลาพักกลางวัน วารสาร (ไทย) ที่ผมชอบอ่านคือสยามสมัย วารสารของฝรั่งคือ Life และ National Geographic Magazine ใช้วิธีอ่านแบบดูรูปและอ่านตัวอักษรประกอบ ห้องสมุดมีหนังสือภาษาอังกฤษเกี่ยวกับอเมริกาหลายเล่ม แต่ละเล่มมีรูปถ่ายครั้งต่อครั้งคล้ายกับแนะนำให้รู้จักอเมริกา ผมอ่านหลายเล่มและจินตนาการเห็นอเมริกาอยู่ในความคิด

ผมมีความฝันอยากไปอเมริกา เป็นการฝันแบบเพื่อเจ้อเพราะไม่มีปัจจัยใดจะทำให้ผมไปอเมริกาได้ ผมดูแผนที่อเมริกาจำชื่อรัฐต่างๆ เมืองสำคัญ เมืองหลวง สถานที่สำคัญและแหล่งท่องเที่ยว จำชื่อประธานาธิบดีทุกคน (เท่าที่มีในหนังสือยุคนั้น) ผมอ่านประวัติของประธานาธิบดีลินคอล์น คิดเพื่อเจ้ออยากเป็นคนแบบนั้น อยากไปดูรูปปั้นของเขาที่เมืองวอชิงตัน ดี.ซี.

ความสนใจอเมริกาทำให้ผมสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น ผมอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเท่าที่มีในห้องสมุดจดคำศัพท์ไว้ในสมุดและค้นหาคำแปลในพจนานุกรมมันไม่ได้ทำให้ผมเก่งภาษาอังกฤษขึ้นหรอก แต่ทำให้ผมมั่นใจว่ารู้ศัพท์เยอะกว่าเพื่อนๆ

ช่วงที่เรียนอยู่โรงเรียนฝึกหัดครู ภาษาอังกฤษที่เรียนหนักไปทางวรรณคดีและหลักภาษา ผมพบว่าหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ Correct Your English จำไม่ได้ว่าใครแต่ง หนังสือนี้ให้แนวทางการใช้คำต่างๆ ทำให้

ผมเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น แต่ไม่มีโอกาสได้ภาษาพูดอังกฤษเลย

เมื่ออยู่ชั้น ป.กศ.สูง ผมกับเพื่อนคนหนึ่งร่วมกันแปลหนังสือบทละครเรื่อง Abraham Lincoln ที่อาจารย์ให้เรียน แปลจบนำต้นฉบับไปเสนอสำนักพิมพ์นั้นถูกปิด งานของเราจึงหายไป เพื่อนคนนั้นก็เกษียณในตำแหน่งผู้พิพากษาไปแล้ว (แต่ผมเกษียณในตำแหน่งเล็กๆ ทางครู)

ผมกลับบ้านเกิดไปเป็นครูประชาบาล สอนทุกวิชารวมทั้งภาษาอังกฤษ ผมสอนให้เด็กบ้านนอกอ่านเขียนและพูดอังกฤษประโยคง่ายๆ ผมอ่านหนังสือภาษาอังกฤษตามที่หาได้ มีหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ Mastering American English จำชื่อผู้แต่งไม่ได้ และอีกเล่มคือ English Idioms ผู้แต่งชื่อ Dixon (อะไรทำนองนี้) ผมเข้าใจการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นจากหนังสือสองเล่มนี้

เมื่อเข้าเรียนอุดมศึกษา ผมเลือกภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ผมพบอาจารย์เก่งๆ หลายคน อาจารย์ท่านหนึ่งฝึกสอนการเขียน เริ่มต้นที่การเขียนประโยคไปถึงการเขียนย่อหน้า ผมนำเอาความรู้การเขียนอังกฤษมาใช้ในการเขียนภาษาไทย และใช้ได้ดี วิชา Writing มีคุณค่าต่อผมมาก

ที่สถาบันนั้นมีครูอาสาสมัครของอเมริกันและ
อังกฤษมาสอน ผมได้ฝึกฝนการพูดกับครูเหล่านั้น ได้
เรียนรู้วรรณคดีนิทานกรีกโบราณและวรรณคดีร่วม
สมัย รวมทั้งวัฒนธรรมอังกฤษอเมริกัน เรื่องหนึ่งที่ผม
ได้เรียนรู้และปฏิบัติสืบมาคือ การออกเสียงคำให้ถูก
ต้องตามที่พจนานุกรมกำหนด ถ้าสงสัยผมต้องเปิด
พจนานุกรม

พจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ (เล่มหนาๆ) เป็น
หนังสือที่ผมใช้ (อ่าน) มากที่สุดพอๆ กับพจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน สมัยเป็นนักเรียนผมค้นหาคำ
แปล ไม่สนใจคำอ่าน ทุกวันนี้ผมดูคำอ่านเป็นอันดับแรก
ดูคำแปลเป็นอันดับรอง และดูตัวอย่างการใช้คำนั้นใน
ประโยค

ในยุคสงครามเวียดนาม มีฝรั่งหลายคนมาเช่า
บ้านอยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านผม ผมจึงได้พูดคุยกับ
ฝรั่งทุกวัน (และฝากเขาซื้อของใน PX) ตอนนั้นภาษา
อังกฤษของผมอยู่ในขั้นใช้งานได้ ผมรับจ้างแปลจด
หมายให้ผู้หญิงที่คบค้ากับฝรั่ง บางคนแต่งงานและไป
อยู่อเมริกาจนถึงปัจจุบัน

เมื่อผมไปเรียนเมืองอเมริกา ผมไม่มีปัญหาทั้ง
การพูดและการเขียน ผมรับการฝึกอบรมที่สถาบัน เอ.ยู.
เอ. เพียงสัปดาห์เดียว เมื่อไปสอบการใช้ภาษาอังกฤษที่
อเมริกา ผมก็สอบผ่าน ที่คุยมานี้ไม่ใช่ว่าผมเก่งภาษา
อังกฤษ ผมพอจะพูดคุยกับฝรั่งได้รู้เรื่องเพราะผม
ออกเสียงคำต่างๆ ได้ถูกต้อง ผมพอจะพูดคุยกับฝรั่ง
ได้อารมณ์เพราะผมเรียนรู้เกี่ยวกับบ้านเมืองและวัฒนธรรม
ของเขา ผมดูอเมริกันฟุตบอลและเป็นแฟนทีม
เดนเวอร์บร็อกโกมาจนทุกวันนี้ ระหว่างที่อยู่ประเทศ
นั้น ผมคบกับฝรั่งและไปเที่ยวไปกินและค้างคืนที่บ้าน
เขา (หลายคน) เป็นครั้งคราว หลายครั้งผมได้รับเชิญ
เป็นวิทยากรไปพูดคุยเรื่องเมืองไทยให้พวกเขาฟัง

ความฝันของผมที่อยากไปอเมริกาเมื่อ 50 ปี
ก่อนกลายเป็นความจริง ในช่วง 30 ปีนี้ ผมไปเยี่ยม
อนุสาวรีย์ประธานาธิบดีลินคอล์นที่วอชิงตัน ดี.ซี. ถึง 3
ครั้ง และผมได้รับเชิญให้ไปพูดบรรยาย (เดี่ยว) เป็น
ภาษาอังกฤษให้คนต่างประเทศฟังที่สิงคโปร์ อินโดนี
เซีย และญี่ปุ่น ประเทศละครั้ง กิจกรรมเหล่านี้ไม่เคยอยู่
ในความฝันของผม แต่เป็นผลเล็กๆ น้อยๆ จากการ

เรียนภาษาอังกฤษแบบครูบ้านนอกของผม

คุยมาถึงตรงนี้ การเรียนภาษาอังกฤษแบบครู
บ้านนอกของผม ไม่มีวิธีการและไม่มีกระบวนการ
สิ่งที่ผมมีคือจุดมุ่งหวังเชิงจินตนาการ

ผมเพาะเลี้ยงจุดมุ่งหวังนั้นให้เติบโตจนเป็น
ความจริง ผมเห็นว่าการย้วยส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจ
ให้ผู้เรียนอยากรู้อยากเรียนมีความสำคัญมาก การใช้
เทคโนโลยีและวิธีการปฏิบัติจริงก็มีคุณค่าต่อการเรียน
ของผม ความมั่นใจในตนเองจะเกิดขึ้นได้ถ้าผู้เรียนใช้
ภาษาได้ถูกต้อง และมีความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของ
คู่สนทนาตามสมควร

ถึงอย่างไรก็ตาม การฝึกปฏิบัติบ่อยๆ ซ้ำๆ ซากๆ
เป็นสิ่งจำเป็น แต่ต้องฝึกสิ่งที่ถูกต้อง ผมเน้นการออก
เสียงให้ถูกต้อง ทั้งเสียงอักษร เสียงคำ เสียงประโยค ผม
นิยมการออกเสียงอังกฤษของคนเกาหลี่และญี่ปุ่น เขา
ออกเสียง ch sh th d t f จนรู้สึกว่าเขาออกเสียงด้วยความ
ตั้งใจเกินขนาด

เมื่อซื้อขายของ คำ How much? ของเขาเป็น
“เฮา มัชชี” ไม่ใช่ “ฮาว มัค”

คำ school bus ของเขาเป็น สกูลละ บัสชี
ไม่ใช่ สกุน บัด ฯลฯ

การออกเสียงคำตามวิธีประสมอักษรแบบภาษา
ไทยทำให้ชาวสยามออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ถูกต้อง
กันทั้งบ้านทั้งเมือง

คำ spinach มักอ่าน สปีนนาช

คำ salmon มักอ่าน แซลมอน

คำ very merry ferry berry มีออกเสียงถูก
คำเดียวคือ เวย์ นอกนั้นออกเสียงสระเออ เป็นเมอร์
เฟอรี เบอรี

คำ receipt ก็อ่าน รีชีพท์

คำ register ก็อ่านว่า รีจิสเตอร์

คำ ranger ก็อ่านว่า แรเงเจอร์

คำ margarine ก็อ่านว่า มาการิน ฯลฯ

เมื่อไม่รู้ว่ามันผิดก็พูดและเขียนกันไปเลย
ตามเลย ทั้งหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รัฐมนตรี
และครูโรงเรียน

CU-TEP Practice Test

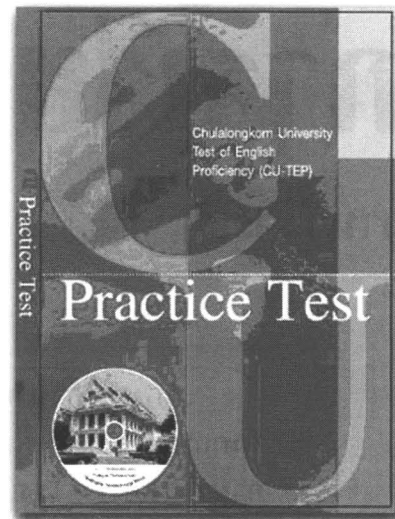
เตรียมความพร้อมในการสอบ CU-TEP อย่างมั่นใจด้วย

CU-TEP Practice Test

ของศูนย์ทดสอบและประเมินผล

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ครบครันด้วยเนื้อหาและคุณภาพ

- ตัวอย่างข้อสอบฉบับเต็ม 3 ชุด
- เฉลยพร้อมคำอธิบายและเทปสคริปต์
- CD-ROM สำหรับ Listening
- คำแนะนำและเทคนิคการทำข้อสอบ

สนใจติดต่อ

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเปรมบุรฉัตร ชั้น 3 ห้อง 306

โทร. 0 2218 6026, 0 2218 6111

New Edition

CALL FOR PAPERS

PASAA: A Journal of Language Teaching and Learning in Thailand invites submission of original articles related to English Language Teaching (ELT), EFL classroom issues, material designs, teacher development, or second/foreign language acquisition that will be of interest to PASAA readers in the following types of submission :

Full-Length Articles: Full-length articles should be about 20 A4 pages with double spacing on one of the topics listed above with application to Thai EFL classrooms. An abstract of 150-200 words must be included.

Reviews: Reviews should evaluate ESL/EFL classroom materials such as textbooks, videos, or computer software. Reviews should not be longer than 2,000 words.

Teaching Tips: Teaching tips should discuss techniques teachers can use in the Thai classrooms to enhance English language teaching and learning. Teaching tips should not be longer than 2,000 words in length.

Submission Deadlines for the Next Issue Is February 1, 2005.

Submit the manuscripts on computer disks, in Microsoft Word for Window PC format to:

Asst. Prof. Dr. Punchalee Wasanasomsithi
PASAA Editor
Chulalongkorn University Language Institute
Prem Purachattra Building
Phyathai Road, Bangkok 10330, THAILAND
E-mail : punchalee.w@chula.ac.th

กลยุทธ์ ในการเรียนภาษา

สมศีล ฌานวงศ์

ในยุคที่ภาษาอังกฤษกำลังเฟื่องฟู มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระบบที่หลากหลายลักษณะยิ่งขึ้นกว่าเดิม เกิดมี “โรงเรียนสองภาษา” และ “โรงเรียนสามภาษา” ที่มีภาษาอังกฤษเป็นตัวร่วมอยู่ด้วย มี “โปรแกรมอินเตอร์” ที่ใช้ภาษาอังกฤษล้วนในการเรียนการสอน ทั้งนี้ก็เพราะมีข้อสมมุติว่า นอกเหนือจากวิชาภาษาอังกฤษโดยตรง หากสอนวิชาอื่นๆ เป็นภาษาอังกฤษด้วยยิ่งมากเท่าใด ผู้เรียนก็จะยิ่งเก่งภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีการศึกษานอกระบบที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษในรูปแบบต่างๆ อีกไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการสอนภาษาอังกฤษผ่านทางวิทยุ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต ซึ่งเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปได้เรียนภาษาอังกฤษด้วย

รศ.ดร.สมศีล ฌานวงศ์

วุฒิ อ.บ., อ.ม. ภาษาอังกฤษ (จุฬาฯ); MS, PhD in Linguistics (Georgetown)

- ตำแหน่ง
- รองศาสตราจารย์ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ราชบัณฑิตสำนักศิลปกรรม ประเภทวรรณศิลป์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์
 - ราชบัณฑิตในคณะราชบัณฑิตที่ปรึกษา
 - ผู้ช่วยปฏิบัติงานวิชาการของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)

- ผลงาน
- เขียนตำราเรื่อง *กริยาในภาษาอังกฤษ, ศัพท์สาหรณุกรม และ ประโยคภาษาอังกฤษ*
 - แปลรายงานวิจัยเรื่อง *Report on the First Decade of Primary Health Care in Thailand (1978-1987)* ของกระทรวงสาธารณสุข เพื่อเสนอต่อ WHO และ UNICEF
 - แปลรายงานของกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง *Thailand Health Profile 1994*
 - เขียนคำอธิบายเรื่อง “Thai False Friends” ใน *Cambridge International Dictionary of English (1995)*
 - แปลหนังสือ *The Buddhist's Discipline* จากหนังสือ วินัยชาวพุทธ ของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)
 - แปลและจัดเรียงเนื้อหาหนังสือฉบับสองภาษาเรื่อง *พระไตรปิฎก: สิ่งที่ชาวพุทธต้องรู้ / The Pali Canon: What a Buddhist Must Know* ของพระพรหมคุณาภรณ์ (ป. อ. ปยุตฺโต)
 - เป็นเจ้าของคอลัมน์ “ภาษาน่ารู้” ในมติชนสุดสัปดาห์

“

การเรียนรู้ภาษาแตกต่างจากการเรียนวิชาอื่นๆ เป็นส่วนใหญ่ ตรง
ที่ว่ามันต้องมีสองด้านควบคู่กัน คือ **ความรู้และทักษะ**

ความรู้เป็นภาคทฤษฎี

ส่วนทักษะ (หรือความชำนาญที่เกิดจากการฝึกฝน) เป็นภาคปฏิบัติ
การเรียนรู้แต่ภาคทฤษฎีโดยไม่ฝึกปฏิบัติ ย่อมไม่อาจทำให้บรรลุ
เป้าหมายคือสามารถใช้ภาษาได้

”

แต่ทั้งที่มีความตื่นตัวและลงมือลงแรงไปแล้ว
มากมาย คุณภาพมาตรฐานในเรื่องการเรียนการสอน
ก็ยังคงเป็นปัญหาอยู่เช่นเดิม กล่าวคือ ผู้เรียนส่วนใหญ่
ในทุกระดับยังไม่รู้ภาษาอังกฤษพอที่จะฟัง พูด อ่าน
เขียน และแปล ในขั้นที่ใช้การได้อย่างแท้จริง ผู้ที่มี
ความรู้ภาษาอังกฤษดีถึงกับปรารถนาอยู่เสมอว่า นักเรียน
นักศึกษามัธยมนี้จะอ่อนภาษาอังกฤษยิ่งกว่าในสมัย
ที่ตนยังเป็นเด็กเสียอีก ทั้งที่น่าจะเก่งกว่า เนื่องจากมี
โอกาสได้พบเห็นและใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าสมัยก่อน

มีข้อสังเกตว่า เมื่อมีการหยิบยกปัญหาการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษขึ้นมาวิพากษ์วิจารณ์ คนส่วนใหญ่
มักจะมุ่งไปที่เหตุปัจจัยภายนอกตัวผู้เรียน กล่าวคือ

- **โทษครูผู้สอน** ว่าขาดความรู้ความชำนาญใน
การใช้ภาษา และขาดวิธีสอนที่ได้ผล

- **โทษตำรา แบบเรียน และสื่อการเรียนการสอน**
ว่าขาดคุณภาพ ไม่ได้มาตรฐาน เพราะมีข้อผิดพลาด
บกพร่อง ไม่น่าสนใจ ไม่นำไปสู่การเรียนรู้ให้เกิดทักษะ
ในการใช้ภาษาอย่างแท้จริง

- **โทษสถานศึกษาและการจัดการเรียนการสอน**
ว่าจัดหลักสูตรโดยให้สัดส่วนแก่ภาษาอังกฤษน้อยเกิน
ไป จำนวนรายวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งวิชาบังคับและวิชา
เลือก ยังมีไม่เพียงพอ ส่วนรายวิชาที่มีเปิดสอนอยู่ก็มี
เวลาเรียนต่อสัปดาห์น้อย มีหน้าชั้นเรียนยังมีขนาด

ใหญ่เกินไป จนทำให้ผู้สอนดูแลผู้เรียนได้ไม่ทั่วถึง

- **โทษนโยบายของรัฐ** ว่าขาดทิศทางและยุทธ-
ศาสตร์ในการจัดการศึกษาภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับ
สภาพความเป็นจริงและมีประสิทธิผล

- **โทษสภาพแวดล้อมทางสังคม** ว่าไม่เอื้อต่อการ
ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง เนื่องจากคนส่วนใหญ่ใน
สังคมมิได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิต
ประจำวัน กล่าวคือ ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อ “การอยู่รอด” อย่างแท้จริง

ประเด็นปัญหาต่างๆ ดังกล่าวมานี้คงต้องยอม
รับว่าล้วนมีส่วนจริงอยู่ไม่มากก็น้อย แต่สิ่งสำคัญที่สุด
ก็คือ เรื่องเหล่านี้มิใช่ของใหม่และมีได้ดำรงอยู่อย่าง
เอกเทศ ทว่ามีเหตุปัจจัยหลายอย่างทั้งภายในและ
ภายนอกกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอิง
อาศัยเกี่ยวเนื่องกันอยู่หลายซับซ้อน เป็นปัญหาที่
หมักหมมมานานและเพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ จนดูเหมือน
ว่าเหลือวิสัยที่ใครจะไปแก้ไขอะไรได้ โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งปัญหาเรื่องผู้สอน สื่อการเรียนการสอน และการ
บริหารจัดการ

อาจมีผู้โต้แย้งว่า แม้ระบบการศึกษาภาษาอังกฤษ
โดยรวมจะอ่อนแอ ก็ปรากฏว่ายังมีนักเรียนนักศึกษา
บางส่วนที่เก่งภาษาอังกฤษขึ้นมาได้ (ถึงจะเป็นส่วน
น้อยก็ตาม) แล้วจะอธิบายได้อย่างไร

ประเด็นนี้คงต้องย้อนกลับไปพิจารณาเหตุปัจจัยเฉพาะกรณี ปัจจัยภายนอกที่สำคัญก็เช่น มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์จริงเพราะคบหาคลุกคลีกับเจ้าของภาษามากพอ ได้ศึกษาจากครูอาจารย์ที่มีความรู้ความชำนาญ ตลอดจนได้เรียนรู้จากสื่อรอบตัวประเภทที่มีคุณภาพมาตรฐาน ส่วนปัจจัยภายในก็คือ เป็นผู้มีความถนัดในการเรียนภาษา มีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่เรียน มีแรงจูงใจใฝ่รู้ใฝ่เรียนสูง ประกอบกับมีความทุ่มเทมากพอ

จริงอยู่ การจะเรียนภาษาอังกฤษ (หรือภาษาอื่นใด) ให้ได้ผล ย่อมมีเหตุปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน มิใช่มีเหตุเดียวผลเดียวดังที่คนส่วนใหญ่มักจะทึกทักสรุปเองง่ายๆ แต่เมื่อพิจารณาถึงที่สุดแล้ว ตัวผู้เรียนเองนั่นแหละเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญที่สุด ดังที่มีคำกล่าวอยู่ว่า “ภาษานั้นเรียนได้ แต่สอนไม่ได้” จึงนับเป็นเรื่องน่าเสียดายที่ประเด็นนี้มักถูกละเลยหรือมองข้าม เพราะคนส่วนใหญ่มีแว่ตมองออกนอกตัว คอยโทษผู้อื่น สิ่งอื่นอยู่รำไป

เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ ผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงควรปรับเปลี่ยนหน้าที่เสียใหม่ กล่าวคือ แทนที่จะมองเห็นแต่ข้อเสียหรือปัจจัยเชิงลบดังกล่าวน่าข้างต้นจนเกิดความท้อแท้ ควรจะต้องหันมามองหาข้อดีและใช้ประโยชน์จากปัจจัยเชิงบวกให้มากที่สุด และเมื่อตระหนักว่าจะมีวโรหวังพึง “ระบบ” (ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของปัจจัยภายนอก) ในการแก้ไขปัญหาต่างๆ คงจะไม่ได้การเสียแล้ว ตัวผู้เรียนจำเป็นต้องเป็นฝ่ายหันกลับเข้ามาพัฒนาปัจจัยภายใน ด้วยการพึ่งตนเองให้มากขึ้น

แต่การจะพึ่งตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษจนสัมฤทธิ์ผลนั้นจำต้องดำเนินไปอย่างเป็นระบบ หรือมีระเบียบแบบแผน โดยอาจมีขั้นตอนสำคัญดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย
2. รู้จัก จัดเตรียม และแสวงหาแหล่งความรู้
3. พัฒนากลยุทธ์การเรียนรู้
4. ลงมือปฏิบัติ

เริ่มตั้งแต่วัตถุประสงค์และเป้าหมาย ก็สมควรกำหนดให้เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้นว่า จะสามารถทำอะไรได้แค่ไหน (ฟัง พูด อ่าน เขียน หรือแปล) ภายในกรอบเวลาใด เช่น

- ภายใน 1 ปี สามารถชมข่าวภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ได้เข้าใจจนสามารถสรุปสาระสำคัญของเนื้อหาข่าวได้

- ภายใน 6 เดือน สามารถสนทนาขึ้นพื้นฐานกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้ (เช่น สอบถามความต้องการ ให้คำแนะนำ บอกทาง ฯลฯ)

- ภายใน 3 เดือน สามารถอ่านข่าวและบทความในหนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารรายสัปดาห์ได้เข้าใจเป็นส่วนใหญ่

- ภายใน 1 เดือน สามารถเขียน e-mail ได้ตอบกับเพื่อนชาวต่างชาติได้โดยไม่ชักช้า

- เรียนรู้ศัพท์ใหม่ (หรือออกเสียง ความหมาย วิธีใช้คำในประโยค ฯลฯ) วันละ 5-10 คำ

ทั้งนี้ต้องให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงด้วย โดยคำนึงถึงพื้นฐานความรู้ ความถนัด และการจัดสรรเวลา (ภาระการเรียน ภาระการงาน และกิจกรรมอื่นๆ)

เมื่อกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายได้แล้ว ก็ต้องรู้จัก จัดเตรียม และแสวงหาสื่อและแหล่งความรู้ที่เอื้อต่อการฝึกทักษะด้วยตนเอง เช่น

- โทรทัศน์ผ่านดาวเทียม เพื่อการรับชมข่าวและรายการจากต่างประเทศ

- วิทยุคลื่นสั้นเพื่อการรับฟังข่าวสารจากต่างประเทศโดยตรง หรือวิทยุสถานีในประเทศที่ถ่ายทอดข่าวจากต่างประเทศ

- แหล่งท่องเที่ยว เพื่อโอกาสที่จะสนทนากับนักท่องเที่ยว หรือสถานที่ทำงานสำหรับผู้ที่มีเพื่อนร่วมงานเป็นชาวต่างประเทศ

- หนังสือพิมพ์รายวัน และนิตยสารรายสัปดาห์ เพื่ออ่านข่าวและบทความ

- ห้องสมุด และศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง ในสถานศึกษา เพื่อการอ่านและกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ

- ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัย และร้านหนังสือที่จำหน่ายหนังสือต่างประเทศ เพื่อซื้อหาตำรา แบบเรียน พจนานุกรม แดบบันทึกเสียง วิทยุทัศน์ ตลอดจนซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ ที่สอนภาษาหรือประกอบการเรียนภาษา เช่น แบบเรียนไวยากรณ์และศัพท์ที่มีคำเฉลยภายในเล่มเดียวกันสำหรับศึกษาด้วยตนเอง ชุดการ

เรียนภาษาอังกฤษที่อาจประกอบด้วยหนังสือแบบเรียน สมุดแบบฝึกหัด วีดิทัศน์ แถบบันทึกเสียง หรือซีดีเสียง และที่ขาดไม่ได้ก็คือ พจนานุกรมฉบับซีดีรอมสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

- คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งใช้ประโยชน์ได้มากมายหลากหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้พจนานุกรม และสารานุกรมฉบับซีดีรอม การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่ออ่านข่าว ฟังข่าว และชมข่าว จากสำนักข่าวต่างประเทศ (BBC, VOA, CNN เป็นต้น) เพื่อเขียน e-mail และเพื่อค้นหาความรู้ทั่วไป ตลอดจนตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับภาษาที่ใช้จริงจาก website ต่างๆ โดยอาศัยการค้นจาก www.google.com และ www.yahoo.com ซึ่งกลายเป็นฐานข้อมูลทางภาษารูปแบบใหม่ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก เพราะบรรจุข้อมูลการใช้ภาษาจริงอันเกินขอบเขตที่พจนานุกรมฉบับใดๆ จะรองรับได้ถึงหลายพันหลายหมื่นเท่า

เมื่อรู้จัก จัดเตรียม และเสาะหาสื่อและแหล่งความรู้พร้อมแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็ต้องพัฒนากลยุทธ์ในการเรียน จริงอยู่ แม้ว่าผู้เรียนแต่ละคนจะมีวิธีการเรียนรู้อันเป็นลักษณะเฉพาะตัว กลยุทธ์ที่จะเสนอแนะ

ต่อไปนี้อาจเป็นเรื่องพื้นๆ มีลักษณะกลางๆ และเป็นแนวทางกว้างๆ ที่พึงใช้ได้ทั่วไป เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับผู้ที่ยังไม่เคยตระหนักถึงเรื่องนี้ สามารถนำไปปรับแต่งให้เป็นกลยุทธ์เฉพาะตัวตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคลต่อไป และยังสามารถนำไปประยุกต์กับการเรียนภาษาอื่นๆ ได้อีกด้วย ไม่จำกัดเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น

กลยุทธ์ในการเรียนภาษามือถือประกอบทั้งสิ้น 10 ประการ ได้แก่ **ศึกษา-ฝึกฝน-สังเกต-จดจำ-เลียนแบบ-ดัดแปลง-วิเคราะห์-ค้นคว้า-ใช้งาน-ปรับปรุง** ซึ่งอาจอธิบายขยายความได้ดังนี้

1. ศึกษา

การเรียนภาษาจะต้องเริ่มจากความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาโดยตรงก่อนเสมอ ความรู้ที่เปรียบเสมือนเสาหลักมีอยู่ 2 ด้านคือ ศัพท์กับไวยากรณ์ ศัพท์ ถ้อยคำที่ใช้แทนความหมาย ส่วน ไวยากรณ์ คือระเบียบกฎเกณฑ์ว่าด้วยการนำถ้อยคำมาร้อยเรียงประกอบกันเข้าให้เป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น (วลี, ประโยค ฯลฯ) เพื่อใช้สื่อความหมายได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นอกจากตัวเนื้อหาภาษาแล้ว ยังมีความรู้อีก 2 ด้าน ใหญ่ๆ ที่ไม่ควรละเลย คือ

- ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของภาษา เช่น ภาษาคืออะไร มีลักษณะอย่างไร จะเรียนรู้ภาษาได้อย่างไร จะใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างไร ฯลฯ

- ความรู้เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา (สังคม วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ ศาสนา ศิลปะ วรรณคดี ฯลฯ) เป็นความรู้ประกอบที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาเข้าใจภาษาที่ศึกษาได้แจ่มแจ้งลึกซึ้งยิ่งขึ้น และช่วยให้สามารถใช้ภาษาสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย

อุปสรรคสำคัญในการเรียนการสอนภาษาในบ้านเราก็คือ ผู้สอนและนักวิชาการบางส่วนมักพูดรอกหูผู้เรียนอยู่เสมอว่า “ภาษาเป็นวิชาทักษะ ไม่ใช่วิชาเนื้อหา” จนทำให้ผู้เรียน (และอาจารย์ถึงตัวผู้พูดเองด้วย) เข้าใจผิดเลยเถิดไปว่า ในเมื่อภาษาเป็นวิชาที่ไม่มี “เนื้อหา” ให้เรียน ในการเรียนภาษาจึงไม่ต้องเรียน “เนื้อหา” อะไรนอกเหนือไปจากการ “ฝึกทักษะ” ทำให้ไม่เข้าใจและไม่ใส่ใจว่า จะต้องหาความรู้เรื่องศัพท์และไวยากรณ์ อันถือได้ว่าเป็นตัว “เนื้อหา” หลักของภาษาโดยตรง

2. ฝึกฝน

การเรียนภาษาแตกต่างจากการเรียนวิชาอื่นๆ เป็นส่วนใหญ่ ตรงที่ว่าต้องมีสองด้านควบคู่กัน คือ *ความรู้และทักษะ* ความรู้เป็นภาคทฤษฎี ส่วนทักษะ (หรือความชำนาญที่เกิดจากการฝึกฝน) เป็นภาคปฏิบัติ การเรียนแต่ภาคทฤษฎีโดยไม่ฝึกปฏิบัติ ย่อมไม่อาจทำให้บรรลุเป้าหมายคือสามารถใช้ภาษาได้

ด้วยเหตุดังกล่าว ในตำราฝรั่งจึงมีคำใช้เรียกวิชาภาษาว่า “วิชาทักษะ” เพื่อเน้นความสำคัญของภาคปฏิบัติ แต่ขณะเดียวกันก็มิได้ละเลยความสำคัญของภาคทฤษฎีแม้แต่น้อย เพียงแต่พูดละไว้ในฐานที่เข้าใจเท่านั้น เพราะการฝึกทักษะทางภาษาก็คือการฝึกพฤติกรรมการใช้ภาษาซ้ำแล้วซ้ำอีกจากข้อมูลความรู้ทางภาษาของผู้เรียนจนสามารถสื่อสารได้ถูกต้องคล่องแคล่วนั่นเอง ฉะนั้นหากผู้เรียนมีความรู้เนื้อหาภาษาที่

บกพร่อง (ใช้ศัพท์ผิด ผูกประโยคผิด) แม้จะใช้ภาษาได้คล่อง ก็ยังไม่อาจเรียกว่าใช้ภาษาได้ดี ถ้าความบกพร่องของเนื้อหา นั้นส่งผลกระทบต่อสาระของการสื่อสาร จนทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดเป็นคนละเรื่องไป

การจะฝึกฝนภาษาให้ได้ผล จำต้องผ่าน “อินทรีย์” หลายทางควบคู่กัน คือ *ตา-หู-ปาก-มือ*

- **ตา—หู** ครอบคลุมทั้ง “การอ่าน” ตัวหนังสือ และข้อความ และ “การดู” ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิดิทัศน์ และสื่อมัลติมีเดียทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ตลอดจน “การสังเกต” อากัปกิริยาและสีหน้าท่าทางในระหว่างการสนทนา

- **หู—ฟัง** ครอบคลุมการฟังทั้ง “เสียง” และ “น้ำเสียง” ของผู้พูด ในการสนทนาซึ่งหน้าหรือสนทนาทางโทรศัพท์ ฟังบรรยาย ฟังแถบบันทึกเสียง ฟัง “เสียงในฟิล์ม” ของภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิดิทัศน์ และสื่อมัลติมีเดียทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

- **ปาก—พูด** หมายถึงการออกเสียง การพูด การสนทนา การอ่านออกเสียง และ (สำหรับผู้มีทักษะภาษาขั้นสูง) ยังครอบคลุมไปถึงการพูดในที่ประชุม การนำเสนอด้วยวาจา การกล่าวสุนทรพจน์ การบรรยาย และการปาฐกถา

- **มือ—เขียน** ได้แก่การเขียน และหมายรวมไปถึงการใช้อุปกรณ์ทดแทนการเขียนด้วยมือ เช่น เครื่องพิมพ์ดีด หรือคอมพิวเตอร์ ผู้เรียนภาษาต้องใส่ใจเรื่องระเบียบแบบแผนที่ถูกต้องในการเขียน คือ ตัวสะกด การแบ่งวรรคตอน การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ การใช้อักษรตัวใหญ่ (capitalization) และแม้กระทั่งลายมือ (เฉพาะกรณีที่เขียนด้วยมือ)

ทั้งสี่ทางนี้สอดคล้องกับทักษะการใช้ภาษา 4 ด้าน นอกจากนี้ยังต้องมีแรงเสริมอีก 2 ทาง คือ

- **หัว—คิด** หมายถึงสมรรถนะทางด้าน “ปัญญา” ในการคิดพิจารณา-วิพากษ์-วิจารณ์สิ่งที่กำลังศึกษา

- **ใจ—รัก** หมายถึงสมรรถนะทางด้าน “จิต” เริ่มด้วยฉันทะ คือใจรักสิ่งที่ศึกษาก่อน จากนั้นก็มีความหมั่นเพียรในการศึกษา และมีความใส่ใจในสิ่งที่ศึกษา

ทั้ง 6 ข้อนี้ อาจเรียกชื่อโดยรวมเพื่อให้จดจำได้ง่ายว่า **“อินทรีย์ 6 ในการเรียนภาษา”** (โดยได้แนวคิดจาก “อินทรีย์ 6” ในพระพุทธศาสนา คือ “ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ”)

อนึ่ง ถึงแม้การฝึกทักษะเฉพาะด้าน โดยลักษณะธรรมชาติของการใช้ภาษา ก็ต้องอาศัยอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาทำงานประสานสัมพันธ์กันอยู่ดี กล่าวคือ ตา-หู-ปาก ใช้ในการสื่อสารด้วยวาจา (หู-ปาก ใช้ในการสื่อสารทางโทรศัพท์) ส่วน ตา-มือ ใช้ในการสื่อสารด้วยลายลักษณ์อักษร (ตา-หู-มือ ใช้ในการจดบันทึกระหว่างฟังการบรรยาย) เป็นต้น

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบ้านเรา สาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ใช้ภาษาอังกฤษได้ไม่คล่อง ก็คือ ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังฝึกใช้ภาษาน้อยเกินไปในทุกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูด และการเขียน ฉะนั้นเมื่อเรียนมาโดยได้ความรู้ด้านศัพท์และไวยากรณ์อย่างกะพรว่งกะเปร่ง และขาดการฝึกฝน แม้จะเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วหลายปี ในที่สุดก็เหมือนกับไม่รู้อะไรเลย (ดังเช่นเด็กนักเรียนที่ได้คะแนน “ศูนย์” ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย) การเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงล้มเหลว เพราะไม่มีตัว “ภาษา” ที่จะให้ใช้สื่อสารได้

3. สังเกต

ภาษาอังกฤษมีเนื้อหาอยู่มาก บางเรื่องบางด้านก็เป็นเรื่องซับซ้อน ซึ่งผู้ที่ไม่คุ้นจะรู้สึกว่ายาก บางเรื่องก็เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาเอง ไม่อาจใช้เหตุผลคาดคะเนหรือใช้ตรรกะหยั่งรู้เอาเองได้ ผู้เรียนภาษาที่ดีจึงต้องฝึกเป็นคนช่างสังเกต มีความละเอียดถี่ถ้วน รอบคอบในการเรียนและการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องใส่ใจในเรื่องใหญ่ๆ ดังต่อไปนี้

- **ไวยากรณ์** เช่น โครงสร้างของวลีและประโยค, การเรียงลำดับคำ, การผันรูปกริยาตาม tense

- **ศัพท์** เช่น ชนิดของคำ (ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงตามปัจจัยประกอบท้ายศัพท์ และมีนัยสำคัญทางไวยากรณ์), คำที่มีหลายความหมาย, คำที่มักปรากฏร่วมกัน (collocation)

- **ภาษาสำเร็จรูป** (ซึ่งมีลักษณะก้ำกึ่งระหว่างศัพท์กับไวยากรณ์) ได้แก่ **โวหาร** (expression) ซึ่งใช้สื่อความหมายในสถานการณ์ต่างๆ ตามความนิยมในการใช้ภาษา (เช่น การทักทาย, การขอบคุณ, การขอโทษ), **สำนวน** (idiom) ซึ่งมีความหมายแตกต่างจากความหมายของถ้อยคำที่นำมารวมกัน ตลอดจน**สุภาษิต** (proverb) ซึ่งใช้แทนถ้อยคำที่ใช้ทั่วไป แต่สื่อความหมายได้กระชับและยังให้คติสอนใจอีกด้วย

4. จดจำ

ในยุคที่การปฏิรูปการศึกษากำลังเฟื่องฟูนี้ มีนักการศึกษาส่วนหนึ่งมักจะพูดตำหนิวิธีการเรียนแบบท่องจำในลักษณะที่สุดโต่ง จนทำให้คนทั่วไปเข้าใจผิดเลยเถิดไปว่า การท่องจำเป็นวิธีเรียนที่เชย ล้าสมัย ไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์ ฯลฯ การท่องจำจึงไม่จำเป็นหรือไม่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้

แต่ตามความเป็นจริง “ความจำ” เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนรู้ทุกชนิด รวมทั้งการเรียนภาษาด้วย กิจกรรมการเรียนรู้บางอย่างอาจอาศัยเพียงความจำตามครรลองปรกติ คือปล่อยให้จำได้เองตามธรรมชาติจากการหมั่นฝึกฝน หรือทำซ้ำซากซ้ำซ้อนทวนทานจนจำได้เอง แต่การเรียนภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาต่างประเทศ ในหลายๆ กรณี การฝึกฝนตามครรลองปรกติจนจำได้เองอาจไม่เพียงพอ แต่ต้องอาศัย “การท่องจำ” มาเสริม กล่าวคือท่องปากเปล่าเพื่อให้จดจำถ้อยคำหรือข้อความจนสามารถเรียกกลับมาใช้ได้ตั้งใจตามต้องการ ผู้ที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่มีวิฤตต์ปัจจัย (เช่น บาลีและสันสกฤต) ย่อมทราบดีว่าการท่องรูปผันของคำนาม คำคุณศัพท์ และคำกริยา (“การแจกวิฤตต์”) มีความจำเป็นและมีประโยชน์อย่างไร

ผลเสียจากการที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันละทิ้งการท่องจำ มีตัวอย่างที่เห็นชัดเรื่องหนึ่งคือ ไม่สามารถใช้รูปคำกริยาที่ผันรูปผิดปรกติได้ถูกต้อง (เช่น *give-gave-given*) หรือเกิดความสับสนเป็นประจํา (เช่น *lie-lay-lain* สับสนกับ *lay-laid-laid* และ *lie-lied-lied*)

จากการท่องจำก็มาถึงเรื่อง “การจดจำ” เพราะบางครั้งจะอาศัยการท่องปากเปล่าเพียงอย่างเดียวอาจไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ (เช่น ในระหว่างฟังการบรรยาย) หรืออาจไม่เพียงพอ จำต้องอาศัยการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแทน หรือควบคู่ไปกับการท่องปากเปล่า สิ่งที่จดบันทึกไว้ยังสามารถใช้ตรวจสอบหรืออ้างอิงในภายหลัง ด้วยเหตุนี้ในชั้นเรียนของผู้เขียนเอง เมื่อมีการให้ความรู้ในภาคทฤษฎี โดยเฉพาะเรื่องวิธีใช้คำและประเด็นไวยากรณ์ที่ซับซ้อน จึงมักเตือนผู้เรียนว่าต้อง “จดใส่สมุด จำใส่สมอง” หรือ “จดใส่กระดาน จำใส่กะโหลก” แทนที่จะนั่งฟังเฉยๆ โดยไม่สนใจหรือไม่ใส่ใจ

5. เลียนแบบ

แต่ละภาษาจะมีสัจนิยม (convention) ของตนเอง อันเป็นข้อตกลงร่วมกันระหว่างคนที่ใช้ภาษาเดียวกัน มิฉะนั้นจะสื่อสารกันไม่ได้เลย คนที่เป็นสมาชิกใหม่ของประชาคมที่ใช้ภาษานั้น (เช่น เด็กเกิดใหม่ที่เริ่มเรียนภาษาแม่ หรือนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ) ก็ต้องยอมรับ ศึกษา และใช้ตามสัจนิยมนั้น ด้วยเหตุนี้ การเรียนภาษาจึงต้องอาศัยการเลียนแบบตลอดทุกขั้นตอน หรือจะว่าตลอดชีวิตก็คงได้ ดังนี้

- เริ่มจากเด็กที่เรียนภาษา ย่อมต้องหัดพูดตามหรือเลียนแบบภาษาของพ่อแม่และบุคคลอื่นในครอบครัว

- เมื่อเข้าสู่วัยเรียน นักเรียนนักศึกษา ก็จะเลียนแบบภาษาของครูอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้น นอกเหนือจากบุคคลในครอบครัวและในสังคม

- แม้เมื่อเรียนสำเร็จและออกมาประกอบอาชีพแล้ว คนในแต่ละสาขาอาชีพก็จะมีภาษาในแวดวงของตนเองที่จะต้องเลียนแบบและใช้ตาม เพื่อที่จะสื่อสารกับเพื่อนร่วมอาชีพได้

ข้อแตกต่างสำคัญระหว่างการเรียนภาษาแม่กับการเรียนภาษาต่างประเทศก็คือ ผู้ที่เรียนภาษาแม่อยู่ในสิ่งแวดล้อมของเจ้าของภาษา จึงมีแหล่งข้อมูลความรู้ภาษาที่ถูกต้องมากกว่าและมีมากมายเพียงพอที่จะใช้เป็นแบบอย่างในการฝึกตามได้ ในขณะที่ผู้เรียนภาษา

ต่างประเทศจะมีข้อเสียเปรียบในเรื่องนี้อย่างมาก เพราะขาดแคลน “แบบ” ที่ใช้ “เลียน” ทั้งในเชิงคุณภาพและในเชิงปริมาณ

ด้วยเหตุดังกล่าว พจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนสำหรับผู้เรียนภาษาจึงมีลักษณะสำคัญที่แตกต่างจากพจนานุกรมสำหรับเจ้าของภาษา คือ สอดแทรกประโยคตัวอย่างที่แสดงวิธีใช้ถ้อยคำตามภาษาที่มีใช้จริง เพื่อให้ผู้ใช้พจนานุกรมสามารถใช้เป็นแบบที่ถูกต้องในการศึกษาและฝึกฝน นอกจากนี้ พจนานุกรมฉบับซีตรอมยังบันทึกเสียงคำอ่านของคำศัพท์ และมักเปิดโอกาสให้ผู้ใช้อาจสามารถอัดเสียงของตนเองในระหว่างการฝึกเลียนแบบอีกด้วย พจนานุกรมจากสำนักพิมพ์อังกฤษ มีบันทึกเสียงทั้งแบบอังกฤษและแบบอเมริกันให้ผู้เลือกใช้ฝึกได้ตามต้องการ ฉบับหลักๆ ที่มีจำหน่ายในประเทศไทยมีดังนี้

- *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*, 6th edition

- *Longman Dictionary of Contemporary English*, 4th edition

- *Collins COBUILD English Dictionary for Advanced Learners*, 4th edition

- *Cambridge Advanced Learner's Dictionary*, 2nd edition

- *Macmillan English Dictionary for Advanced Learners*

อนึ่ง พจนานุกรมบางฉบับ (เช่น *Longman Word Wise Dictionary*) นอกจากจะออกเสียงศัพท์ที่เป็นคำตั้งเหมือนอย่างฉบับอื่นๆ แล้ว ยังออกเสียงให้ฟังทั้งประโยคอีกด้วย นับเป็นอุปกรณ์ที่มีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับการศึกษาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

6. ดัดแปลง

เมื่อเลียนแบบแล้ว ต้องรู้จักดัดแปลงให้เข้ากับวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ การรู้จักดัดแปลงย่อมต้องอาศัยความรู้เรื่องไวยากรณ์ ประกอบกับความรู้เรื่องศัพท์และสำนวนโวหารต่างๆ เป็นพื้นฐานสำคัญ

“

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบ้านเรายังอ่อนเรื่องการค้นคว้าอยู่มาก ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนนอกจากไม่แนะนำส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมแล้ว บางครั้งยังไม่สนับสนุนให้ใช้และถึงกับห้ามใช้ก็มี

”

ในพจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนสำหรับผู้เรียนภาษา จึงให้ข้อมูลทางไวยากรณ์ในรูปของโครงแบบกริยา (verb pattern) หรือโดยใช้รหัสไวยากรณ์ (grammar code) เช่น

• believe [+ that] *I believe that all children are born with equal intelligence.*

• believe [+ object + to infinitive] *I believe her to be the finest violinist in the world.*

• believe [+ object + adj] *All the crew are missing, believed dead.*

ข้อมูลลักษณะนี้จะเอื้อประโยชน์ให้ผู้ใ้สามารถใช้สามารถดัดแปลงถ้อยคำและโครงสร้างที่ปรากฏในประโยคตัวอย่างได้สะดวกยิ่งขึ้น

7. วิเคราะห์

การเรียนภาษาในระดับเบื้องต้นจำต้องอาศัยการเรียนแบบอยู่มาก แต่เมื่อเรียนในระดับสูงขึ้น ก็ต้องอาศัยการวิเคราะห์เข้ามาเสริม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการอ่านการเขียน และการแปลภาษาวิชาการและภาษาวิชาชีพ ซึ่งมีความซับซ้อนยิ่งกว่าภาษาทั่วไป การวิเคราะห์มีได้ 3 ระดับใหญ่ๆ คือ

• **ระดับศัพท์** คือวิเคราะห์โครงสร้างและความหมายของศัพท์และสำนวน

• **ระดับไวยากรณ์** คือวิเคราะห์โครงสร้างและความหมายของวลีและประโยค

• **ระดับถ้อยความ** (discourse) คือวิเคราะห์โครงสร้างและความหมายระหว่างประโยค ตลอดจนโครงสร้างและความหมายโดยรวม ที่ผู้พูดหรือผู้เขียนต้องการสื่อ

8. ค้นคว้า

ความรู้ที่มีอยู่ในตำรา แบบเรียน หรือสื่อการเรียนอื่นๆ ยังมีไม่เพียงพอ ผู้เรียนจำต้องค้นคว้าเพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลความรู้ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากพจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนสำหรับผู้เรียนภาษา ซึ่งให้ข้อมูลความรู้ที่เป็นประโยชน์สารพัดด้านไว้อย่างครบครัน ไม่เฉพาะแต่ให้ความหมายของคำศัพท์เท่านั้น

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในบ้านเรายังอ่อนเรื่องการค้นคว้าอยู่มาก ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษบางส่วนนอกจากไม่แนะนำส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมแล้ว บางครั้งยังไม่สนับสนุนให้ใช้และถึงกับห้ามใช้ก็มี แต่จะสอนให้รู้จักเดาความหมายจากรูปศัพท์บ้าง จากบริบทบ้าง และมักจะอ้างตามตำราฝรั่งว่า ในการอ่าน (หรือการฟัง) ไม่จำเป็นต้องรู้ศัพท์ทุกคำก็ได้

จริงอยู่ ในสภาพความเป็นจริงของการใช้ภาษา การตั้งเป้าหมายว่าผู้เรียนหรือผู้ใช้ภาษาต้องรู้ศัพท์หมดทุกคำ หรือต้องใช้ภาษาโดยไม่ผิดเลยนั้น เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ เพราะเป็นไปไม่ได้ และก็ไม่จำเป็นด้วย แต่การพร่ำสอนให้ผู้เรียนอาศัยแต่การเดา ไม่ต้องค้นคว้าเพิ่ม

เดิม (คอยฟังแต่ครูบอกอย่างเดียว) จนผู้เรียนค่อยตามด้วยหลงเชื่อแล้วก็เป็นอันตรายอย่างมากเช่นกัน ยิ่งต้องเรียนและใช้ภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้น ก็มักจะพบว่า ความรู้ต่างๆ ที่เรียนมานั้นพร่ามัว ง่อนแง่น กะพ่องกะแพรง ทำให้ขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา หรือมีฉะนั้นก็ใช้ภาษาไปอย่างผิดๆ ถูกๆ โดยไม่รับผิดชอบ อันเป็นปรากฏการณ์ที่มีให้พบเห็นบ่อยๆ แม้ในสถาบันอุดมศึกษา

ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดอีกกรณีหนึ่งก็คือ การที่คนไทยออกเสียงคำภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องมักมีสาเหตุจากการใช้วิธีการเดาจากตัวสะกดตามที่ครูทำให้ดูเป็นตัวอย่าง และฝึกออกเสียงตามครู โดยขาดความรู้พื้นฐานเรื่องระบบเสียงในภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกดกับวิธีออกเสียงตามหลักวิชาที่ถูกต้อง อีกทั้งไม่ได้รับการปลูกฝังนิสัยในการค้นคว้าตรวจสอบให้รู้ชัด ฉะนั้นเมื่อสภาพในสังคมส่วนใหญ่เป็นเช่นนี้ ผู้เรียนเองจำต้องตื่นตัวและฟังตัวเองให้มากขึ้น อย่างน้อยก็ต้องเรียนรู้วิธีใช้สัทอักษร (phonetic alphabet) ประกอบกับการฟังวิธีออกเสียงจริงโดยเจ้าของภาษาจากแผ่นซีดีรอมที่มาพร้อมกับพจนานุกรมภาษาอังกฤษล้วนสำหรับผู้เรียนภาษาดังกล่าวมาแล้ว (ผู้ที่สนใจฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องอย่างจริงจังอาจศึกษาเองได้จาก *Cambridge English Pronouncing Dictionary*, 16th edition และ *English Pronunciation in Use* ทั้งสองฉบับจัดพิมพ์โดย Cambridge University Press และมีแผ่นซีดีรอมสำเนียงอังกฤษให้ฟังด้วย)

9. ใช้งาน

เมื่อเรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว ก็สมควรจะใช้งานจริงในภาคสนามด้วย เพื่อทดสอบและตรวจสอบดูว่า ความรู้และทักษะที่ได้เรียนรู้นั้นเพียงพอหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ในมหาวิทยาลัยต่างประเทศบางแห่ง จึงมีข้อ

กำหนดสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาต่างประเทศ ให้ไปเรียนในประเทศเจ้าของภาษาอย่างน้อยหนึ่งภาคการศึกษา

การมีโอกาสไปใช้ชีวิตในต่างประเทศเช่นนี้ทำให้ได้ใช้ภาษาในสภาพจริงอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เป็นปัจจัยที่เสริมสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาได้อย่างดียิ่ง และทำให้ได้ตระหนักถึงจุดอ่อนจุดแข็งของตนเอง เนื่องจากได้เรียนรู้ “ของจริง” ซึ่งบางครั้งอาจแตกต่างอย่างมากจากประสบการณ์ในสถานการณ์จำลองภายในชั้นเรียนภาษาของบ้านเรา อันเป็นการเปิดโอกาส

10. ปรับปรุง

ในการฝึกฝนการใช้ภาษา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้ภาษาในชีวิตจริง ผู้เรียนภาษาที่ดีต้องช่างสังเกตและเรียนรู้จากข้อผิดพลาดบกพร่อง ไม่ว่าในแง่ศัพท์สำนวน ไวยากรณ์ วิธีออกเสียง หรือในด้านอื่นๆ ก็ตาม เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขด้วยการศึกษา ฝึกฝน วิเคราะห์ ค้นคว้า และหาโอกาสไปทดสอบใหม่ เพื่อวัดความก้าวหน้าหรือพัฒนาการในการใช้ภาษาในด้านนั้นๆ

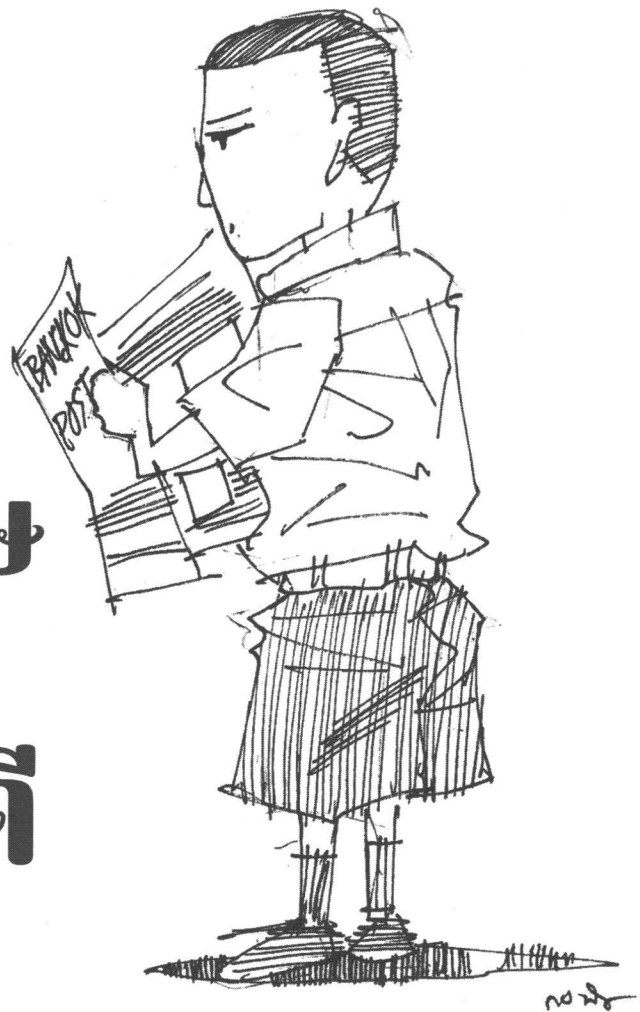
อนึ่ง องค์ประกอบทั้งสิบของกลยุทธ์ในการเรียนภาษานี้มีความเกี่ยวเนื่องและสนับสนุนซึ่งกันและกัน จำเป็นต้องนำมาใช้บ่อยๆ ใช้อย่างสม่ำเสมอ และยังต้องใช้อย่างต่อเนื่องตลอดไปอีกด้วย จึงจะบังเกิดผล เพราะว่าการเรียนภาษาถือเป็นกระบวนการที่ต้องดำเนินไปตลอดชีวิต (ดังที่มีผู้นำคตินี้มาตั้งเป็นชื่อหนังสือว่า *Language Learning: A Lifelong Process*) ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่ต้องเพาะบ่มสะสมเป็นเวลานาน มิใช่จะได้มาโดยเพียงผ่านการเรียนกวดวิชาหรือฝึกอบรมเข้มไม่กี่สัปดาห์โมง ดังที่คนส่วนใหญ่ มักเข้าใจกัน

When you educate a man you educate an individual; when you educate a woman you educate a whole family.

- ROBERT M. MACIVER

ภาษาอังกฤษ กับผม... ทำใจ(ให้ได้)ดี

สันติสุข จงมันคง

คำถาม : ทำไมถึงสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้ ทั้งๆ ที่ไม่ได้ไปเรียนเมืองนอก

คำตอบ : คงเพราะหลายปัจจัยที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงบวก และโอกาสรอบๆ ตัวที่มีมาตลอด ปัจจัยหลักๆ ที่ว่าคงแบ่งเป็น 3 ปัจจัย คือ

1. พ่อแม่
2. ครูอาจารย์ เพื่อนๆ พี่ๆ
3. วิชาชีพ

สันติสุข จงมันคง

- รองกรรมการผู้อำนวยการ บริษัท แกรมมี่ (มหาชน) จำกัด
- กรรมการผู้จัดการ บริษัท เอ็กซ์โทรกาโนเซอร์ จำกัด

ตำแหน่งข้างต้นนี้แนะนำผู้เขียนอย่างเป็นทางการ แต่บทความที่เขียนอย่างเป็นกันเอง จริงใจ และไม่อิงวิชาการใดๆ นี้ น่าจะแนะนำตัวตนที่แท้จริงของผู้เขียนได้ดีกว่า และทำให้เรารู้ว่าการฝึกหัดความรู้ด้านภาษาอังกฤษเพื่อสนอง 'need' เป็นการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ มีแรงจูงใจที่ทำให้รู้จริงและใช้ได้จริง

1. พ่อแม่

- พ่อพูดและอ่านภาษาอังกฤษได้ดีมาก ทั้งๆ ที่เรียนจบโรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก แค่นี้ ประถมปลาย
- แม่พูดภาษาอังกฤษได้เป็นสำเนียงฝรั่งจริงๆ เพราะตอนเด็กๆ แม่ผมเคยเป็นพี่เลี้ยงเด็กฝรั่ง (เด็กนานาชาติ) ในโรงเรียนอนุบาลนานาชาติ
ผมเห็นและได้ยินพ่อแม่พูดอ่านอังกฤษได้ตั้งแต่ผมเป็นเด็ก ผมจึงอยากพูดได้ อ่านได้บ้าง

2. ครูอาจารย์ เพื่อนๆ พี่ๆ

- สมัยประถม ผมเรียนที่โรงเรียนพาณิชยศึกษาลัย ห้วยมถนสันติสม ตำราภาษาอังกฤษของที่นี่แปลกมาก เอาตำราของรุ่นพี่มาให้รุ่นน้องเรียน
ผมภูมิใจมาก ตอนอยู่ ป.7 แต่ตำราภาษาอังกฤษเป็นตำราของ ม.ศ.3
- สมัยมัธยมผมเรียนที่โรงเรียนอัสสัมชัญ บางรัก (โรงเรียนเดียวกับพ่อแม่) สมัยนั้นก้าวหน้ามาก ตำราหลายวิชาที่ไม่ใช้วิชาภาษาอังกฤษแต่ใช้ภาษาอังกฤษเล่มหนาๆ ไม่ว่าจะเป็นวิชาพีชคณิต เรขาคณิต และตรีโกณ
ยอมรับว่ายากมากๆ แต่ก็ผ่านมาได้ โดยมีพื้นฐานภาษาอังกฤษติดตัวมาอีก
- ส่วนวิชาภาษาอังกฤษที่นี่ก็จะมีการเน้นให้อ่านออกและเข้าใจอย่างจริงจัง จึงมีวิชาให้อ่านหนังสือ Pocket Book ภาษาอังกฤษที่อาจารย์คัดมาให้เราเลือกเอง โดย

นักเรียนทุกคนต้องออกมาอ่านหน้าชั้นด้วยเสียงอันดัง แถมด้วยการสอบคำศัพท์ ที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อนมากมาย
ได้ผลครับ คำศัพท์เหล่านั้นผมยังจำมาได้ถึงปัจจุบันนี้

- ที่โรงเรียนนี้ ผมมีเพื่อนเก่งๆ มากมาย สำหรับภาษาอังกฤษผมได้เพื่อนเป็นครูอยู่คนหนึ่ง เขาแนะนำว่าถ้าอยากเก่งภาษาอังกฤษเหมือนที่เขาเก่งให้ทำ 2 อย่างคือ
อย่างแรก - ท่อง Dictionary ทุกวัน อย่างที่ 2 -ให้อ่าน Bangkok Post โดยไม่ต้องเปิด Dictionary (คือเดาๆ เอา เดาเรื่อยๆ อ่านทุกวันก็จะจับความได้เอง)
ผมได้ทดลองทำตามที่เขาแนะนำอยู่พักหนึ่ง มันได้ผลจริงๆ คือรู้ศัพท์เพิ่มและเข้าใจภาษาข่าว (ภาษาอังกฤษ) เพิ่มขึ้น
- สมัยนั้นบังเอิญผมไปเป็นนักร้องประสานเสียงของโรงเรียนด้วย มีผลให้ต้องท่องเนื้อร้องเพลงภาษาอังกฤษมากมาย

ผมว่าการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้เพลงเป็นสื่อกลางอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เรากลับเคยกับการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

- สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ผมเรียนที่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ภาคสมทบ (เรียนตอนกลางคืน 2 ปีแรก) ช่วงนั้นผมฝันอยากเป็นนักสร้างภาพยนตร์ อยากเป็นนักโฆษณา ผมจึงเริ่มแสวงหาตำราวิชาชีพมาอ่าน บังเอิญส่วนใหญ่เป็นตำราภาษาอังกฤษ บางเล่มก็อ่านไม่จบและไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่ที่ได้ติดตัวมาแน่ๆ คือ ผมเริ่มท่องคำศัพท์ Technical Term ซึ่งมักจะมียูในท้ายเล่มของตำราภาษาอังกฤษ
- ช่วงนั้นผมยังติดเพื่อนเก่าสมัยมัธยม จึงเดินสายไปหาเพื่อนในช่วงกลางวันที่ผมไม่มีวิชาเรียนและก็ได้โอกาสเข้าไปใช้บริการในห้องสมุดแทบทุกคณะทั้งในจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ และศิลปากร
ช่วงนั้นผมค้นพบความเปลี่ยนแปลงในตัวเอง เป็นความเปลี่ยนแปลงเชิงบวก คือสมัยมัธยมรู้สึว่าโดนบังคับให้เรียนภาษาอังกฤษ แต่ในระดับมหาวิทยาลัยแล้วผมกลับได้ใช้พื้นความรู้ภาษาอังกฤษเป็นประโยชน์มากที่สุดในการเรียนรู้ตำราวิชาชีพที่ผมจะทำเป็นอาชีพต่อไป
- โชคดีเป็นของผมอีกครั้งเมื่อได้ไปฝึกงานตอนปี 2 คือ ได้ฝึกงานที่เครือพีรามิต ที่นั่นบังเอิญมีรุ่นพี่เค้าเอ็นดู เลยมอบหมายงานให้ 2 อย่าง อย่างแรกคือจัดระเบียบห้องสมุดภาพยนตร์ต่างประเทศ ผมต้องจัดเอกสารที่เรียกว่า Promotion Kit ภาษาอังกฤษให้เป็นระเบียบ จึงต้องอ่านทุก

แผ่นจัดเป็นหมวดหมู่ A-Z ผมได้รู้เรื่องกลยุทธ์การตลาดของภาพยนตร์ต่างประเทศที่จะไปฉายทั่วโลก แกรมรู้ศัพท์ Technical Term ในวิชาชีพจริงๆ อีกมากมาย อย่างที่สองคือ ต้องดูหนังต่างประเทศวันละ 2-3 เรื่องเพื่อคัดเลือกและเสนอความเห็นว่ามีหนังเรื่องไหนควรนำมาลงโรง เชื่อมัยครับ หนังทุกเรื่องที่ผมดูไม่มี Sub Title คำบรรยายเป็นไทยเลย

ผมค้นพบการเรียนภาษาอังกฤษอีกวิธี นอกเหนือจากการอ่าน Bangkok Post โดยไม่เปิด Dictionary ก็คือการดูหนังฝรั่งที่ไม่มี Sub Title ภาษไทยนั่นเอง

3.วิชาชีพ

- เมื่อเรียนหนังสือจบระดับปริญญาตรี ผมก็ได้ทำงานวิชาชีพโฆษณาสนใจเน็ก คือ ได้เริ่มงานที่ Premier Marketing ช่วงนั้นพวกคนโฆษณาจะพูดภาษาไทยปนภาษาอังกฤษกันมาก อาจเพราะเป็นอาชีพสมัยใหม่ที่ต้องอาศัย Technical Term เป็นภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อสารกันเอง และสื่อสารกับลูกค้า ทั้งที่เป็นคำศัพท์ภาษาโฆษณา และคำศัพท์ภาษาการตลาดที่ไม่มีคำแปลในพจนานุกรมไทย
- จนถึงทุกวันนี้ ผมทำงานอยู่ที่ GMM Grammy ผมก็ยังต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการทำงานในวิชาชีพใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา

สรุปแล้ว : ที่ผมสื่อสารภาษาอังกฤษกับคนต่างชาติได้ทั้งๆ ที่ไม่ได้ไปเรียนเมืองนอกเพราะ 3 ปัจจัยหลักๆ ที่กล่าวมาแล้ว

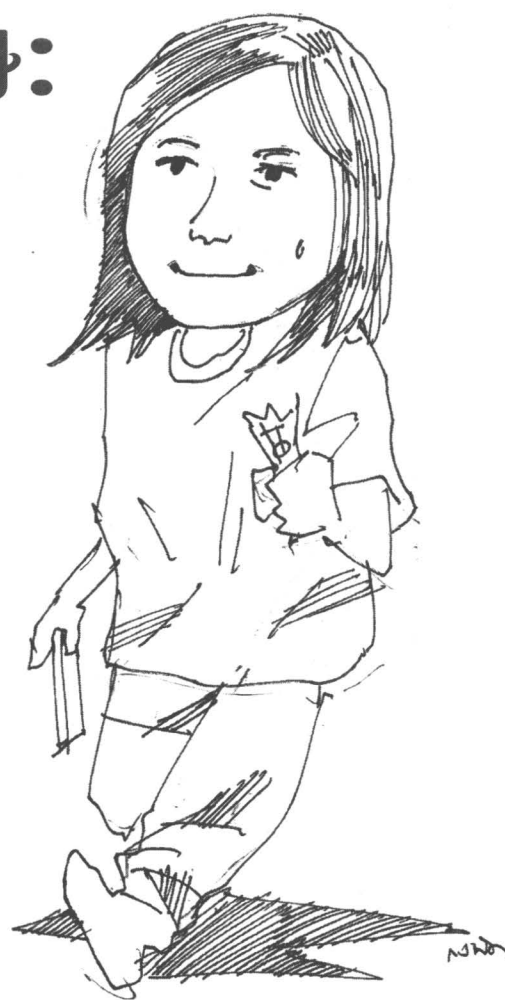
เมื่อได้ชื่อว่าเป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษประกอบวิชาชีพต่างๆ ที่เรียนจบมาทางด้านจิตวิทยา-ปรัชญา ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสาขาภาษาอังกฤษหรือแม้แต่เฉียดกรายใกล้เคียงกับสาขาภาษาอังกฤษ แลมยังเป็นนักเรียน “หัวโน” อีกต่างหาก จึงมักได้รับคำถามอยู่บ่อยๆ ว่า มีเคล็ดลับอะไรที่ทำให้จู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยไม่ตระหนกตกประหมา

เก่งภาษาอังกฤษ: ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และไม่รู้

นิธินท์ ยอแสงรัตน์

ขอสารภาพว่า ไม่มีเคล็ดลับที่น่าตื่น
เต้นเลย ทั้งหลายทั้งปวงนั้นอยู่ในคำตอบ
สามัญสี่คำว่า **ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และ
ไม่รู้**

คนไทยส่วนใหญ่ที่ไม่เก่งภาษาอังกฤษ
ไม่ใช่เพราะไม่สามารถ แต่เพราะความกลัว
และความอายมีมากจนกลบความสามารถ
ขยายความตรงนี้ว่า

นิธินท์ ยอแสงรัตน์ สมัยเรียนศิลปศาสตร์ ธรรมศาสตร์ ได้สวมหัวใจสิงห์สู้กับอำนาจรัฐ เธอต่อสู้ด้วยความมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ทำให้เธอ ‘Can do’ ในสิ่งที่หลายคนทิ้ง ทำหนังสือพิมพ์ไทยก็ได้ ฝรั่งเศสก็ได้ เขียนบทภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ เป็น บ.ก. หนังสือ Siam/Thai Millennia และหนังสือ Miracle Thailand ปัจจุบันเธอดำรงตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการเครือเนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป และผู้อำนวยการโครงการเทศกาลภาพยนตร์โลกแห่งกรุงเทพฯ ในเครือเนชั่น มัลติมีเดีย กรุ๊ป

“ไม่กลัว” คือไม่กลัวว่าใครจะว่าเราโง่

“ไม่อาย” คือไม่อายว่าเราไม่รู้ เพราะไม่รู้ไม่ได้แปลว่าโง่ และแม้จะโง่ก็ไม่ได้แปลว่าชั่วหรือผิด เพราะคนเราโง่ได้และเรียนรู้ให้ฉลาดได้ นอกจากนั้นยกเว้นพระเจ้าแล้วก็ไม่มีใครรู้มาตั้งแต่เกิด เมื่อไม่รู้จึงไม่ควรอายที่จะถามผู้รู้ ซึ่งหนึ่งในบรรดาผู้รู้ที่ช่วยเราได้เสมอคือ “ดิกชันนารี” เพื่อนคู่คิดแสนประเสริฐของคนเขียนหนังสือ

ดิกชันนารีที่ว่านั้นได้แก่ดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ดิกชันนารีคำพ้องความหมายภาษาอังกฤษ-อังกฤษ ดิกชันนารีภาษาไทย-อังกฤษ ดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-ไทย ดิกชันนารีภาษาไทย-ไทย หรือที่เรียกกันว่าพจนานุกรมภาษาไทย และถ้าเขียนเรื่องเฉพาะทางอย่างเช่นเรื่องศาสนา วิทยาศาสตร์-การแพทย์ การปรุงอาหาร ชีวิตพืช-สัตว์ ฯลฯ ก็ยังต้องมีดิกชันนารีเฉพาะทางเหล่านั้นอีกด้วย

คิดจะทำความเข้าใจภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะคิดจะเขียนภาษาอังกฤษให้ดี อย่าพึ่งดิกชันนารีภาษาไทย-อังกฤษ หรือภาษาอังกฤษ-ไทย เด็ดขาด พึงจำว่าดิกชันนารีทั้งสองแบบมีไว้สำหรับตรวจสอบคำบางคำที่ไม่แน่ใจเท่านั้น ที่จำเป็นและสำคัญต้องดิกชันนารีภาษาอังกฤษ-อังกฤษ และสำหรับผู้เริ่มต้นเขียน ควรใช้ฉบับที่เขียนว่า “for advanced learners” เพราะจะมีตัวอย่างประโยคในการอธิบายความหมายของศัพท์ให้คุณเป็นตัวอย่างด้วย

ดิกชันนารีคำพ้อง มีไว้สำหรับหาคำเพิ่มเติมในกรณีอับจนถ้อยคำ เพราะสำหรับคนเขียนหนังสือนั้น การใช้ศัพท์คำเดิมคำเดียวทั้งเรื่องทั้งๆ ที่มีคำอื่นๆ ให้ใช้อีก ทำให้ข้อเขียนน่าเบื่อมาก นอกจากนั้นก็เช่นเดียวกับภาษาไทย คือพอเขียนไป อ่านตรวจทานไป ก็เกิด “ปั้ง” ว่าคำนี้น่าจะสื่อได้ตรงใจกว่าคำนี้

พจนานุกรมภาษาไทยมีไว้ตรวจสอบคำภาษาไทยที่ไม่แน่ใจ ในกรณีที่ต้องแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับผู้รู้อื่นๆ นอกเหนือจากดิกชันนารี ถ้าไม่นับครูบาอาจารย์หรือเพื่อนฝูง ก็คือหนังสือภาษาอังกฤษทุกประเภท ตั้งแต่หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ไปจนถึงหนังสือเล่ม ตำราวิชาการ และเว็บไซต์ภาษาอังกฤษ

“ไม่กลัว”

คือไม่กลัวว่าใครจะว่าเราโง่

“ไม่อาย”

คือไม่อายว่าเราไม่รู้

เพราะไม่รู้ไม่ได้แปลว่าโง่

และแม้จะโง่ก็ไม่ได้แปลว่า

ชั่วหรือผิด

เพราะคนเราโง่ได้

และเรียนรู้ให้ฉลาดได้

นอกจากนั้นยกเว้นพระเจ้าแล้ว

ก็ไม่มีใครรู้มาตั้งแต่เกิด

ดังนั้นเมื่อไม่รู้ก็อย่าอาย

ที่จะถามผู้รู้

ซึ่งหนึ่งในบรรดาผู้รู้

ที่ช่วยเราได้เสมอคือ

“ดิกชันนารี”

เพื่อนคู่คิดแสนประเสริฐ

ของคนเขียนหนังสือ

๘๘

บางทีเรื่องรักษาน้ำนี้อาจเป็นลักษณะพิเศษของคนไทย
เพราะดูเหมือนจะเป็นกันหลายคน
ซึ่งคงเพราะสังคมเราชอบเห็นความเป็นหรือ “ความต่าง” ของคน
อื่นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะเยาะและวิจารณ์คนอื่นนั่นนั่นเรริง
แต่ใครอย่าบังอาจหัวเราะเยาะและวิจารณ์เรา

๘๘

ซึ่งสำคัญมาก เพราะเราควรอ่าน ดู คิด และศึกษาว่า
ฝรั่งเจ้าของภาษาสื่อสารอย่างไร จากนั้นจึงเริ่มด้วย
การเลียนแบบ แล้ว “สร้าง” ทางของตัวเองขึ้นมาเมื่อ
เชี่ยวชาญแล้ว

อย่ารีบร้อนใจว่าฟังดูยุ่งยาก ไม่มีทางทำได้

จะเล่าประสบการณ์ส่วนตัวให้ฟัง

เมื่อจบปริญญาตรีในประเทศใหม่ๆ นั้น ความรู้
ภาษาอังกฤษของผู้เขียนก็คงจะระดับเดียวกับบัณฑิต
ใหม่ “หัวใน” ส่วนมากที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกมาทางด้าน
“ภาษาต่างประเทศ” และไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษใน
ชีวิตประจำวัน นั่นคือ อ่านภาษาอังกฤษพอได้ เขียน
ภาษาอังกฤษพอได้ และพูด “พอได้” คือคล่องแค่ “เยส”
“โน” “โอเค” และพยักหน้า “อ้อฮี้” ข้นยาวกว่านั้นอาจ
หุ้อ วิงเวียน วิดกอกใจ จับโอไปไสย จับฮูไปไสวอท
ทั้งกลัวฝรั่งและอายคนไทยด้วยกันที่ยืนฟังอยู่ด้วย
จะตำว่าไถ่ถ้าพูดผิดไวยากรณ์

เอาตัวรอดด้วยบทเตมียี่ไ้่ง่ายกว่าเยอะ

บางทีเรื่องรักษาน้ำนี้อาจเป็นลักษณะ
พิเศษของคนไทย เพราะดูเหมือนจะเป็นกันหลาย
คน ซึ่งคงเพราะสังคมเราชอบเห็นความเป็นหรือ
“ความต่าง” ของคนอื่นเป็นเรื่องขบขัน หัวเราะ
เยาะและวิจารณ์คนอื่นนั่นนั่นเรริง แต่ใครอย่าบังอาจ
หัวเราะเยาะและวิจารณ์เรา

เปลี่ยนแปลงทัศนคตินี้เสียบ้างคงดี หากผู้คน
รักการเรียนรู้และช่วยกันสนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้

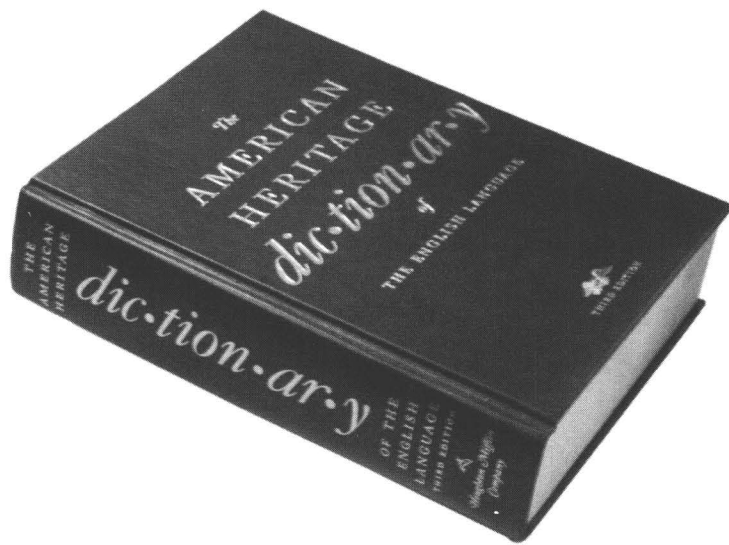
โดยไม่กลัวอายกลัวผิด สังคมไทยของเราก็น่าจะ
ก้าวหน้ามากขึ้น

ผู้เขียนทำตัวเป็นยืมสยามและเตมียี่ไ้กับภาษา
อังกฤษอยู่นานหลายปี จนถึงวันที่เกิดความเปลี่ยนแปลง
ในชีวิต นั่นคือต้องทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษและ
ต้องใช้ให้ได้ถ้าไม่ยากอดตาย จึงนึกฮึดขึ้นมาว่า อัน
ตัวเราเป็นคนคนหนึ่ง มีหนึ่งหัวสองมือสองแขนสอง
ขาเหมือนคนอื่นๆ วิชาอื่นแสนยาก งานการอื่นแสนยาก
ที่บางคนยอมยกธงขาว เรายังทำได้จนประสบความสำเร็จ
แล้วภาษาอังกฤษจะยากอะไรกันหนา จะว่าไปพื้น
ความรู้เดิมก็มี เพราะอ่านหนังสือภาษาอังกฤษในห้อง
สมุดมาตั้งแต่เล็ก วิชาภาษาอังกฤษที่เรียนและสอบมา
ก็ไม่ใช้คะแนนต่ำเตี้ย ปัญหาคือจะสื่อสารออกไปอย่างไร
ในชีวิตจริงให้สมดังใจคิดต่างหาก

ตัดสินใจใช้เงินเก็บที่มีอยู่ ไปสมัครเรียนคอร์ส
ภาษาอังกฤษแบบเข้มข้นสี่สัปดาห์กับครูเจ้าของภาษา
เพื่อรื้อฟื้นไวยากรณ์อังกฤษก่อนเข้าทำงานจริง เขียน
บทความให้ครูอ่าน แก่ถูกผิดวันละสามรอบจนครูบอก
ว่าหยุดก่อนก็ได้ ที่ทำมาถูกต้องแล้ว ไม่เคยเจอนักเรียน
ขยันอย่างนี้มาก่อน

ความจริงไม่ใช่เพราะขยัน แต่เพราะอยากเอาชนะ
ว่าภาษาอังกฤษมันจะยากเกินสมมองนักเรียน “หัวใน”
ขนาดไหน ซึ่งขอยืนยันว่าเมื่อไม่คิดแพ้ย่อมไม่มีวันแพ้

เป็นอันว่าสอบผ่านด้วยความไม่กลัว ไม่อาย
และตั้งใจ

มาเพิ่มความ “ฝู้อู” ตรงชั้นปฏิบัติจริง

เพราะเมื่อตั้งใจจะรู้ภาษาอังกฤษในระดับใช้งานได้ทำให้มุ่งมั่นจนใช้งานได้จริงๆ แล้ว และจดจำได้ว่าที่ครูเจ้าของภาษาแก้ไขให้เป็นอย่างไรจนไม่ทำผิดซ้ำๆ อีกก็มาถึงการพิจารณา “สิ่งใหม่ๆ” ที่เราไม่เคยเห็น ไม่เคยใช้ในการเขียนและการพูดของเรา เช่นวิธีเขียนและวิธีพูดของฝรั่งเจ้าของภาษาซึ่งสื่อความหมายเดียวกับเรา แต่ “ตรงกว่า ดีกว่า กระชับชัดเจนกว่า และสละสลวยกว่า นำเสนอประเด็นความคิดได้เกลี้ยงเกลาแจ่มแจ้งและลึกซึ้งกว่า”

ตรงนี้ต้องบอกว่ำนับเป็นความโชคดีที่มีกัลยาณมิตร และต้องขอยกความดีความชอบในความสามารถระดับ “พอเอาถ่าน” เรื่องการเขียนและการพูดภาษาอังกฤษให้กับเพื่อนชาวอังกฤษเชื้อสายไอริชสองคนคือ แชนดี้ ไบรอน หรือ “แสนดี” กับ จอห์น ทาฟฟี ผู้มีฉายาว่า “ลองแฮร์รี่” หรือ “ผมยาว” เพราะจุดเด่นของเขาคือผมสีน้ำตาลทองยาวสลวยที่มักรวบเอาไว้เป็นหางม้าหรือทำเป็นมวยกลมไว้ที่ท้ายทอย

แสนดีเป็นอดีตแอดมิราลตีส์นักศึกษาที่สนับสนุนการเรียกร้องอิสรภาพของไอร์แลนด์ ส่วนผมยาวเป็นหนุ่มสวยที่มีหัวใจผูกพันประวัติศาสตร์เอเซียอย่างลึกซึ้ง

อดีตเพื่อนร่วมงานที่หนังสือพิมพ์ เดอะ เนชั่น ซึ่งเป็นกัลยาณมิตรทั้งสองคนนี้ คือผู้ที่ชี้ทางผู้เขียนให้เข้าสู่โลกอันงดงามของรูปแบบและสำนวนหลากหลายในการเขียนภาษาอังกฤษ เมื่อทำงานด้วยกันนั้น เราสามคน

เป็นสหายที่ชักชวนกันหาหนังสือดีๆ อ่าน และแลกเปลี่ยนความเห็นกันเรื่อยๆ ทั้งในเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ไปจนถึงวรรณกรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณี ฯลฯ

ยอมให้ฝรั่งชวนคุยและชวนฝรั่งคุยในเรื่องที่ต้องแลกเปลี่ยนความเห็นกันนี้ต้องถือว่าดี เพราะทำให้มีโอกาสพัฒนาความรู้ความสามารถทางภาษาได้เร็วขึ้น

ความจริงผู้เขียนยังมีเพื่อนชาวต่างชาติดีๆ อีกหลายคนซึ่งคงไม่สามารถเอ่ยนามได้ครบถ้วน ที่ได้แลกเปลี่ยนความรู้เรื่องภาษากันและทำให้ภาษาอังกฤษของผู้เขียนได้พัฒนาขึ้นมามาก ทั้งเพื่อนชาวไอริชแท้ที่พูดสำเนียงไอริชฟังยากสำหรับหูคนไทยในครั้งแรก เพื่อนชาวอังกฤษจากต่างท้องถิ่น เพื่อนชาวอเมริกันจากต่างท้องถิ่น เพื่อนชาวออสเตรเลีย เพื่อนชาวอินเดีย เพื่อนชาวมาเลเซีย เพื่อนชาวสิงคโปร์ ฯลฯ เพื่อนเหล่านั้นนับว่าเป็น “ครู” เช่นกัน แต่ก็ไม่ถึงขั้น “สอน” ผู้เขียนอย่าง “แสนดี” และ “ผมยาว”

การทำงานกับคนหลากหลายชาติ หลากหลายภาษาที่ต้องมาใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารนับว่าเป็นข้อดีที่ทำให้เราสามารถเรียนรู้สำเนียงพูดที่แตกต่าง สำนวนเขียนเฉพาะตัวบางอย่างที่แตกต่าง แต่ทั้งหลายทั้งปวงนั้นก็ต้องมีการ “สังเกต” และการ “อุทิศตัว” หรือความอดทน ที่จะช่วยให้ถึงโลกอันงดงามของภาษานั้น เพื่อให้ “ภาษา” ได้เป็นเครื่องมือสื่อสารที่ทรงประสิทธิภาพ สามารถสื่อได้อย่าง

ใจคิด

เพื่อเข้าถึงโลกภาษาอังกฤษอย่างก้าวกระโดดในช่วงแรก ผู้เขียนทำงานจากเช้าจรดค่ำ นอนไม่เคยเกินสามชั่วโมงแล้วลุกขึ้นมาทำงานใหม่ เปิดดิกชันนารีมือเป็นระวิง เขียนบทความให้แสนดีและผมยาวช่วย “โพลิช” หรือ “ขัดเกลา” ทุกวัน แล้วงานที่ “ขัดเกลา” มาอ่านทวน เทียบกับที่เขียนเองอันเดิมเพื่อดูความแตกต่าง ค่อยๆ เรียนรู้ทั้งวิธีเขียนต่างรูปแบบ ลำนวนใหม่ๆ และคำศัพท์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยรู้มาก่อน

ทั้งแสนดีและผมยาวนิยมใช้ดิกชันนารี ทั้งคู่มือดิกชันนารีเล่มใหญ่ยักษ์ ปกเก่าดูเคร่งขรึมประจำโต๊ะทำงาน พวกเขาพูดเหมือนที่ครูภาษาไทยเคยสอนตอนเด็กๆ ว่า “เขียนได้” กับ “เขียนเป็น” ต่างกัน นอกจากนั้นแสนดีและผมยาวยังแนะนำตรงกันว่าเมื่อเขียน “เป็น” แล้วก็ให้อ่านมากๆ เพื่อดูและศึกษาวิธีนำเสนอของผู้เขียนเจ้าของภาษาแต่ละคน จนสามารถสร้างสรรค์ทางภาษาของตัวเองขึ้นมาได้

สามเดือนผ่านไป หลังจากน้ำหนักรลดไปประมาณห้ากิโล และขอบตาดำเป็นหมีแพนด้า แสนดีกับผมยาวบอกว่า ต่อไปนี้จะต้องช่วย “ขัดเกลา” งานของฝรั่งบ้างแล้ว เพราะบางครั้งบางหนฝรั่งก็มีพลาด ทั้งในการใช้คำและที่สำคัญ คือ “ความคิด” โดยเฉพาะความคิดความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมไทย และเรื่องราวที่เกี่ยวกับ “ตะวันออก”

นิทานเรื่องนี้จึงจบอย่างแฮปปี้ เอนด์ว่า ในที่สุดนักเรียน “หัวใน” ก็สอบผ่าน เพราะความไม่กลัวไม่อาย ตั้งใจ และใฝ่รู้ หนึ่งไทยกับสองฝรั่งจึงกลายเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งยังเป็นครูของกันและกัน โดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่เคยกลัวใครกล่าวหาว่าโง่ เมื่อมีสิ่งใดสงสัยใคร่รู้ก็ถามและแลกเปลี่ยนความเห็นกัน

วันนี้ “แสนดี” กับ “ผมยาว” แยกย้ายกันไปทำงานอื่นตามวิถีทาง และบางช่วงก็ต่างฝ่ายต่างมีภารกิจยุ่งเหยิง จนเกินกว่าจะอี-เมลคุยกันยาวๆ ผู้เขียนจึงต้องหันไปคอบอินเทอร์เน็ตเป็นกัลยาณมิตรทางภาษา อีกรายหนึ่ง ซึ่งอินเทอร์เน็ตนี้ถ้าใช้ให้ถูกทาง คั่นควา

ข้อมูลให้ถูกที่ หรือพูดง่ายๆ ว่าเข้าเว็บไซต์ให้ถูกเว็บฯ ไม่ใช่จ้องแต่จะเจาะไปดูรูปโป๊หรือด่าคนที่เห็นไม่ตรงกับเราในเว็บบอร์ด ก็จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจทางภาษาได้ไม่แพ้เพื่อนที่คุยกันตัวเป็นๆ

เรื่องเว็บไซต์นี้ขอให้ใช้หลักการเดียวกับดิกชันนารี นั่นคือถ้าอยากเก่งภาษาอังกฤษให้ขยันเข้าเว็บฯ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

แถมท้ายว่า ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกับวิชาอื่น นั่นคือถ้าเหิมเกริมว่าเราเก่ง เราเจ๋งยิ่งโง่งและโง่งง ดังนั้น แม้จะก้าวข้ามความยากลำบากมาจนถึงขั้นพูด อ่าน เขียนในระดับที่สื่อสารได้แล้ว ก็ยังต้องหมั่นฝึกฝนพัฒนาต่อไป โดยเฉพาะคนที่

เติบโตในประเทศไทยและเรียนหนังสือในประเทศไทยมาตลอดชีวิต ต้องยอมรับว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาที่เราคุ้นเคยมาตั้งแต่เกิด ดังนั้น หนทางเดียวที่จะพอเดินตามเจ้าของภาษาหรือเพื่อนคนไทยที่คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็กได้ทันก็คือ ต้องยืนหยัดในหลักการ ไม่กลัว ไม่อาย ตั้งใจ และใฝ่รู้ตลอดไป

หยุดเมื่อไรก็จริงเมื่อนั้น

โครงการอบรมภาษาอังกฤษ ประจำปี พ.ศ.2548

โดย ศูนย์พัฒนาบุคลากรของรัฐ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการอบรม หลักสูตร การฝึกออกเสียงเพื่อการสื่อสาร (Pronunciation Training for Effective Communication)

ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม - 15 มีนาคม 2548
เวลา 18.00 - 20.00 น. จำนวน 30 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 3,700 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งให้ความรู้ความเข้าใจในระบบเสียง การออกเสียงในระดับคำ ประโยค และการพูดโต้ตอบให้ถูกต้อง เมื่อผู้เข้ารับการอบรมจบหลักสูตรนี้จะสามารถพูดสื่อสารได้คล่องโดย

1. ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. ใช้เสียงและกลยุทธในการออกเสียงช่วยการสื่อสาร
3. พูดสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีความมั่นใจ

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการเขียนเพื่อวิชาชีพ (Professional Writing) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม วันอังคารและวันพฤหัสบดี ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม - 31 มีนาคม 2548

เวลา 17.30-20.00 น. จำนวน 50 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 5,200 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน เช่น การเขียนบันทึก จดหมาย รายงานการประชุม โครงการ เป็นต้น

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective Communication) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เสาร์ที่ 22 มกราคม - 26 มีนาคม 2548

เวลา 08.00-12.30 น. จำนวน 40 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 4,300 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ที่จะต้องติดต่อประสานงานกับหน่วยงานต่างประเทศ

• โครงการอบรม หลักสูตร ทักษะการเสนอผลงาน (Presentation Skills) ครั้งที่ 1/2548

รุ่นที่ 1 วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เสาร์ที่ 22 มกราคม - 26 มีนาคม 2548

รุ่นที่ 2 วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เสาร์ที่ 4 มิถุนายน - 13 สิงหาคม 2548

เวลา 08.30-15.30 น. จำนวน 50 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 7,800 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาทักษะการพูด การบรรยายสรุป การเสนอความคิดเห็น การอภิปราย และเสนอผลงานในที่ประชุมสำหรับข้าราชการระดับผู้บริหารและหัวหน้างาน

• โครงการอบรม หลักสูตร ภาษาอังกฤษแบบเข้ม (Intensive Course) ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมทุกวันเสาร์ ตั้งแต่เสาร์ที่ 4 มิถุนายน - 30 กรกฎาคม 2548

เวลา 08.30-16.15 น. จำนวน 54 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 5,500 บาท

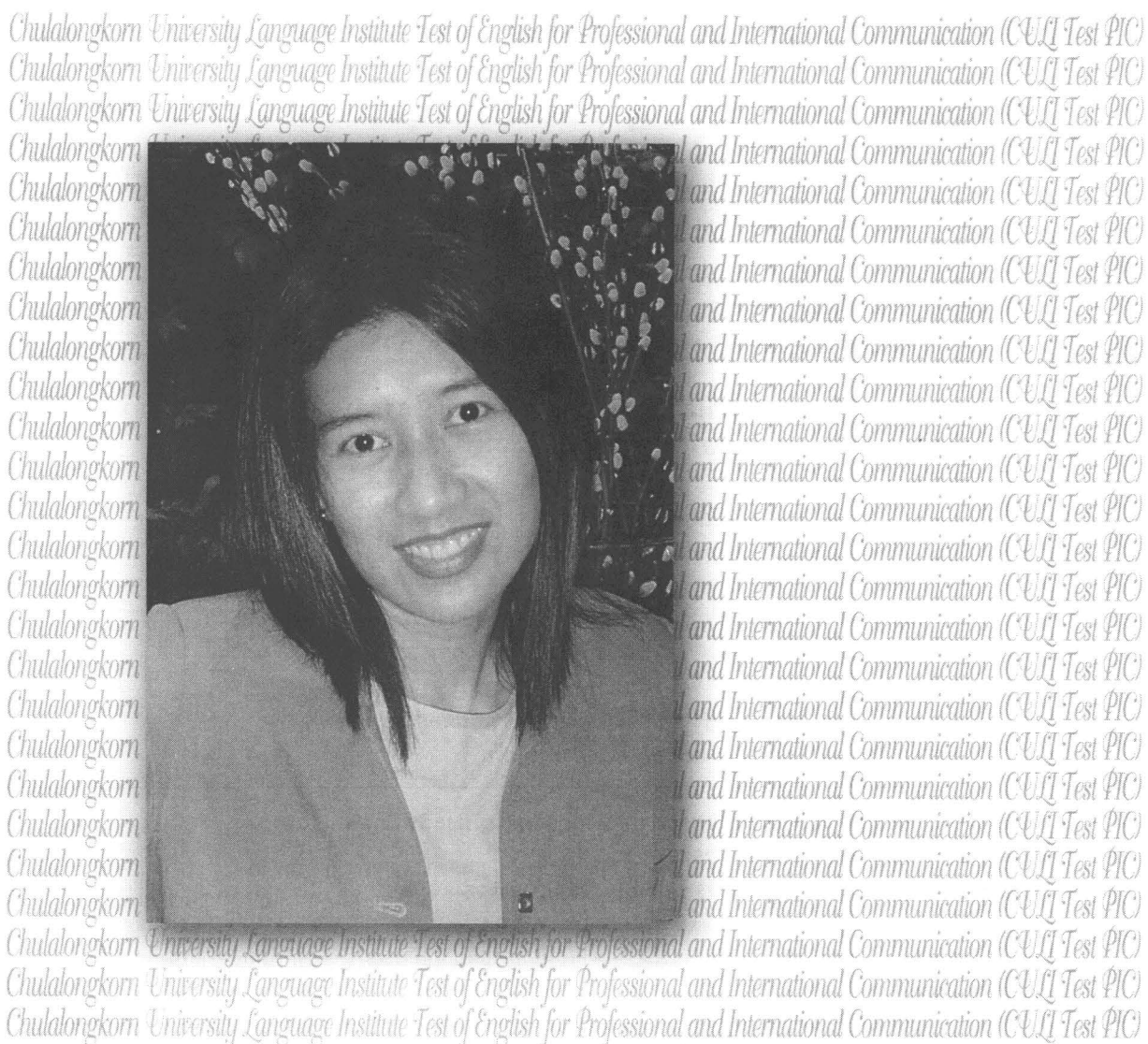
หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษให้แก่อาจารย์และข้าราชการจากหน่วยงานต่างๆ และนิสิตปริญญาเอกของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มพูนทักษะในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน การพัฒนาตนเองทางวิชาการ และการศึกษาดูงาน ณ ต่างประเทศ

• โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตร Teaching Methodology ครั้งที่ 1/2548

วันอบรม อบรมวันจันทร์-วันศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 25 - 29 เมษายน 2548

เวลา 08.30-16.15 น. จำนวน 30 ชั่วโมง ค่าลงทะเบียนคนละ 3,500 บาท

หลักสูตรนี้มุ่งพัฒนาความรู้ความสามารถในด้านการสอนภาษาอังกฤษให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาระดับมาตรฐานการสอนภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับมาตรฐานสากลเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไป

เมธวดี หังสพฤกษ์ หรือ คุณใหม่

ปัจจุบันทำงานในแผนกประชาสัมพันธ์ของสถานทูตออสเตรเลีย

ในตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายประชาสัมพันธ์

คุณใหม่สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากคณะรัฐศาสตร์

ในสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากนั้นจึงได้เดินทางไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโท

ทางด้าน *International Studies*

ณ *University of Birmingham* ประเทศอังกฤษ

และปริญญาโททางด้าน *International Relations*

and Development Studies

ณ *University of East Anglia* ประเทศอังกฤษ

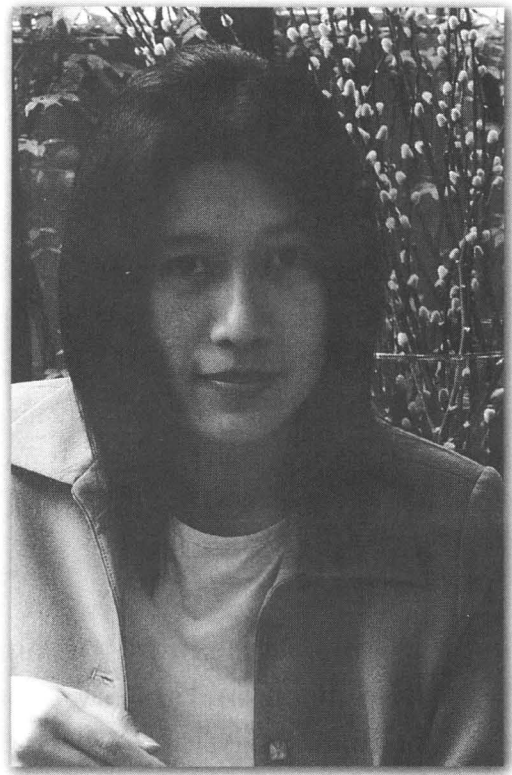
โดยได้รับทุน *Chevening* ของรัฐบาลอังกฤษ

คุณใหม่เป็นหนึ่งในผู้สมัครสอบ Culi Test (TOEIC) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ศูนย์ทดสอบและประเมินผลสถาบันภาษาได้สร้างและพัฒนาขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของหน่วยงานในภาครัฐและเอกชนทั่วไปในการวัดผลสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษของพนักงานในหน่วยงานของตน ทั้งที่เป็นการวัดผลเพื่อคัดเลือกบุคลากรเข้าทำงาน เพื่อคัดเลือกพนักงานไปเข้ารับการอบรมหรือศึกษาดูงานในต่างประเทศ หรือเพื่อเลื่อนระดับในหน่วยงาน

ศูนย์ทดสอบและประเมินผลสถาบันภาษาได้ทำการจัดสอบเพื่อทดลองใช้แบบทดสอบที่ศูนย์สร้างและพัฒนาขึ้น โดยที่หลังจากนั้นศูนย์จะได้ทำการสุ่มเลือกบุคคลในกลุ่มทดลองผู้ที่มีคะแนนอยู่ในระดับสูง กลาง และต่ำ เพื่อส่งบุคคลเหล่านั้นไปสอบข้อสอบ TOEIC ยิ่งศูนย์สอบของ TOEIC ในประเทศไทย จากนั้นจึงนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบทั้งสองชุดมาเทียบเคียงกันโดยอาศัยสูตรทางสถิติ

คุณใหม่เป็นผู้ที่สอบได้คะแนนสูงสุดในการสอบทั้งสองครั้ง

เรามาสัมภาษณ์คุณใหม่ในวันนี้เพื่อขอให้คุณใหม่เผยเคล็ดลับว่าทำอะไรจึงจะเก่งภาษาอังกฤษได้ และมีเทคนิคในการเตรียมตัวสอบทั้งสองครั้งนี้อย่างไร

เคล็ดลับ ปีนเก่ง เมธวดี หังสหฤกษ์

แฉน : สัมภาษณ์

ถาม : คุณใหม่ทำอะไรถึงได้เก่งภาษาอังกฤษคะ

ตอบ : ก็ไม่มีอะไรมากหรอกค่ะ อาศัยว่าใหม่ชอบภาษาอังกฤษอยู่เป็นทุนเดิมแล้วเลยไม่รู้สึกรว่าฝืนใจที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างประเทศ ใหม่ไปเรียนที่ประเทศอังกฤษสองหนก็เลยจะมีเพื่อนฝูงที่เป็นชาวต่างชาติค่อนข้างเยอะ ทั้งที่เป็นชาวอังกฤษเองและที่เป็นชาวต่างชาติแบบเรา ใหม่มีเพื่อนที่มาจากสเปน เยอรมนี ญี่ปุ่น และประเทศอื่นๆ ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติแต่เราก็สนิทกันได้ก็เพราะเรามีภาษาอังกฤษที่ทำให้เราเข้าใจกันคุยกันได้รู้เรื่อง

ถาม : บางคนจะคิดว่าจะพูดภาษาอังกฤษให้ฝรั่งเข้าใจ หลักทางไวยากรณ์ต้องมาก่อน คุณใหม่คิดว่าอย่างไร

ตอบ : ใหม่เห็นแต่คนไทยนี้แหละที่ห่วงเหลือเกินว่าจะพูดผิดไวยากรณ์ บางคนพลอยไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเอาเลยจริงๆ ที่ก็เรียนมาพวกนี้มักจะฟังรู้เรื่องแต่ไม่กล้าพูดเพราะว่าอายที่จะพูดไม่ถูกต้องตามไวยากรณ์ 100% ใหม่เห็นคนต่างชาติที่เขามาจากประเทศทางยุโรป แอฟริกาหรือที่ไหนๆ เขาพูดภาษาอังกฤษกันเร็วปรือไม่เห็นต้องตรวจความถูกต้องไวยากรณ์ก่อนพูดเหมือนคนไทยส่วนใหญ่เลย แล้วพวกนั้นเขาก็ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษถูกมากกว่าเราด้วยนะ เพียงแต่เขาไม่ห่วงเรื่องไวยากรณ์แค่นั้นเอง ใหม่ไม่ได้จะบอกว่าไวยากรณ์ไม่สำคัญ ใหม่คิดว่าพื้นฐานด้านไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญมากมากแต่คนไทยมักจะเรียนไวยากรณ์แบบท่องจำกฎต่างๆ แต่ไม่สามารถโยงเข้ากับการใช้สื่อสารในชีวิตจริงได้ ใหม่จะพูดว่าไวยากรณ์สำคัญมากแต่เราต้องเรียนไวยากรณ์ด้วยความเข้าใจ ไม่ใช่เอาแต่ท่องกฎอย่างเดียว นอกจากพวกที่กลัวพูดผิดไวยา

กรณ์แล้วก็มีคนไทยอีกประเภทหนึ่งที่พยายามใช้ภาษาที่สวิงสวย รูปประโยคต้องยาวๆ ให้ซับซ้อนเข้าใจ คำศัพท์ก็ต้องเลือกแล้วว่าคนฟังต้องประทับใจในความหรู อะไรทำนองนั้น คือเขาพยายามจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกถึงความเก่งภาษาอังกฤษของเขา แต่ใหม่คิดว่าเราไม่ควรหลงประเด็น เราไม่เห็นจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษให้หรูหรา ในเมื่อจุดมุ่งหมายคือเราต้องการสื่อสารกับชาวต่างประเทศให้เกิดความเข้าใจ ทำไมต้องพยายามใช้ศัพท์ยากๆ มันไม่ใช่เรื่อง ยิ่งถ้าอีกฝ่ายเขาก็ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ด้วยก็ยิ่งแล้วใหญ่ ดีไม่ดีจะเข้าใจผิดกันเปล่าๆ ใหม่เองเชื่อว่า Meaning is more important than impression. ฝรั่งเขาว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ของเราเราจะพูดถูกบ้างผิดบ้างก็ไม่เห็นจะต้องกลัวไม่เห็นต้องอาย สำเนียงเราไม่เหมือนฝรั่งก็ไม่เป็นไร เรื่องแบบนี้ฝึกกันได้ เห็นใหม่จะมีฝรั่งตั้งมากมายที่หัดพูดไทยตอนโตๆ แล้วเขายังไม่อายเลยว่าสำเนียงเขาเหนือคนไทยเองต่างหากที่ไปหัวเราะเขา ใหม่ไม่เคยเห็นฝรั่งหัวเราะคนไทยพูดภาษาอังกฤษเหนือเลยนะ

ถาม : แล้วคุณใหม่ฝึกภาษาอังกฤษอย่างไรคะ

ตอบ : ใหม่ก็ทำสิ่งที่ใหม่ชอบเป็นภาษาอังกฤษค่ะ ใหม่ชอบฟังเพลงใหม่ก็ฟังเพลงภาษาอังกฤษใหม่ได้ศัพท์สำนวนใหม่ๆ จากเพลงเยอะมาก เวลาใหม่ชอบเพลงไหนใหม่ก็จะเปิดพจนานุกรมว่าสำนวนที่ได้ยินที่เราไม่รู้จักนี่มันแปลว่าอะไร แล้วใหม่ก็ฟังข่าวทางวิทยุสถานีที่เป็นภาษาอังกฤษ อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ อันนี้ใหม่ต้องทำอยู่แล้วเพราะเราต้องติดตามข่าวทุกวัน วันไหนมีเรื่องนี้อาจจะมีผลกระทบกับประเทศออสเตรเลียก็จะเหนื่อยหน่อยเพราะงานประชาสัมพันธ์คือเราต้องสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับ

ประเทศออสเตรเลียให้กับคนไทย นอก
จากหนังสือพิมพ์แล้วใหม่ก็ชอบดูหนัง ใหม่
ก็ดูที่เป็น soundtrack แล้วก็แอบดูคำบรรยาย
ภาษาไทยประกอบไปด้วยไม่ผิดกติกา
(ของใหม่) แต่อย่างใดค่ะ

ถาม : คุณใหม่เตรียมตัวสอบ Culi Test
(TOEIC) และ TOEIC อย่างไรและใช้
เวลาเตรียมตัวนานเท่าไรคะ

ตอบ : จะเรียกว่าเตรียมตัวสอบก็ไม่เชิงนะคะ
เพราะใหม่ไม่ได้ไปซื้อหนังสือเตรียมสอบ
TOEIC จากหลายๆ สถาบันหรือหลายๆ
สำนักพิมพ์มาท่องแบบเตรียมสอบ จำนวน
และคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีตั้งมากมายไม่มี
หนังสือเตรียมสอบที่ไหนบรรจุได้หมดหรอก
นะคะ ที่ใหม่ทำก็คือพยายามฝึกทักษะการ
ฟังอยู่เสมอในชีวิตประจำวัน ตอนนีใหม่
ทำงานอยู่ในสถานทูตเลยต้องติดต่อกับชาว
ต่างชาติแทบจะตลอดเวลา แต่ก่อนที่จะเริ่ม
งานที่นี้ใหม่ก็พยายามทำให้ตัวเองได้สัมผัส
กับภาษาอังกฤษให้มากที่สุดอยู่แล้ว ก็อย่าง
ที่บอกแหละคะ ดูหนังบ้างฟังเพลงบ้างไปเรื่อยๆ
ทุกๆ วัน แต่ที่จะเรียกว่าใหม่เตรียมตัวสอบ
ก็คงจะเป็นการทำความคุ้นเคยกับรูปแบบ
ข้อสอบมากกว่า ก่อนหน้านั้นใหม่เคยสอบแต่
TOEFL และ IELTS ก่อนจะไปเรียนต่อที่
อังกฤษ ซึ่งข้อสอบสองแบบนี้ไม่มีส่วนที่
เป็นรูปภาพ ใหม่ก็ลองทำ Practice Test ดู
สองสามชุดให้คุ้นกับรูปแบบข้อสอบและ
เวลาด้วย

ถาม : มีคำแนะนำให้กับผู้ที่เตรียมตัวสอบ
TOEIC บ้างไหมคะ

ตอบ : คงไม่มีอะไรมากนอกจากขอให้ผู้ที่สอบ
เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในชีวิตประจำ
วันให้มากๆ ความรู้มีอยู่รอบๆ ตัวเรานะคะ
ไม่ใช่จะมีอยู่แต่ในหนังสือเตรียมสอบ อีก
อย่างหนึ่งที่อยากแนะนำเกี่ยวกับการสอบก็

คืออย่ามัวพะวงอยู่กับข้อที่ฟังไม่ทันที่ผ่าน
ไปแล้ว ให้มีสมาธิอยู่กับข้อปัจจุบันและข้อ
ต่อไป ไม่อย่างนั้นเราอาจพลาดทุกข้อก็ได้

ถาม : คำถามสุดท้ายค่ะ คุณใหม่มีความคิด
เห็นอย่างไรกับข้อสอบ Culi Test
(TOEIC) ของสถาบันภาษาและข้อสอบ
TOEIC คะ

ตอบ : ใหม่คิดว่าข้อสอบทั้งสองชุดมีความยากง่าย
ระดับเดียวกันถึงแม้ข้อสอบ Culi Test
(TOEIC) ของสถาบันภาษาจะมีจำนวนครั้ง
หนึ่งของข้อสอบ TOEIC ในด้านสถานที่สอบ
และระบบเสียงของสถาบันภาษาไม่ด้อยกว่า
ของศูนย์สอบ TOEIC เลย

**ถ้าจะถามจริงๆ ว่าภาษาอังกฤษสำคัญกับการ
เป็นบรรณาธิการมั๊ย**

โดยเฉพาะเป็นบรรณาธิการนิตยสารหัวนอก

อันนี้คงต้องเริ่มย้อนคิดไปถึงจุดมุ่งหมายของการทำ
นิตยสารก่อนเลยว่า เราทำขึ้นมาเพื่ออะไร ทำให้ใครอ่าน

เมื่อมีจุดมุ่งหมายชัดเจนแล้ว หน้าที่ต่อไปก็คือ เรา
ต้องรักสิ่งที่ทำและทำอย่างจริงจังที่สุด

เมื่อนั้นนิตยสารหนึ่งเล่มที่เราสร้างขึ้นมาก็จะมี
ความหมายและมีคุณค่าต่อชีวิตคนอื่นอีกมาก แล้วเราจะรู้

ภาษาอังกฤษ สำคัญอย่างไร... กับการเป็น บรรณาธิการ

สุพิชา สอนคำรห์

ได้ทันทีว่าถึงจะเป็นภาษาอะไรก็ตามในโลก สิ่งที่อยู่ใน
หัวเราตลอดคือคนอ่าน

เพราะฉะนั้นเราต้องทำทุกวิถีทาง เรียนรู้ทุกอย่างเพื่อให้
ได้สิ่งที่ดีที่สุดมา

ยิ่งเรารู้ภาษาเยอะ เราไปเจออะไรดีๆ มา จะรู้สึกอยาก
แบ่งปันทันที เพราะอยากให้คนอื่นได้รับรู้สิ่งนั้นเหมือนเรา

เหมือนกับว่าเราได้ไปสถานที่หนึ่งที่สวยงามเหลือเกิน
แล้วอยากรีบกลับมาเล่าให้เพื่อนฟัง วินาทีนั้นของเขาจะ
ได้สวยงามตามเราไปด้วย

สิ่งหนึ่งที่เราต้องคิดเสมอในการเป็นบรรณาธิการคือ เราจะทำให้ชีวิตคน
อ่านของเราดีขึ้นได้อย่างไร วันนี้เขาโกรธกับแม่ เราจะทำอะไรให้เขาหายโกรธ
กับแม่ อีกวันเขามีปัญหากับที่ทำงาน เราจะช่วยเขาแก้ปัญหาได้อย่างไร ทุกสิ่ง
ที่เราเขียนลงไป คำทุกคำสามารถเปลี่ยนจากผู้หญิงเศร้าคนหนึ่งให้กลายเป็น
ผู้หญิงมีความสุขที่สุดได้

นิตยสารเป็นเหมือนสะพานเชื่อมสิ่งดีๆ ให้คนอ่าน เราทำหน้าที่เป็น
เหมือนสื่อ บางครั้งอาจต้องตีความจากอะไรหลายๆ เป็นอะไรที่เข้าใจง่ายขึ้น บางที
เราต้องใช้วิธีการจัดหน้า วิธีใช้สีเพื่อดึงสายตาคนให้หันมาอ่านสิ่งที่เราอยากบอก
นั้นก็เพราะว่าเราสนใจเหลือเกินว่าสิ่งที่เราบอกเป็นสิ่งที่อาจเปลี่ยนชีวิตเขาได้

ก่อนจะเขียนอะไรซักอย่างเราจึงต้องหัดค้นคว้า สัมภาษณ์ อ่านหนังสือ
หลายเล่ม และกลั่นกรองความคิดออกมาให้เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ไม่ยาก เพื่อให้คนที่

สุพิชา สอนดาร์ห์ เธอเรียนหนังสือแบบสายฟ้าแลบ สอบปลายภาคปี 4 ของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเสร็จก็บินไปเรียนต่อปริญญาโทที่อังกฤษทันที เดินทางกลับมารับพระราชทานปริญญาตรีและกลับไปรับปริญญาโทที่อังกฤษในหัวเดียวกัน

การวางแผนการศึกษาของเธอไม่ธรรมดา แต่ที่น่าทึ่งกว่าคือการที่เธอชอบอ่านหนังสือมาตลอดชีวิต และแนวโน้มที่จะทำงานเกี่ยวกับหนังสือ ในที่สุดเธอก็ได้เป็นบรรณาธิการสมตามเจตนารมณ์

อ่านได้มีแนวคิดใหม่ๆ เอาไปใช้ในชีวิต ขั้นตอนเหล่านี้ละ ภาษาอังกฤษจะเข้ามาแทรกอยู่ตลอดเราไม่จำเป็นต้องเป็นคน ที่รู้เรื่องๆ นั้นดีที่สุด แต่เราสามารถหาสิ่งที่คนอื่นอาจไม่เคยเจอให้กับเขาได้

ตลอดเวลาการทำงาน การอ่าน ฟัง พูดกับคน สิ่งรอบตัว นึกคิดฝันบ้าง เป็นสิ่งที่สำคัญเหลือเกิน เราต้องอ่านหนังสือให้เยอะที่สุด มันเหมือนกับเราต้องเดินทางไปให้ทั่วโลกลดเวลา หนังสือเลยกลายเป็นตัวเชื่อมให้เรา และถ้าเราอยากได้อะไรดีๆ มาก เราก็ต้องอ่านมาก โดยเฉพาะหนังสือภาษาอังกฤษ เพราะมันมักจะมียอดเยี่ยมอยู่ใกล้ตัวเราออกไป คนไทยไม่จำเป็นต้องเก่งทุกเรื่อง รู้ทุกเรื่อง มันอยู่ที่ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่ ก็

อ่าน เราคือคนกำหนดเทรนด์ ถ้าเรารู้แต่คิดว่า เขียน ภาษาอังกฤษลงไป เขาไม่เข้าใจหรอก แล้วเมื่อไหร่เขาจะเข้าใจละ หรือถ้าเราคิดว่าเราเป็นนิตยสารภาษาไทย ทำให้คนไทยอ่าน ไม่ควรมีภาษาอังกฤษ นั่นก็เท่ากับว่าเรากำลังสร้างความแตกต่างของคนอยู่

ตัดเรื่องภาษาออกไปเลย มองแต่จุดมุ่งหมาย ว่าเราต้องการให้คนอ่านได้อะไร ที่เหลือไม่สำคัญแล้ว อย่าใช้ภาษามาเป็นอุปสรรคที่จะหยิบยื่นสิ่งดีๆ ให้คน

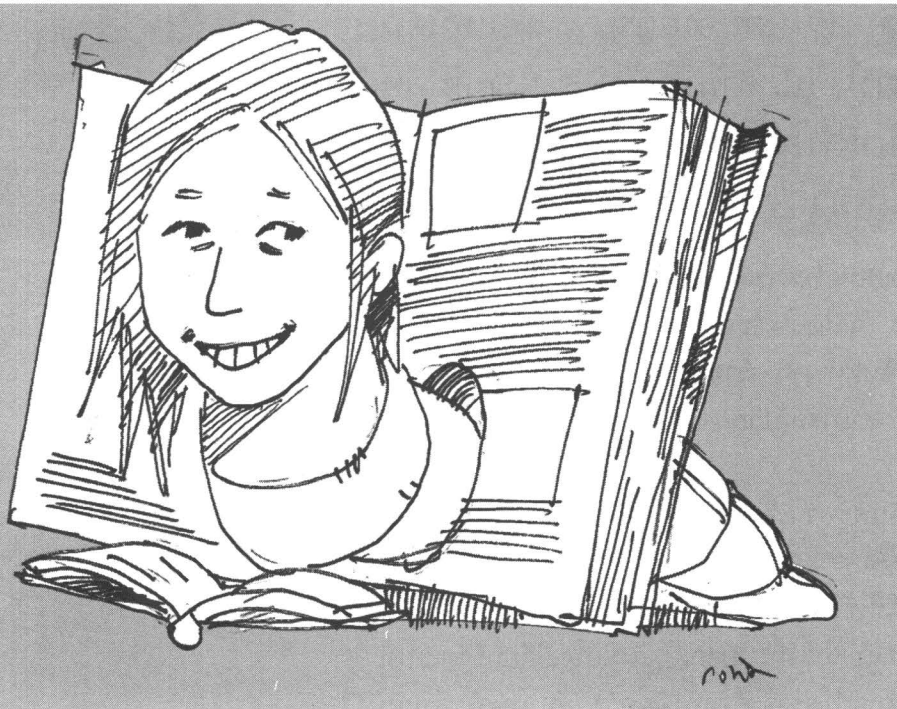
เหตุผลที่เราต้องมีภาษาอังกฤษเข้ามาในหนังสือเลยเป็นเพราะคำภาษาอังกฤษบางคำกระชับดี เขียนแล้วสั้นๆ เข้าใจได้ทันที อย่างเช่นคำว่า “คำแนะนำ” ในภาษาไทย ส่วนในภาษาอังกฤษ เราใช้เป็นคำว่า “Tip”

แทน ฟังแล้วง่ายๆ ไม่ต้องเป็นทางการมาก เป็นจุดช่วยดึงสายตาของคนที่ไม่ชอบอ่านหนังสือ ให้หันมาสนใจได้มากขึ้นเหมือนกัน จะทำให้ทั้งหน้าดูดีขึ้น เบี้ยวขึ้น เมื่อมีตัวอักษรภาษาอังกฤษเข้ามา เหมือนเรากำลังหาวิธีทำให้คนรักการอ่านมากขึ้นมาด้วย

ในส่วนตัวแล้วเป็นคนชอบอ่านหนังสือมากมาตั้งแต่เด็ก ตอนแรกก็อ่านแต่ภาษาไทย คราวนี้เกิดความสงสัยว่าเรื่องแปลที่เราชอบๆ หลายๆ เรื่อง ถ้าเกิดเป็นภาษาแม่ของเขา ความรู้สึกตอนอ่านจะต่างกันมั้ย เราอ่านแล้วจะร้องไห้มากขึ้นมั้ย คนเขียนเขาต้องการสื่ออะไรมากกว่านี้อีกมั้ย ด้วยความหลงใหลหนังสือเล่มนั้น เลยทำให้เราพยายามจะสัมผัสหนังสือเล่มนั้นให้ใกล้ที่สุด ไม่ได้เป็น

คนเก่งภาษาอังกฤษอะไรกันหนาเลย แต่เราก็พยายามไปหาหนังสือเล่มหลักมาอ่านจนได้

จำได้ว่าหนังสือภาษาอังกฤษเล่มแรกที่เราอ่านคือหนังสือสำหรับเด็กของ โรอัล ดาลห์ ก็ได้เข้าใจหมดทั้งเล่ม แต่รู้สึกได้เลยว่าอ่านสนุกจัง แล้วทำให้เรารู้ศัพท์ใหม่ๆ เพิ่ม บางอย่างที่ไม่เข้าใจ เราก็เดาเอาได้ ตั้งแต่นั้นมาเลยอ่านหนังสือสลับกันทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และถ้าหนังสือแปลเล่มไหนอยากอินจัดๆ ก็จะอ่านเล่มที่เป็นภาษาอังกฤษเอา

ในเมื่องานเราคือ การแบ่งปันทุกสิ่งให้คนอ่าน เราเลยต้องเปิดโลกทุกโลกให้ตัวเอง

เคยมีคนถามเหมือนกันว่าทำไมในนิตยสารไทยต้องใส่ภาษาอังกฤษเข้าไปด้วย แล้วคนอ่านจะเข้าใจหรือ หรืออย่างคอลัมน์ Book Review ทำไมต้องแนะนำหนังสือภาษาอังกฤษให้อ่านกัน คนไม่อ่านหรอก

ความคิดเหล่านี้ค่อนข้างจะเป็นความคิดที่แคบอยู่ซักหน่อย และมองข้ามจุดสำคัญของการทำนิตยสารไปคือ เราเป็นสื่อ เราต้องคอยหาอะไรใหม่ๆ ให้คน

และโชคดีที่ไม่ล้มเลิกความตั้งใจอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เลยทำให้วันนี้เราเข้ามาเป็นบรรณาธิการนิตยสารได้

ก่อนหน้านี้จะชอบอ่านนิตยสารภาษาอังกฤษมาก เล่มโปรดคือ Glamour อ่านตลอด แล้วก็เป็นที่ทำให้รู้ตัวว่าอยากทำงานอะไร รู้ทันทีว่าเราชอบและอยากทำนิตยสารมาก บวกกับคอยอ่านเพื่อกระตุ้นภาษาอังกฤษทุกอย่างที่ขวางหน้า เลยเหมือนเรารู้แง่คิดอะไรเยอะ สิ่งเหล่านี้สะสมกันเกิดเป็นความมั่นใจขึ้นเรื่อยๆ จนถึงวันนี้สิ่งที่ได้สะสมมาจากการอ่าน ไม่รู้มันซึมมาจากไหน แต่มันซึมมาใช้กับงานที่เราทำอยู่ได้จริงๆ

อย่างความชอบหนึ่งคือชอบอ่านคำภาษาอังกฤษสวยๆ มากมาตั้งแต่เด็ก ทั้งกลอน กลอนเปล่า บทกวีจดหมายรัก

ชอบกลอนรักของเชคสเปียร์ อ่านแล้วทุกอย่างรอบตัวเหมือนหยุดอยู่กับที่ ไม่คิดเรื่องอื่นในหัว

หลงรักคำสวยๆ ของ อະรุณยาดี รอย จากเรื่อง The God of Small Thing เธอสามารถใช้คำภาษาอังกฤษง่ายๆ มารวมกันได้ อย่างเทและเพราะเหลือเกิน

ชอบภาษามาเฟียจากเรื่อง The God Father ภาษากะหับและฟาดฟันสุด ทำให้รู้สึกคนกลุ่มนี้มีอะไรน่าค้นหา อยากรู้จักชีวิตมาเฟียมากขึ้น

ทั้งหมดส่งผลโดยตรงกับการเป็นบรรณาธิการ เช่น สามารถแนะนำคนอ่านได้ว่าเมื่อไหร่ที่รู้สึกเศร้า เขียนอะไรระบายความรู้สึกตัวเองออกมา แล้วจะสงบขึ้น มันเหมือนกับตอนที่ได้อ่านกลอนเชคสเปียร์ตอนที่เขาบรรยายถึงหญิงคนรัก เขาระบายมันออกมา อ่านแล้วก็ซาบซึ้งตามไป

บรรณาธิการต้องคอยสังเกตคน สังเกตความรู้สึกคน ยิ่งเป็นผู้หญิงด้วยแล้ว ผู้หญิงมีหลายอารมณ์ หลายแง่มุม เพศหญิงน่ารัก สามารถเสกบันดาลให้ดอกไม้ธรรมดากลายเป็นดอกไม้หอมกว่าเดิมได้ การได้อ่านหนังสือ ได้อ่านถ้อยคำภาษาอังกฤษทั้งหลาย เลยเหมือนกับได้ท่องเที่ยวกับจินตนาการของคน ได้รู้จักคนมากขึ้น และทำให้เราเข้าใจคนอื่นขึ้น ส่งผลถึงตอนทำงานทำให้เราสามารถหาเหตุผลให้กับเรื่องๆ หนึ่งได้มากมายหลายเหตุผล ตรงนี้สำคัญเพราะว่าคนไม่ได้มีคนเดียวในโลก เราต้องคิดว่าเรากำลังคุยกับคนทั้งโลก แล้วแต่ละคนต่างกันเหลือเกิน สิ่งๆ หนึ่งอาจจะเพอร์เฟ็คท์สำหรับคนหนึ่ง แต่อาจเป็นสิ่งที่แย่ที่สุดสำหรับอีกคนหนึ่งได้ ยิ่งเราได้ทำความเข้าใจคนอื่นให้มากที่สุดจึงเป็นเรื่องสำคัญมากๆ มันทำให้เราเป็นกลาง ทำให้เราเปิดกว้าง ทำให้เราสามารถสร้างสมดุลให้กับสังคมได้

อย่างเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นล่าสุดกับตัวเองคือ เราคิดไม่ออกเลยว่าถ้าเราไม่ได้อ่านหนังสือของ Osho แล้ว

“

...ตอนแรกก็อ่านแต่ภาษาไทย คราวนี้เกิดความสงสัยว่าเรื่องแปลที่เราชอบๆ หลายๆ เรื่อง ถ้าเกิดเป็นภาษาแม่ของเขา ความรู้สึกตอนอ่านจะต่างกันมั้ย เราอ่านแล้วจะร้องไห้มากขึ้นมั้ย คนเขียนเขาต้องการสื่ออะไรมากกว่านี้อีกมั้ย

ด้วยความหลงใหลหนังสือเล่มนั้น เลยทำให้เราพยายามจะสัมผัสหนังสือเล่มนั้นให้ใกล้ที่สุด ไม่ได้เป็นคนเก่งภาษาอังกฤษอะไรนักหนาเลย แต่เราก็พยายามไปหาหนังสือเล่มหลักมาอ่านจนได้

”

“

ถ้าทั้งชีวิตเราไม่ได้บรรลุแบบพระพุทธเจ้า หรือเข้าใจชีวิตแบบ ทะไล ลามะ แล้วยังไม่ชอบอ่านหนังสือ ไม่ชอบอ่านอะไรที่เป็นภาษาอังกฤษอีก เราคงไม่สามารถคิดอะไรดีๆ ได้ การเป็นบรรณาธิการ คงเป็นได้ครั้งๆ กลางๆ อย่างมากก็คงเขียนได้เรื่องแนววัตถุนิยมทั่วไป คงไม่สามารถสร้างพื้นฐานความคิดดีๆ ให้คนอื่นได้

”

เราจะเขียนบอกคนอ่านว่าสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตไม่ใช่ เงิน ชื่อเสียง เกียรติยศได้ยังไง Osho เป็นนักคิดชื่อดังชาวอินเดีย เขาได้รับการขนานนามว่าเป็นพระเจ้า ต่อจาก Jesus Christ ข้อเขียนของเขาคือภาษาอังกฤษด้วยความชอบพลิกหนังสือภาษาอังกฤษเวลาไปเดินตามร้านหนังสือ เลยทำให้สะดุดตากับข้อความของเขา อย่างเช่นเขาจะบอกว่า Wherever you find that society is in conflict with nature, choose nature --- whatever the cost. You will never be a loser.

เขาสอนให้เราพาตัวเองกลับไปหาสิ่งที่เป็นธรรมชาติที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด แล้วเราจะไม่มีวันเสียใจเลย เลยทำให้เรานึกต่อว่า เออ! จริงสินะ คนเรานี้ในที่สุดไม่เหลืออะไรเลยจริงๆ เงินทอง ชื่อเสียง สถานะ ไม่สำคัญเลยซักนิด ยิ่งทำให้เรารุ่นวายใจ และมีแต่ปัญหา จากงานเขียนนี้ของ Osho ที่เราได้อ่าน ทำให้ต้องไปหางานอื่นๆ ของเขาอ่าน ทำให้ความคิดเริ่มนิ่งขึ้น และเข้าใจชีวิตมากขึ้น เกิดเป็นปัญญาไปเขียนเรื่องบอกคนอ่านต่อได้ว่าสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคืออะไร พอเขาได้อ่าน

จากสิ่งเลวร้ายที่เขาเจอ อย่างน้อยมันก็จะทำให้เขาได้คิดกัน และสามารถลุกขึ้นมาได้

ถ้าทั้งชีวิตเราไม่ได้บรรลุแบบพระพุทธเจ้า หรือเข้าใจชีวิตแบบ ทะไล ลามะ แล้วยังไม่ชอบอ่านหนังสือ ไม่ชอบอ่านอะไรที่เป็นภาษาอังกฤษอีก เราคงไม่สามารถคิดอะไรดีๆ ได้ การเป็นบรรณาธิการ คงเป็นได้ครั้งๆ กลางๆ อย่างมากก็คงเขียนได้เรื่องแนววัตถุนิยมทั่วไป คงไม่สามารถสร้างพื้นฐานความคิดดีๆ ให้คนอื่นได้

ขอฝากไว้กับทุกคนเลยว่าชีวิตจะมีเสียงหัวเราะได้มากถ้าเราไม่ปิดกั้นตัวเองจากอะไรๆ ยิ่งเราไม่รู้ภาษาเยอะ เราก็จะได้แต่สิ่งดีๆ เยอะขึ้นเท่านั้น มีคนอีกกี่ล้านคนที่เราไม่เคยได้สัมผัสเขา สิ่งที่ยากที่สุดที่เราจะเข้าใจเขาได้คือการอ่าน และการอ่านไม่ทำร้ายใคร อ่านเจออะไรดีๆ แล้วอย่าลืมบอกต่อด้วยละ

เชื่อเถอะว่าชีวิตไม่ได้ต้องการอะไรมากไปกว่านี้หรอก

โครงการอบรมภาษาอังกฤษ

โดย

ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันภาษา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระยะเวลาในการรับสมัครและเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษ

ครั้งที่ 1	รับสมัคร	เดือนพฤศจิกายน	อบรม	เดือนธันวาคม-มีนาคม
ครั้งที่ 2	รับสมัคร	เดือนมีนาคม	อบรม	เดือนเมษายน (ภาคฤดูร้อน)
ครั้งที่ 3	รับสมัคร	เดือนเมษายน	อบรม	เดือนพฤษภาคม (ภาคฤดูร้อน)
ครั้งที่ 4	รับสมัคร	เดือนมิถุนายน	อบรม	เดือนกรกฎาคม-กันยายน
ครั้งที่ 5	รับสมัคร	เดือนกันยายน	อบรม	เดือนตุลาคม

TOEIC: สำหรับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการเตรียมตัว สำหรับการสอบเข้าทำงานกับบริษัท บางแห่งหรือสายการบินต่างๆ

TOEFL: สำหรับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการเตรียมตัวสำหรับการศึกษาต่อทั้งในและต่างประเทศ โดยเน้นเนื้อหา เช่น การอ่านและการใช้ศัพท์, ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษ, การฟัง, การเขียน

IELTS: สำหรับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการเตรียมตัวสำหรับการศึกษาต่อทั้งในและต่างประเทศ โดยเน้นเนื้อหา การอ่านและการใช้ศัพท์, การฟัง, การเขียนบรรยายหัวข้อต่าง, การพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นต่างๆ

CU-TEP: สำหรับผู้ที่ต้องการเตรียมความพร้อมเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษา หรือโครงการนานาชาติของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเน้นเนื้อหา เช่น การอ่านและการใช้ศัพท์, ความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาอังกฤษ, การฟัง, การเขียน

English for Business: สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจ เพื่อประโยชน์ในการทำงานและมีความมั่นใจในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น ครอบคลุมทักษะการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน

Everyday English: สำหรับผู้ที่ต้องการฟื้นฟูความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษเน้นทักษะ การอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด

Translation (Eng-Thai): สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะในการแปลข้อความจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ซึ่งนอกจากผู้แปลจะได้ฝึกแปลงานในรูปแบบต่างๆ แล้ว ยังจะได้ฟื้นฟูไวยากรณ์และเพิ่มพูนคำศัพท์ต่างๆ ด้วย

Effective Writing I: สำหรับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนทักษะทางด้านการเขียนเบื้องต้นโดยมีเนื้อหาครอบคลุม ตั้งแต่ไวยากรณ์ที่ถูกต้องในการเขียนประโยค โครงสร้างของประโยคและคำเชื่อมต่างๆ ที่ทำให้ประโยคมีความต่อเนื่อง และการเขียนประโยคในลักษณะต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

Effective Writing II: สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะด้านการเขียน เน้นการเขียนย่อหน้าที่ดีในรูปแบบต่างๆ และการเขียนรายงาน

Effective Communication: สำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะการฟัง และการพูด เน้นหัวข้อสนทนาในชีวิตประจำวัน

Grammar in Use: สำหรับผู้ที่ต้องการเตรียมความพร้อมด้านภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการสอบแข่งขันเข้าศึกษาในระดับต่างๆ รวมถึงการใช้ในชีวิตการทำงาน โดยนำไวยากรณ์เข้ามาช่วยในการอ่านเพื่อจับใจความ การอ่านแบบตีความ การเขียนในระดับประโยคและระดับย่อหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สนใจติดต่อ : ศูนย์บริการวิชาการ สถาบันภาษา ชั้น 2 ห้อง 212

อาคารเปรมบุรฉัตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0 2218 6017-9, โทรสาร 0 2218 6106, website : <http://www.culi.chula.ac.th>

รับสมัครในวันและเวลาราชการ

การวิเคราะห์ ข้อทดสอบ แบบอัตนัยรายข้อ

รศ.ดร.สุวัฒน์ สุกมลสันต์

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รองศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ สุกมลสันต์

อดีตรองผู้อำนวยการสถาบันภาษา ฝ่ายวิชาการและฝ่ายวิจัยและวางแผน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- วุฒิ
- ก.ศบ. (เกียรตินิยม), (อังกฤษ-ชีววิทยา), วิทยาลัยวิชาการศึกษา/มหาสารคาม พ.ศ. 2513
 - ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2517
 - Cert. in TEFL/TESL, RELC/Singapore พ.ศ. 2520
 - Dip. in Computer Programming, Edinburgh University, Scotland พ.ศ. 2521
 - M.Sc. (Applied Linguistics), Edinburgh University, Scotland พ.ศ. 2522
 - Cert. in CALL, Lancaster University, England พ.ศ. 2525
 - ค.ด. (การวัดและประเมินผลการศึกษา), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2528

มีความชำนาญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การทดสอบทางภาษา สถิติเพื่อการวิจัย วิธีวิทยาการวิจัยทางภาษาศาสตร์ และการศึกษา การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ และการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการวิจัย และเพื่อช่วยการเรียนการสอน มีผลงานทางวิชาการหลายเล่ม ทั้งเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันการศึกษาต่างๆ หลายแห่ง

บทนำ

โดยทั่วไป ครู-อาจารย์ และนักทดสอบมักจะมี ความคุ้นเคย หรือรู้จักการวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบ ปรนัยรายข้อ (objective test item analysis) แต่ไม่ ค่อยคุ้นเคย หรือไม่รู้จักวิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบ อัตนัยเป็นรายข้อ (subjective test item analysis) นอกจากนี้หลายคนอาจคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้

บทความนี้ผู้เขียนต้องการจะเสนอแนวคิดเกี่ยว กับ การวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบอัตนัยเป็นรายข้อด้วย วิธีที่ไม่ซับซ้อนให้ท่านผู้อ่านได้เข้าใจ และสามารถนำไป ใช้ได้โดยง่าย

ก่อนอื่นท่านควรเข้าใจก่อนว่า ข้อทดสอบแบบ อัตนัย (subjective test item) ได้แก่ ข้อทดสอบที่ผู้ ตอบต้องเขียนคำตอบขึ้นเองโดยอาศัยความรู้และความ สามารถของตน ซึ่งปกติจะเป็นคำตอบที่ต้องอาศัยความ สามารถในระดับสูง เช่น การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล เป็นต้น คำตอบที่ใช้ตอบคำถาม ประเภทนี้มักไม่ตายตัวทีเดียว แต่ผู้สร้างข้อทดสอบมัก ต้องการสาระหรือแก่น (essence) ของคำตอบบางอย่าง ส่วนวิธีการนำเสนอสาระหรือแก่นดังกล่าวนี้ เป็นความรู้ และความสามารถอีกอย่างหนึ่งต่างหากที่ผู้ตอบคำถาม ประเภทนี้จะต้องมีด้วย

ตัวอย่างข้อทดสอบอัตนัย เช่น

1. โปรดเขียนกระบวนการสังเคราะห์แสงของพืชที่มีใบสีแดงว่ามี ขั้นตอนอย่างไร
2. จงเปรียบเทียบความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของ ต้นมะขามกับต้นมะละกอมาอย่างละ 5 ข้อ
3. Write a paragraph with at least 3 good reasons on "Why Shouldn't First Year Students Drive to the University?"

การวิเคราะห์ ข้อทดสอบอัตนัย

การวิเคราะห์ข้อทดสอบอัตนัยมีวัตถุประสงค์หลักเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ข้อทดสอบปรนัย (objective test item) นั่นคือ

1. เพื่อวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อทดสอบ
2. เพื่อค้นหาข้อบกพร่องของข้อทดสอบ
3. เพื่อหาวิธีปรับปรุงข้อทดสอบที่มีจุดบกพร่องให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

อนึ่ง ลักษณะที่ดีของข้อทดสอบสัมฤทธิ์ผล (achievement test) แบบอัตนัยได้แก่ข้อทดสอบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ 3 ประการ (Marshall and Hale, 1972 : 4; Ebel, 1976 : 259) คือ

1. **มีความตรง (validity) มาก** หมายความว่าข้อทดสอบแต่ละข้อทดสอบสามารถวัด หรือทดสอบสิ่งที่ต้องการวัด หรือทดสอบที่มุ่งประสงค์อย่างแท้จริงได้มาก ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เกิดความตรงที่สำคัญคือ

1) ความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ในการสอบ (item-objective congruence) ว่ามีมากน้อยเพียงใด ผู้สร้างและพัฒนาแบบทดสอบอาจทำการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (item-congruence index) ของข้อทดสอบได้ เป็นต้น (อาจศึกษาเพิ่มเติมจาก Hambleton, 1980 : 209)

2) ความยุติธรรมของสิ่งที่ทดสอบ (fairness or unbiased) คือ การที่ข้อทดสอบให้ความยุติธรรมแก่ผู้สอบทุกคนเสมอหน้ากัน ข้อทดสอบไม่ให้ผลประโยชน์หรือลำเอียงเข้าข้างผู้สอบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ เพราะข้อทดสอบมีอคติ (bias item) จะทดสอบสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจจะทดสอบ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะ (Shepard, 1982 : 10)

1. เกิดจากการเลือกเนื้อหาอย่างมีอคติ (bias in selection) เช่น ผู้สร้างข้อทดสอบเลือกเนื้อหาบางส่วนเท่านั้น ทำให้เนื้อหาไม่ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการทดสอบและทำให้แบบทดสอบไม่มีอัตราส่วนของเนื้อหาที่สมดุลกัน

2. เกิดจากการเขียนข้อทดสอบ (bias in test construction) คือ การที่ผู้สร้างเขียนข้อคำถามให้เกิดประโยชน์แก่คนบางคนหรือบางกลุ่ม เช่น ใช้คำศัพท์ที่ใช้ในกลุ่มผู้สอบกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะทำให้ผู้ใช้ภาษาทั่วไปเสียเปรียบ เป็นต้น

ผู้สร้างแบบทดสอบอาจจะตรวจสอบได้เองว่าข้อทดสอบมีความยุติธรรมหรือไม่โดยการพิจารณาจากภาษาที่ใช้และวิธีการเลือกเนื้อหามาทำการทดสอบ หรืออาจทำการทดสอบทางสถิติก็ได้ (ผู้สนใจควรศึกษาจาก Berk, 1982)

3. ความเป็นปรนัยของข้อทดสอบ (item objectivity) ได้แก่ความถูกต้องและคงที่ของคำตอบของข้อทดสอบแต่ละข้อไม่ว่าผู้ตรวจคำตอบจะเป็นผู้ใดก็ตามจะต้องได้ผลการตรวจคงที่เสมอ ซึ่งหมายความว่าแบบทดสอบอัตนัยที่ดีจะต้องมีคำตอบที่คงที่แน่นอน มีเกณฑ์การให้คะแนนที่แน่นอน และชัดเจนซึ่งอาจกำหนดเป็นเกณฑ์รายข้อหรือแบ่งให้คะแนนตามระดับความสามารถ (ability band) ก็ได้

2. **มีความเที่ยง (reliability) สูง** หมายความว่าแบบทดสอบสามารถให้ผลการทดสอบคงที่เสมอ ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ได้ผลดังกล่าวนี้มีหลายอย่าง เช่น

1) มีค่าอำนาจจำแนกของข้อทดสอบ (item discrimination) สูง ปกติแล้วค่าอำนาจจำแนกของข้อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไปสำหรับแบบทดสอบอิงกลุ่ม (norm-referenced test) ที่ดีควรมีตั้งแต่ $r_{pb} > 0.20$ ขึ้นไป แต่ทั้งนี้

แล้วแต่ลักษณะของกลุ่มของผู้เข้ารับการทดสอบ กล่าวคือ หากว่าเป็นกลุ่มเอกพันธ์ (homogeneous group) ค่าอำนาจจำแนกอาจต่ำหรือต่ำมาก แต่หากเป็นกลุ่มวิวิธพันธ์ (heterogeneous group) ค่าอำนาจจำแนกควรสูงกว่าค่าดังกล่าวมาก เช่น $r_{pb} > 0.30$ เป็นต้น

2) มีความยาวที่เหมาะสม (appropriate length) แบบทดสอบที่ดีควรมีจำนวนข้อที่เหมาะสมสำหรับเวลาทดสอบ ซึ่งไม่ควรเกิน 3 ชั่วโมง เพราะแบบทดสอบที่ยาวเกินไปทำให้มีผลเสียทางอารมณ์ของผู้สอบ และทำให้เกิดการเดาในการสอบ

3) มีความเฉพาะของข้อทดสอบ (item specification) ได้แก่ การที่ข้อทดสอบถามเฉพาะเจาะจงสิ่งที่ต้องการทดสอบ และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการทดสอบตามเนื้อหาที่ต้องการทดสอบ เช่น ถามเพื่อวัดความรู้และความสามารถในการวัดความรู้ ความจำ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล เป็นต้น ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในภายหลัง

4) มีเกณฑ์การตัดสินที่เหมาะสม (appropriate criteria) กล่าวคือ วิธีการตัดสินผลการทดสอบจะต้องมีความเที่ยงและเชื่อถือได้สูง และผู้ให้ผลการสอบควรต้องคำนึงความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด (standard error of measurement) ด้วย โดยเฉพาะเมื่อต้องนำผลการสอบไปประกอบการตัดสินใจดำเนินการบางอย่าง

5) มีระดับความยากง่ายที่เหมาะสม (appropriate item difficulty) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์สำหรับแบบทดสอบอิงกลุ่มควรประกอบด้วยข้อทดสอบที่มีระดับความยากระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าเฉลี่ยของความยากประมาณ 0.40-0.60 ค่าความยากของข้อทดสอบควรจะมีการกระจายเป็นรูปโค้งปกติ (normal curve) และควรเรียงข้อทดสอบตามระดับความยากของข้อทดสอบ เพราะความยากของข้อทดสอบมีผลต่อการสอบโดยเฉพาะความเที่ยงอย่างมีนัยสำคัญ (Plake and Others, 1982 : 55)

อนึ่ง การที่จะรู้ระดับความยากและอำนาจจำแนกของข้อทดสอบจำเป็นจะต้องมีการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ (Item analysis) ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญในการพัฒนาแบบทดสอบ และได้มีการกล่าวถึงต่อไป

3. ความสะดวกในการใช้ (practicality) ได้แก่ ความสะดวกสบายและความประหยัดในการใช้แบบทดสอบนั้น ซึ่งอาจพิจารณาได้จาก

- 1) ความสะดวกในการบริหารการสอบ (administrability)
- 2) ความสะดวกในการตรวจให้คะแนน (scorability)

เมื่อเราทราบว่ามีแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์แบบอัตนัยที่ดีเป็นอย่างไรแล้ว ขั้นตอนที่สำคัญมากก็คือเราจะมีวิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบอัตนัยรายข้อได้อย่างไร

การวิเคราะห์หาความตรง ของข้อทดสอบแบบอัตนัย

1. ศึกษาความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับวัตถุประสงค์ในการทดสอบ โดย

1) วิเคราะห์ข้อความที่ใช้ในข้อคำถามว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมากน้อยเพียงใด กล่าวคือ ข้อทดสอบอัตนัยที่ดีควรเขียนข้อคำถามด้วยคำที่แสดงการกระทำ (action words) ที่สามารถจะทำการทดสอบได้ และคำเหล่านี้บ่งบอกพฤติกรรมที่ต้องการจะทดสอบในแต่ละระดับความรู้ความสามารถแตกต่างกัน เช่น (Bloom, 2004 : 1-2)

พฤติกรรมด้านความรู้	เช่น	บอก ชี้ เลือก นิยาม ให้ชื่อ จับคู่ ฯลฯ
พฤติกรรมด้านความเข้าใจ	เช่น	แปล อธิบาย ขยายความ ประเมิน อ้างอิง ยกตัวอย่าง ทำนาย สรุป ฯลฯ
พฤติกรรมด้านการนำไปใช้	เช่น	คำนวณ เปลี่ยน สถิติ ค้นหา ดัดแปลง แก้ปัญหา จัดกระทำ ปฏิบัติ ผลิต ฯลฯ
พฤติกรรมด้านการวิเคราะห์	เช่น	จัดแบ่ง หาความสัมพันธ์ หาความแตกต่าง จำแนก แยกวิเคราะห์ ชี้ความสำคัญ ฯลฯ
พฤติกรรมด้านการสังเคราะห์	เช่น	จัดลำดับ จัดหมวดหมู่ สร้าง ประกอบแต่ง จัดระเบียบ ออกแบบ ย่อความ เรียบเรียง วางแผนการ ฯลฯ
พฤติกรรมด้านการประเมินค่า	เช่น	เปรียบเทียบ วิจารณ์ ตัดสิน ประเมิน สรุปความ ฯลฯ

ข้อที่ควรระวังก็คือ ไม่ควรใช้คำซึ่งไม่แสดงพฤติกรรมเด่นชัดในข้อคำถามของข้อทดสอบเพื่อกำหนดพฤติกรรมเป้าหมายที่ต้องการทดสอบ เช่น คำว่า ชอบ รู้สึก เข้าใจ ชาบซึ่ง ฯลฯ

อนึ่ง สำหรับท่านที่สนใจรายละเอียดของการสร้างข้อทดสอบเพื่อวัดความรู้และความสามารถตามอนุกรมวิธาน (Taxonomy) อาจศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้จากหนังสือของ Bloom and Others (1971) หรืออาจใช้ออนุกรมวิธานของแต่ละศาสตร์ที่ข้อทดสอบเกี่ยวข้อง (อาจศึกษาได้จาก สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2539 : 218-226) ในทางปฏิบัติแล้วขั้นตอนนี้ผู้สร้างข้อทดสอบควรได้กระทำก่อนในขั้นการสร้างข้อทดสอบ และหากสงสัยในผลการทดสอบก็อาจทำการวิเคราะห์หรือตรวจสอบอีกครั้งเพื่อให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น

2) สอบถามความคิดเห็นของผู้อื่นในศาสตร์ที่ตนเองสร้างแบบทดสอบ ซึ่งอาจได้แก่เพื่อนร่วมอาชีพ หรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ตนเองสร้างข้อทดสอบว่าข้อทดสอบที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด แล้วคำนวณหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อทดสอบด้วยสูตรดังนี้ (Hambleton, 1980 : 89) คือ

$$I_{ik} = \frac{(N-1) \sum_{j=1}^n X_{ijk} - \sum_{i=1}^N \sum_{j=1}^n X_{ijk} + \sum_{j=1}^n X_{ijk}}{2 (N-1) n}$$

เมื่อ

I_{ik}	=	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับข้อทดสอบ
N	=	จำนวนวัตถุประสงค์ในการสอบ
n	=	จำนวนผู้ประเมิน
X_{ijk}	=	ผลการประเมินรายข้อของแต่ละข้อ เมื่อกำหนดให้
$+ 1$	=	เห็นว่าสอดคล้องกัน
0	=	ยังสงสัย ไม่แน่ใจ หรือตัดสินใจไม่ได้
-1	=	เห็นว่าไม่สอดคล้องกัน
k	=	จำนวนข้อทดสอบทั้งหมด

อนึ่ง ดัชนีที่กำหนดให้เป็นดัชนีชี้ความตรงของแบบทดสอบทั้งฉบับ และควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.75 จึงจะนับว่าเป็นแบบทดสอบที่มีความตรงในระดับที่ใช้ได้ และหากต้องการหาดัชนีนี้เป็นรายข้อ อาจคำนวณหาร้อยละของความเห็นที่สอดคล้องของผู้ให้ข้อมูลของข้อทดสอบแต่ละข้อก็ได้ และควรใช้เกณฑ์ 0.75 เช่นเดียวกัน

2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบรายข้อกับคะแนนรวม โดยใช้สูตร Pearson Product-Moment Correlation คือ

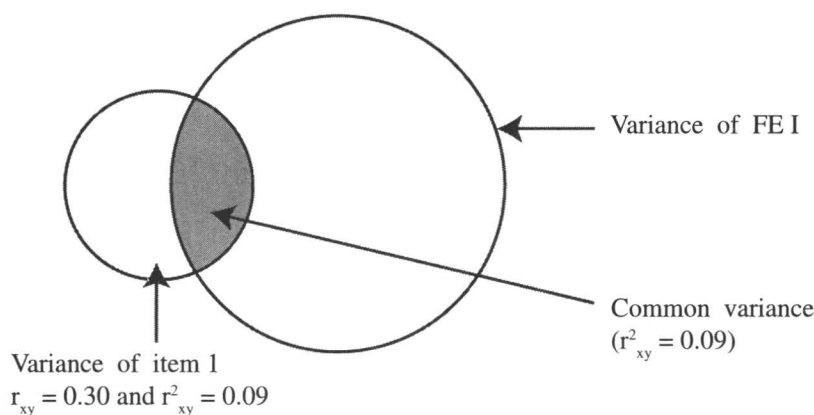
$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - \sum x + \sum y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ N = จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์
X = คะแนนของแต่ละข้อของผู้สอบแต่ละคน
Y = คะแนนรวมทั้งหมดทุกข้อของผู้สอบแต่ละคน

ค่าที่คำนวณได้จะเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของข้อทดสอบแต่ละข้อกับคะแนนรวม และควรมีขนาดที่น้อยสำคัญทางสถิติ ข้อทดสอบทั่วไปๆ มักกำหนดให้มีขนาดตั้งแต่ $r_{xy} = 0.25$ หรือ 0.30 เป็นต้นไป

ค่า r_{xy} นิยมแปลงเป็นค่า r^2_{xy} ซึ่งเรียกว่าค่าสัมประสิทธิ์ของการตัดสินใจ (Coefficient of Determination) เป็นค่าที่แสดงว่าข้อทดสอบแต่ละข้อมีส่วนร่วมในการทดสอบสิ่งที่ต้องการทดสอบมากน้อยเพียงใด และอาจเรียกได้ว่าเป็นค่าความตรงรายข้อ (item validity, Guilford, 1954 : 417) เช่น ข้อทดสอบที่มีค่า $r_{xy} = 0.30$ แสดงว่าข้อทดสอบมีส่วนร่วมในการทดสอบสิ่งที่มุ่งทดสอบ (แล้วแต่วัตถุประสงค์ของรายวิชา) $= r^2_{xy} = (0.30)^2 \times 100 = 9\%$ เป็นต้น

สมมติว่าวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 มีข้อทดสอบอัตนัย 2 ข้อ ข้อทดสอบข้อที่ 1 มีค่า r_{xy} กับคะแนนรวม = 0.30 แสดงความหมายของค่าความตรงของข้อทดสอบข้อที่ 1 ได้ดังนี้

แผนภาพแสดงค่าความตรงของข้อทดสอบรายข้อ

จากตัวอย่าง แสดงว่าข้อทดสอบข้อที่ 1 สามารถทดสอบความรู้หรือความสามารถที่แบบทดสอบรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ทั้งฉบับมุ่งทำการทดสอบได้ 9% จากจำนวนทั้งหมด (ซึ่งมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนข้อทดสอบทั้งหมด)

การวิเคราะห์หาความเที่ยง ของข้อทดสอบแบบอัตนัย

1. ศึกษาหาดัชนีความยากของข้อทดสอบรายข้อและความยากโดยเฉลี่ยของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรดังนี้

(Scannell and Tracy, 1975 : 223)

$$IDiff = \frac{S_H + S_L - [(n_T)X_{min}]}{n_T(X_{max} - X_{min})}$$

- เมื่อ S_H = คะแนนรวมรายข้อของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
 S_L = คะแนนรวมรายข้อของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
 n_T = จำนวนผู้สอบทั้งหมดที่ใช้ในการวิเคราะห์
 X_{max} = คะแนนสูงสุดที่ผู้สอบทำได้
 X_{min} = คะแนนต่ำสุดที่ผู้สอบทำได้
 $IDiff$ = ดัชนีความยาก (Difficulty Index)

ในการใช้สูตรดังกล่าว ผู้ทำการทดสอบควรจัดเตรียมข้อมูลเบื้องต้นดังนี้

1. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปทดสอบจริง หรือลองทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะทั่วไปคล้ายกับนิสิต/นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย

2. นำผลการสอบมาตรวจให้คะแนนผู้สอบแต่ละคน
3. เรียงคะแนนผลการสอบจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
4. แบ่งผู้สอบออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มผู้ที่ได้คะแนนสูง S_H ได้แก่ ผู้ที่ได้คะแนนสอบมากจำนวน 25% ของจำนวนผู้สอบทั้งหมด โดยเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดลงมา

2. กลุ่มผู้ที่ได้คะแนนต่ำ (S_L) ได้แก่ ผู้ที่ได้คะแนนสอบน้อยจำนวน 25% ของจำนวนผู้สอบทั้งหมด โดยเรียงลำดับจากคะแนนต่ำสุดขึ้นมา

3. กลุ่มผู้ที่ได้คะแนนปานกลาง (S_M) ได้แก่ผู้ที่ได้คะแนนสอบปานกลาง ซึ่งได้แก่กลุ่มที่เหลือจากกลุ่มที่ 1 และ 2 ทั้งหมด

5. คำนวณหาค่าดัชนีความยากรายข้อของข้อทดสอบ โดยใช้สูตรดังกล่าวแล้ว เช่น ข้อทดสอบอัตนัยข้อหนึ่งคะแนนเต็ม 5 คะแนน มีผู้สอบทำได้คะแนนสูงสุด 5 คะแนน และต่ำสุด = 0 คะแนน มีผู้เข้าสอบทั้งหมด 40 คน ผู้ที่ได้คะแนนสูงจำนวน 25% ของผู้สอบทั้งหมด = 10 คน ทำคะแนนรวมได้ 38 คะแนน และผู้สอบที่ได้คะแนนน้อยจำนวน 25% ของผู้สอบทั้งหมดหรือ = 10 คน ทำคะแนนรวมได้ 19 คะแนน รายละเอียดดังกล่าวอาจแสดงได้ในตารางต่อไปนี้

คะแนนผลทดสอบข้อทดสอบอันดับที่ X

กลุ่มสูง S_H			กลุ่มต่ำ S_L		
คะแนน (X)	ความถี่ (f)	fX	คะแนน (X)	ความถี่ (f)	fX
5	3	15	5	0	0
4	3	12	4	1	4
3	3	9	3	3	9
2	1	2	2	2	4
1	0	0	1	2	2
0	0	0	0	2	0
รวม	10	38	รวม	10	19

ดังนั้น ดัชนีความยากของข้อทดสอบนี้ คือ

$$\begin{aligned}
 IDiff &= \frac{38 + 19 - [(20)(0)]}{20 (5 - 0)} \\
 &= 0.57
 \end{aligned}$$

ข้อทดสอบที่ควรเลือกไว้ใช้คือข้อที่มีค่า IDiff ระหว่าง 0.20-0.80 ข้อทดสอบที่ยากเกินไป (ข้อที่ค่า IDiff ต่ำกว่า 0.20) หรือข้อที่ง่ายเกินไป (ข้อที่ IDiff สูงกว่า 0.80) ทำให้แบบทดสอบมีความเที่ยงในการทดสอบน้อย ส่วนความยากของแบบทดสอบเกิดจากค่าเฉลี่ยของค่า IDiff ของข้อทดสอบทั้งหมด

2. ศึกษาหาดัชนีอำนาจจำแนกของข้อทดสอบรายข้อและค่าอำนาจจำแนกโดยเฉลี่ยของแบบทดสอบ โดยใช้สูตรดังนี้

(Scannell and Tracy, 1975 : 228)

$$IDisc = \frac{S_H - S_L}{n_H (X_{max} - X_{min})}$$

- เมื่อ
- S_H = คะแนนรวมรายข้อของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง
 - S_L = คะแนนรวมรายข้อของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ
 - n_H = จำนวนผู้สอบที่อยู่ในกลุ่มสูง
 - X_{max} = คะแนนสูงสุดที่ผู้สอบทำได้
 - X_{min} = คะแนนต่ำสุดที่ผู้สอบทำได้
 - IDisc = ดัชนีอำนาจจำแนก (Discrimination Index)

ดังนั้น ดัชนีอำนาจจำแนกของข้อทดสอบข้อที่ X ตามข้อมูลในตารางที่ 1 คือ

$$\begin{aligned}
 IDisc &= \frac{38 - 19}{10 (5 - 0)} \\
 &= 0.38
 \end{aligned}$$

ข้อทดสอบที่ควรเก็บไว้ใช้ต่อไปคือ ข้อที่มีค่า IDisc > 0.30 ขึ้นไป เพราะข้อทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกต่ำ ทำให้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบลดลง (Ebel, 1976 : 128)

อนึ่ง วิธีการคำนวณหาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกดังกล่าวแล้วในข้อ ข.1 และ ข.2 เป็นวิธีการของการทดสอบแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Test) ส่วนการทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Test) และการทดสอบอิงบริเขต (Domain-referenced Test) นั้น มีวิธีการวิเคราะห์ข้อทดสอบหลากหลายวิธีและยังหาข้อสรุปไม่ได้ว่าวิธีใดเหมาะสมที่สุด และแตกต่างจากวิธีต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว ท่านที่สนใจจะต้องศึกษาด้วยตนเองต่อไป

นอกจากนี้ผู้เขียนใคร่ขอเรียนให้ท่านผู้อ่านทราบว่าวิธีต่างๆ ในการวิเคราะห์ข้อทดสอบดังกล่าวแล้วเป็นแบบประเพณีนิยม (Classical Models) ที่ผลการวิเคราะห์ยังมีจุดอ่อนบางอย่างที่สำคัญ เช่น ค่าสถิติต่างๆ ที่คำนวณได้มักเป็นค่าที่ไม่คงที่ ค่าต่างๆ มักขึ้นอยู่กับธรรมชาติและขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อทดสอบ ไม่ว่าจะเป็นจำนวนนิสิต / นักศึกษา หรือผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้น หากว่าท่านที่สนใจจะวิเคราะห์ข้อทดสอบด้วยวิธีอื่นที่ก้าวหน้ากว่าก็ขอแนะนำให้ศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ข้อทดสอบ โดยใช้ Logistic Models ชนิด 1, 2 หรือ 3 parameters ต่อไป โดยอาจศึกษาจากหนังสือและโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่มีมาพร้อมหนังสือที่ผู้เขียนได้เขียนขึ้น ชื่อ การวิเคราะห์ข้อทดสอบแนวใหม่ และการกำหนดระดับคะแนนด้วยคอมพิวเตอร์ (สุพัฒน์ สุกมลสันต์, 2542) หรือตำราอื่นที่มีเรื่องดังกล่าวนี้ก็ได้

อนึ่ง การวิเคราะห์ข้อทดสอบโดยวิธีดังกล่าวแล้ว มีข้อที่น่าสังเกตบางประการดังต่อไปนี้ คือ

1. ค่าความเที่ยงของข้อทดสอบอัตรณ์ทั้งฉบับคำนวณได้ค่าโดยประมาณจากค่าเฉลี่ยของค่าความเที่ยงของข้อสอบบางข้อเท่านั้น วิธีหาค่าความเที่ยงทั้งฉบับของข้อทดสอบปรนัย เช่น KR₂₀ KR_{2X} หรือ Split-halves ไม่เหมาะกับแบบทดสอบอัตรณ์ (Scannell and Tracy, 1975 : 209) แต่หากว่าข้อทดสอบอัตรณ์แต่ละข้อมีคะแนนเต็มเท่ากัน อาจคำนวณหาความเที่ยงทั้งฉบับได้โดยใช้วิธี Cronbach alpha (α) ได้
2. ขณะนี้ยังไม่มีโปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยในการวิเคราะห์ข้อทดสอบแบบอัตรณ์ แต่ผู้วิเคราะห์อาจใช้คำสั่งของโปรแกรม SPSS/PC (Statistical Package for the Social Sciences for Personal Computer) ตั้งแต่ Version 7.50 วิเคราะห์หาค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงทั้งฉบับได้ไม่ยาก ดังขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อทดสอบอัตรณ์ด้วย SPSS/PC

สมมติว่าท่านผู้อ่านต้องการจะวิเคราะห์ข้อทดสอบอัตรณ์จำนวน 5 ข้อ ซึ่งมีคะแนนเต็มแต่ละข้อ 10 คะแนน ภายหลังจากที่นำไปทดสอบกับนิสิตแล้วจำนวน 100 คน โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC Version 12.0 ท่านอาจทำได้ดังนี้

1. นำผลการสอบข้อทดสอบแต่ละข้อของนิสิตแต่ละคนมาเตรียมข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC สมมติว่าท่านตั้งชื่อตัวแปรของข้อทดสอบเป็น it1 - it10
2. ใช้คำสั่ง Transform>Compute>tot = it1 + it2it10 เพื่อรวมคะแนนทั้ง 10 ข้อ ของผู้สอบแต่ละคนซึ่งได้แก่ตัวแปรชื่อ tot ที่ตั้งขึ้น
3. ใช้คำสั่ง Data>Sort Cases>tot--Descending เพื่อเรียงคะแนนรวมผลการสอบจากคะแนนมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด
4. คำนวณว่าผู้สอบที่ได้คะแนนมากจำนวน 25% ของผู้สอบทั้งหมดคือเท่าใด ซึ่งในตัวอย่างนี้คือ 25 คน และจำนวนผู้ที่ได้คะแนนน้อยก็คือ 25 เช่นเดียวกัน

5. ดูข้อมูลที่ข้อมูลว่าคนที่ได้คะแนนสูงลำดับที่ 25 ได้คะแนนเท่าใด และดูว่าคนที่ได้คะแนนลำดับที่ 76 (คือคนแรกของผู้ที่ได้คะแนนต่ำ) ได้คะแนนเท่าใด สมมติว่าผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 25 ได้คะแนนรวม 79 และผู้ที่ได้คะแนนลำดับที่ 76 ได้คะแนนรวม = 26

6. ใช้คำสั่ง Data>Select Cases>If condition is satisfied> If tot > = 79 เพื่อเลือกผลการสอบของผู้สอบที่ได้คะแนนสูงมาคำนวณ

7. ใช้คำสั่ง Analyze>Descriptive Statistics>Frequencies>it1, it2... it10 >statistics = Sum เพื่อหาค่าคะแนนรวมรายข้อของกลุ่มผู้สอบที่ได้คะแนนสูง (S_H) และตารางความถี่ของผลการตอบแต่ละข้อ

8-9. ดำเนินการตามขั้นที่ 6 และ 7 สำหรับกลุ่มผู้สอบที่ได้คะแนนต่ำ กล่าวคือเมื่อ tot < = 26

10. นำผลการคำนวณเบื้องต้นในข้อ 7 และ 9 มาแทนค่าในสูตรเพื่อคำนวณหาดัชนีความยาก (IDiff) และดัชนีอำนาจจำแนก (IDisc)

11. ใช้คำสั่ง Analyze>Correlate>Bivariate>it1, it2... it10, tot > Pearson > Two-tailed เพื่อหาค่า correlation matrix และใช้ค่า r_{xy} ระหว่างผลการสอบระหว่างข้อกับคะแนนรวมเป็นค่าความตรง (validity) ของข้อทดสอบ (ใช้คำสั่งนี้ภายหลังการใช้คำสั่ง Data > Select Cases > All cases > ถ้าทำตามขั้นตอนที่ 1-10 ดังกล่าวแล้ว)

12. ใช้คำสั่ง Analyze >Scale >Reliability >it1, it2....it10 > alpha เพื่อหาค่าความเที่ยง (reliability) แบบ Cronbach alpha

ผลของการคำนวณตามขั้นที่ 1-10 จะมีลักษณะคล้ายกับตัวอย่างดังต่อไปนี้ ส่วนผลลัพธ์จากขั้นที่ 11 และ 12 จะได้ค่าที่ต้องการโดยตรง

$$\begin{aligned} \text{IDiff} &= \frac{S_H + S_L - [(n_T) X_{mm}]}{n_T (X_{max} - X_{min})} \\ &= \frac{228 + 66 - [(50) 0]}{50 (10 - 0)} = 0.588 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{IDisc} &= \frac{S_H + S_L}{n_H (X_{max} - X_{min})} \\ &= \frac{228 - 66}{25 (10 - 0)} = 0.648 \end{aligned}$$

(โปรดดูตัวอย่างจาก Output ของโปรแกรม SPSS ทำบทความนี้เพื่อประกอบการทำความเข้าใจ)

Statistics

		IT1	IT2	IT3	IT4	IT5	IT6	IT7	IT8	IT9	IT10
N	Valid	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25
	Missing	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Sum		204	225	139	177	183	201	224	206	228	240

IT9

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	8	1	4.0	4.0	4.0
	9	20	80.0	80.0	84.0
	10	4	16.0	16.0	100.0
Total		25	100.0	100.0	

Statistics

		IT1	IT2	IT3	IT4	IT5	IT6	IT7	IT8	IT9	IT10
N	Valid	25	25	25	25	25	25	25	25	25	25
	Missing	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Sum		26	31	52	73	46	36	60	49	66	71

IT9

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	0	4	16.0	16.0	16.0
	2	13	52.0	52.0	68.0
	4	4	16.0	16.0	84.0
	6	4	16.0	16.0	100.0
Total		25	100.0	100.0	

- สุพัฒน์ สุกมลสันต์. **ธนาคารข้อทดสอบ และการทดสอบปรับเปลี่ยนด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ : บริษัท วิทยพัฒน์ จำกัด, 2539.
- _____. **การวิเคราะห์ข้อทดสอบและการกำหนดระดับคะแนนด้วยคอมพิวเตอร์**. กรุงเทพฯ : บริษัท วิทยพัฒน์ จำกัด, 2542.
- Berk, R.A. (Ed.) **Handbook of Methods for Detecting Test Bias**. Maryland : The Johns Hopkins University Press, 1982.
- Bloom, B.S. "Learning Skills Program and Bloom's Taxonomy." Retrieved from <http://www.coun.uvic.ca/learn/program/hndouts/bloom.html> on July 25, 2004.
- Bloom, B.S. and Others. **Handbook on Formative and Summative Evaluation of Student Learning**. New York : McGraw-Hill, 1971.
- Ebel, R.L. "The Relation of Item Discrimination to Test Reliability." **Journal of Educational Measurement** 4 (1976) : 125-128.
- Guilford, J.P. **Psychometric Methods**. New York : McGraw-Hill Book, 1954.
- Hambleton, R.K. "Test Score Validity and Standard - Setting Method." In Berk, R.A. (Ed.) **Criterion-Referenced Measurement : The State of the Art**. Baltimore : The Johns Hopkins University Press, 1980.
- Marshall, J.C. and Hale, L.W. **Essentials of Testing**. Calif : Addison-Wesley, 1972.
- Plake, B.S. and Others. "Effects of Item Arrangement, Knowledge of Arrangement, Test Anxiety and Sex on Test Performance." **Journal of Educational Measurement** 19 (1982) : 55.
- Scannell, D.P. and Tracy, D.B. **Testing and Measurement in the Classroom**. Boston : Houghton Mifflin Company, 1975.
- Shepard, L.A. "Definitions of Bias." In Berk, R.A. (Ed.) **Handbook of Methods for Detecting Test Bias**. Maryland : The Johns Hopkins University Press, 1982.

ความสัมพันธ์ ระหว่างแบบทดสอบมาตรฐาน และแบบทดสอบของครู

ทรงศรี สรณสถาพร และคณะ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ คือ การหาความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบของครู กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล เครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบคือแบบทดสอบ 3 แบบดังนี้ (1) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย (2) แบบทดสอบ Quick Placement Test (Oxford University, 2001) และ (3) แบบทดสอบของครู คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้ง 3 ชนิดได้ถูกนำมาหาค่าความสัมพันธ์ทางสถิติ ผลของการวิเคราะห์พบว่าแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยและแบบทดสอบ Quick Placement Test มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ส่วนแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยและแบบทดสอบของครูมีความสัมพันธ์ในระดับสูง

รองศาสตราจารย์ทรงศรี สรณสถาพร เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สอนวิจัยและสถิติ การผลิตสื่อการเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ การวัดและประเมินผล การผลิตเอกสารในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิต

บทนำ

การทดสอบทางภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากผลของการทดสอบมีประโยชน์ต่อหลายๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เช่น รัฐบาล ผู้ประกอบการ ผู้บริหารของสถานศึกษา ผู้สอน ผู้เรียน และผู้ปกครองซึ่งสามารถนำผลทดสอบมาใช้ในการเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจ เช่น ช่วยรัฐบาลและผู้บริหารของสถานศึกษาในการกำหนดนโยบายการศึกษา ช่วยผู้บริหารของสถานประกอบการในการตัดสินใจรับผู้สมัครเข้าทำงาน ช่วยผู้สอนในการวางแผนการสอนและทำให้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยผู้เรียนให้ทราบว่าตนมีความรู้ความสามารถหรือจุดอ่อนในเรื่องใดบ้างและจะต้องปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองในส่วนใดบ้าง ทั้งยังช่วยให้ผู้ปกครองทราบว่าบุตรหลานของตนมีความรู้ความสามารถระดับใดและมีความก้าวหน้าในการเรียนมากน้อยเพียงใด

ในสถานการณ์จริง การนำแบบทดสอบมาตรฐานหรือแบบทดสอบของครูมาใช้ในการทดสอบจะได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่เนืองๆ เช่น แบบทดสอบง่ายไปหรือยากไป แบบทดสอบไม่ได้วัดสิ่งที่ระบุไว้ในรายวิชา หรือที่ไม่ได้สอนในห้องเรียน ผลการทดสอบไม่ได้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และจะทราบได้อย่างไรว่าแบบทดสอบของครูมีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมแบบทดสอบ 2 แบบ คือ (1) แบบทดสอบมาตรฐาน และ (2) แบบทดสอบของครู

(1) แบบทดสอบมาตรฐาน Mehren (1989)

กล่าวว่า สังคมให้ความสำคัญและมีความเชื่อมั่นว่าครูเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบต่อผลสัมฤทธิ์ในการศึกษาของนักเรียน หากนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นย่อมหมายถึงระบบการศึกษาดีขึ้น หลายๆ คนเชื่อว่าข้อมูลหรือหลักฐานที่เชื่อถือได้ว่าผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนควรมาจากการทดสอบจากแบบทดสอบมาตรฐาน ถึงแม้ว่าจะแน่ใจที่ได้จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบมาตรฐานนี้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้มาก แต่นักการศึกษาบางท่านก็ท้วงติงว่าคะแนนที่ได้จากการทดสอบจากแบบทดสอบมาตรฐานนี้มีข้อจำกัดดังนี้คือ

1. ถ้าใช้แบบทดสอบมาตรฐาน วัตถุประสงค์ของแบบทดสอบเช่นนั้นอาจจะไม่ตรงหรือไม่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งอาจจะออกแบบมาเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในหลักสูตรนั้นๆ

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้แบบทดสอบมาตรฐานอาจมีภูมิหลังทางการศึกษาหรือทางวัฒนธรรมที่แตกต่าง

ต่างกัน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาของความลำเอียงบางเรื่องในตัวข้อสอบ (ITEM BIAS)

อย่างไรก็ดี Bowers (1989) เห็นว่า แบบทดสอบมาตรฐานมีประสิทธิภาพและตรงตามวัตถุประสงค์ในการทดสอบ

วัตถุประสงค์ในการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานมีดังนี้

(ก) คะแนนที่ได้จากการทดสอบของผู้เรียนแต่ละคนสามารถนำมาเปรียบเทียบกับคะแนนในกลุ่มและจัดแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มให้เรียนตามระดับความสามารถของผู้เรียน

(ข) คะแนนที่ได้จากการทดสอบของผู้เรียนชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนมีจุดแข็งหรือจุดอ่อนในเรื่องใดบ้าง ซึ่งช่วยในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน

(ค) คะแนนที่ได้จากการทดสอบของผู้เรียนอาจ

จะใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของครู โรงเรียน หรือเขตการศึกษาได้ (Robinson & Craver, 1989)

(2) **แบบทดสอบของครู** แบบทดสอบของครูเป็นแบบทดสอบที่นิยมใช้กันแพร่หลายเนื่องจากแบบทดสอบนี้สามารถออกแบบและเขียนได้ตรงตามหลักสูตรและความจำเป็นของผู้เรียน แบบทดสอบของครูใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน คะแนนที่ได้จากการทดสอบจะบอกได้ว่าผู้เรียนเข้าใจ มีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นจากการเรียนการสอนมากน้อยเพียงใด แบบทดสอบของครูจะครอบคลุมถึงรายละเอียดต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนซึ่งแบบทดสอบมาตรฐานไม่สามารถทำได้ Wildemuth (1984) ชี้ว่าควรให้ครูมีโอกาสได้รับการฝึกอบรมเรื่องเขียนและพัฒนาแบบทดสอบเพื่อให้ครูสามารถผลิตแบบทดสอบที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน

ตารางที่ 1
เปรียบเทียบแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบของครู

	แบบทดสอบมาตรฐาน	แบบทดสอบของครู
ผลลัพธ์ของการเรียนรู้ และเนื้อหาที่ใช้วัดผล (Learning outcomes and content measured)	วัดผลการเรียนต่างๆ ไปและเนื้อหาในการวัดเหมาะสำหรับคนกลุ่มใหญ่ วัดทักษะและความเข้าใจต่างๆ ไป เฉพาะเจาะจงในหลักสูตรใด	ออกแบบเฉพาะเจาะจงเพื่อวัดผลการเรียนการสอนในหลักสูตรหรือรายวิชานั้นๆ แบบทดสอบจะได้รับการปรับให้สอดคล้องกับบทเรียนและแบบฝึก จะไม่วัดผลการเรียนรู้ที่ซับซ้อน
คุณภาพของข้อสอบแต่ละข้อ ในแบบทดสอบ (Quality of test items)	คุณภาพของข้อสอบแต่ละข้อในแบบทดสอบสูง ข้อสอบแต่ละข้อเขียนโดยผู้เชี่ยวชาญ มีการทดสอบก่อนนำมาใช้ และมีการวิเคราะห์เพื่อคัดเลือกข้อสอบข้อที่มีคุณภาพสูงก่อนนำมาใช้	ไม่ทราบคุณภาพของข้อสอบแต่ละข้อในแบบทดสอบ ส่วนมากคุณภาพจะต่ำกว่าแบบทดสอบมาตรฐาน เนื่องจากครูมีเวลาจำกัด
ความเที่ยง หรือ ความน่าเชื่อถือ (Reliability)	ความเที่ยง หรือความน่าเชื่อถือสูง โดยทั่วไปจะมีค่าระหว่าง .80-.95 เฉลี่ย .90	ไม่ทราบค่าความเที่ยง หรือความน่าเชื่อถือของข้อสอบ แต่อาจมีความเที่ยงหรือความน่าเชื่อถือสูง หากมีการเขียนและพัฒนาอย่างดี
การบริหารการสอบ และการให้คะแนน (Administration and scoring)	ขบวนการบริหารการสอบมีมาตรฐาน มีคำแนะนำที่เฉพาะเจาะจงชัดเจนเป็นลายลักษณ์อักษร	ขบวนการบริหารการสอบมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ แต่จะมีการยืดหยุ่น และไม่มีลายลักษณ์อักษร

	แบบทดสอบมาตรฐาน	แบบทดสอบของครู
การแปลผลคะแนน (Interpretation and scoring)	คะแนนที่ได้สามารถนำมาเปรียบเทียบกับกลุ่มเฉลี่ย (norm groups) มีคู่มือและคำแนะนำเพื่อใช้ในการแปลผลและการใช้	การเปรียบเทียบและการแปลผลคะแนนจำกัดอยู่ในกลุ่มที่ทำแบบทดสอบนี้ ส่วนน้อยจะมีคู่มือและคำแนะนำเพื่อใช้ในการแปลผลและการใช้

ดัดแปลงจาก Kubiszyn, T. & Borich, G. (2000). Educational Testing and Measurement : Classroom Application and Practice. NY : John Wiley & Son, Inc.

1. คำถามในการวิจัย

ผู้สอนส่วนมากจะใช้แบบทดสอบของครูในการทดสอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน Kubiszyn และ Borich (2000) ชี้ว่า ครูจำเป็นต้องใช้แบบทดสอบมาตรฐานในการประเมินผลผู้เรียนอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และแปลผลการทดสอบนี้ให้ผู้ที่สนใจและบิดา มารดา หรือผู้ปกครองทราบ แบบทดสอบของครูมีต้นทุนต่ำและสะดวกมากกว่าแบบทดสอบมาตรฐาน เช่น TOEFL หรือ IELTS ผู้สอนในระดับมหาวิทยาลัย เช่น มหาวิทยาลัยมหิดลใช้แบบทดสอบที่ผู้สอนเขียนเองในการทดสอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน ผู้สอนจะใช้สามัญสำนึกหรือประสบการณ์ในการวินิจฉัยคุณภาพของแบบทดสอบเนื่องจากขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญและเวลาจำกัด แม้ว่าผู้สอนจัดและดำเนินการสอนและการทดสอบมาเป็นเวลานานนับ 10 ปี แต่ยังไม่มีความรู้หรือหลักฐานใดมาสนับสนุนว่าแบบทดสอบที่ผู้สอนเขียนเองมีคุณภาพ

ปัจจุบันคุณภาพเป็นหัวใจในการปฏิบัติงานในทุกระดับชั้นของทุกองค์กร ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหิดลมีคำถามว่า มหาวิทยาลัยมหิดลจะมั่นใจได้อย่างไรว่าแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในมหาวิทยาลัยมหิดลมีคุณภาพ หรือมหาวิทยาลัยมหิดลจะทราบได้อย่างไรว่านักศึกษาที่สอบได้เกรด A จะสอบ TOEFL ได้อย่างน้อย 550 คะแนน ดังนั้นคำถามในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบทดสอบมาตรฐานและแบบทดสอบของครูมีความสัมพันธ์กันเพียงใด

2. ระเบียบวิธีการวิจัย

2.1 การออกแบบการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้คือ นักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 117 คน ที่อาสาสมัครเข้ามาทำแบบทดสอบ ผู้เข้าร่วมการวิจัยสามารถยกเลิกการร่วมวิจัยได้ทุกเมื่อที่ต้องการ ดังนั้นจึงมีจำนวนนักศึกษาแพทย์ที่เข้าร่วมทำแบบทดสอบครั้งแรก (pre-test) 117 คน และมีจำนวนนักศึกษาแพทย์ที่เข้าร่วมทำแบบทดสอบครั้งหลัง (post-test) 100 คน นักศึกษาแพทย์ทั้งหมดเป็นคนไทย อายุเฉลี่ย 18 ปี ส่วนมากสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษา 6 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร นักศึกษาแพทย์ทุกคนสอบผ่านข้อสอบเข้ามหาวิทยาลัยตามระเบียบข้อบังคับของคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล นักศึกษาแพทย์ทุกคนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 วิชาในปีการศึกษา 2545

นักศึกษาแพทย์ทำแบบทดสอบในการวิจัยครั้งนี้ 3 แบบทดสอบ คือ

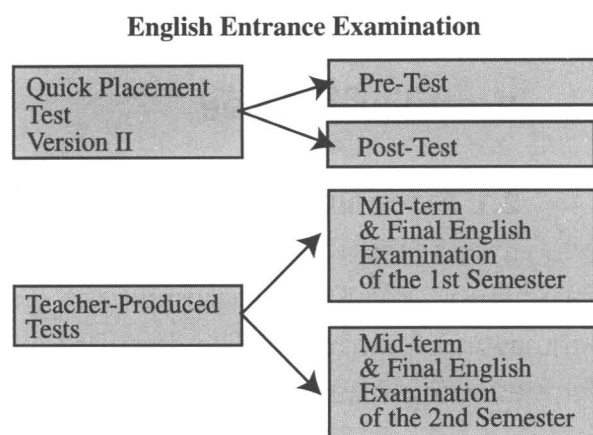
(1) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ขอคะแนนวิชาภาษาอังกฤษจากการทำแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2545 ของนักศึกษาแพทย์จากสำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

(2) แบบทดสอบ Quick Placement Test version 2 (2001) ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) นักศึกษาแพทย์

ทำแบบทดสอบก่อนเรียนในสัปดาห์ที่ 1 ของภาคการศึกษาที่ 1 ของปีการศึกษาที่ 2545 และทำแบบทดสอบหลังเรียนในสัปดาห์ที่ 14 ของภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษาเดียวกัน

(3) แบบทดสอบของครู ประกอบด้วย แบบทดสอบกลางภาคและแบบทดสอบปลายภาคของภาคการศึกษาที่ 1 และภาคการศึกษาที่ 2 ในปีการศึกษาที่ 2545

นอกจากนี้ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาแพทย์ได้ดำเนินไปตามปกติ

แผนผังแบบทดสอบ 3 แบบที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ (1) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย (2) แบบทดสอบ Quick Placement Test และ (3) แบบทดสอบของครู

(1) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย เป็นแบบทดสอบที่นักเรียนทุกคนต้องสอบเพื่อรับการคัดเลือกเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นแบบทดสอบประเภทข้อเขียน (paper-pencil) จัดว่าเป็นแบบทดสอบมาตรฐานของประเทศไทย เขียนโดยคณะกรรมการออกข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษระดับชาติ ผู้เขียน เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นอาจารย์สอนในระดับมหาวิทยาลัย มีอาจารย์ชาวต่างชาติเป็นที่ปรึกษาทางด้านภาษา ดังนั้น แบบทดสอบจึงน่าจะไม่มีปัญหาทั้งทางอุปสรรคทางด้านวัฒนธรรมและภูมิหลังของผู้เรียน ผู้เรียนต้องพยายามอย่างยิ่งเพื่อสอบให้ได้คะแนนสูงที่สุดเพื่อจะได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่ง

ได้รับการยอมรับว่าเป็นสถานศึกษาที่ดีที่สุดในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากมีคุณภาพสูงแต่ค่าใช้จ่ายในการศึกษาต่ำ

(2) แบบทดสอบ Quick Placement Test (QPT) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน แบบทดสอบนี้ใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ ทุกอายุ ยกเว้นผู้เรียนที่อยู่ในระดับเริ่มต้น (beginner) คะแนนที่ได้จากการทดสอบนำไปใช้ในการแบ่งกลุ่มผู้เรียน QTP มี 2 แบบ คือ แบบข้อเขียน (paper-pencil) และแบบคอมพิวเตอร์ ทั้ง 2 แบบมีวัตถุประสงค์ ระดับความยากง่ายเท่ากัน และมีความสัมพันธ์กันสูงมาก ความสัมพันธ์ของแบบทดสอบทั้ง 2 แบบมีค่าเท่ากับ .87 ดังนั้นผู้สอนสามารถเลือกแบบทดสอบได้ตามวัตถุประสงค์และความสะดวกในการใช้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบข้อเขียน

แบบทดสอบ QTP แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ประกอบไปด้วย คำถามลำดับที่ 1-40 ซึ่งเป็นคำถามที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนระดับกลางหรือต่ำกว่า

ส่วนที่ 2 ประกอบไปด้วย คำถามลำดับที่ 41-60 เหมาะกับผู้เรียนที่สามารถทำแบบทดสอบส่วนที่ 1 ได้ คะแนนตั้งแต่ 35 คะแนนขึ้นไป นั่นคือ ส่วนที่ 2 เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูง

ในการวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาแพทย์ทำแบบทดสอบทั้ง 2 ส่วน

(3) แบบทดสอบของครู ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ ส่วนคำศัพท์ ส่วนไวยากรณ์ และส่วนการอ่าน มีรายละเอียดดังนี้

ก. ส่วนคำศัพท์ ประกอบด้วยแบบทดสอบ cloze 2 บทอ่าน แต่ละบทอ่านประกอบด้วยช่องว่าง 10 ช่องว่าง วัตถุประสงค์ในการทดสอบส่วนนี้ คือ เพื่อวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้คำศัพท์ที่เรียนในชั้นเรียนมาใช้ในสถานการณ์ใหม่

ข. ส่วนไวยากรณ์ ประกอบด้วยการเขียนระดับประโยคและการเติมคำในช่องว่างที่กำหนดให้วัตถุประสงค์ในการทดสอบส่วนนี้ คือ เพื่อวัดความสามารถในการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ที่เรียนในชั้นเรียนมาใช้ในสถานการณ์ใหม่

ค. ส่วนการอ่าน ประกอบด้วย 4 บทอ่านและเรื่องสั้นๆ ที่เป็นการตุน วัตถุประสงค์ในการทดสอบส่วนนี้ คือ เพื่อวัดความสามารถในการนำยุทธวิธีในการอ่านที่เรียนในชั้นเรียนมาใช้ในสถานการณ์ใหม่ ส่วนนี้เป็นคำถามแบบตัวเลือก 60 คำถาม

แบบทดสอบของครูนี้ได้รับการตรวจสอบความตรง (validity) ขจัดความกำกวมของภาษา (ambiguity) จากอาจารย์เจ้าของภาษา 2 ท่านและอาจารย์ชาวไทย 2 ท่านที่ทำงานประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตัวอย่างข้อสอบอยู่ในภาคผนวก

ข้อตกลงเบื้องต้นของงานวิจัย

นักศึกษาแพทย์ที่ได้เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ มีภูมิหลังและวัฒนธรรมเดียวกัน และได้ทำข้อสอบครั้งนี้อย่างเต็มความสามารถของตน และผู้วิจัยมิได้นำปัจจัยเรื่องเพศของกลุ่มวิจัยมาพิจารณาด้วย

2.3 รายวิชา

นักศึกษาแพทย์เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2 รายวิชา แต่ละรายวิชาประกอบด้วย

- (ก) การอ่านและการเขียน
- (ข) การฟัง
- (ค) การพูด และ
- (ง) การอ่านนอกเวลา

การอ่านและการเขียนมีสัดส่วน 50% ส่วนการฟังและการพูดมีสัดส่วนอย่างละ 25%

การอ่านเน้นหนักที่ยุทธวิธีในการอ่าน (reading strategies) และการเขียนเน้นหนักที่โครงสร้างของภาษาตามหน้าที่การใช้งานที่ต้องการสื่อความหมาย (language function) ทั้งยุทธวิธีในการอ่านและการเขียนโครงสร้างของภาษาเป็นสิ่งที่นักศึกษาแพทย์จะต้องใช้เมื่อเรียนชั้นสูงขึ้นหรือเมื่อไปประกอบอาชีพแพทย์

ยุทธวิธีในการอ่านประกอบด้วย การเดาศัพท์จากบริบท (guessing the meaning from context) การสำรวจเพื่อหาหนังสือหรือหัวข้อที่ต้องการอ่าน (surveying) อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อหาข้อมูลเฉพาะ และการอ่านเพื่อหารายละเอียด (skimming

และ scanning) และการอ่านแบบวิเคราะห์ (critical reading)

ส่วนการเขียนโครงสร้างของภาษาประกอบด้วย การเขียนบรรยายกระบวนการและการเขียนคำสั่ง (process and instruction) การเขียนบอกปริมาณ (quantity) ความถี่และความน่าจะเป็น (frequency and probability) การเขียนคำจำกัดความและการแบ่งกลุ่ม (definitions and classifications) การเขียนเพื่อแสดงการเปรียบเทียบ และเปรียบเทียบ (comparison and contrast) การเขียนเพื่อบอกเหตุและผล (cause and effect) การเขียนเพื่ออธิบายถึงโครงสร้างและหน้าที่ (structure and function) การเขียนเพื่อบรรยายรูปร่างและตำแหน่งที่ตั้ง (shape and location) การเขียนบอกวัตถุประสงค์ วิธีการ และวิถี (purpose, method, and means) การเขียนสมมุติฐานและการเขียนรายงานทางวิทยาศาสตร์ (hypothesis and scientific reports)

จำนวนนักศึกษาแพทย์ในห้องเรียนการอ่านและการเขียน ห้องเรียนการฟัง มี 50-60 คน ส่วนจำนวนนักศึกษาแพทย์ในห้องเรียนการพูดมี 18-20 คน

2.4 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือ การหาความสัมพันธ์โดยวิธีการของเพียร์สัน (Pearson Correlation Method)

3. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยแสดงอยู่ในตารางที่ 2 สรุปผลได้ดังนี้

3.1 แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์สูงสุดและมีความสำคัญทางสถิติ คือ แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัยและแบบทดสอบของครู ($r = .80, p = .00$)

3.2 แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์ปานกลางและมีความสำคัญทางสถิติ คือ

(ก) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบหลังเรียน ($r = .56, p = .00$) และ

ตารางที่ 2

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย แบบทดสอบก่อนเรียน แบบทดสอบหลังเรียน และแบบทดสอบของครู ในการสอบของนักศึกษาแพทย์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของแบบทดสอบ	r	p
แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบก่อนเรียน	.16	.10
แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบหลังเรียน	.56	.00
แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบของครู	.80	.00
แบบทดสอบของครู และแบบทดสอบก่อนเรียน	.34	.00
แบบทดสอบของครู และแบบทดสอบหลังเรียน	.55	.00

(ข) แบบทดสอบของครู และแบบทดสอบหลังเรียน ($r = .55$, $p = .00$)

3.3 แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์น้อยและมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ แบบทดสอบของครู และแบบทดสอบก่อนเรียน ($r = .34$, $p = .00$)

3.4 แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุดและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบก่อนเรียน ($r = .16$, $p = .00$)

4. การอภิปรายผลการวิจัย

4.1 แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบของครูมีความสัมพันธ์สูงสุดและมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาแพทย์ใช้ความพยายามสูงสุดในการทำแบบทดสอบทั้ง 2 ชนิดนี้เพื่อให้ได้คะแนนสูงสุดเท่าที่จะทำได้ นักศึกษาแพทย์จะต้องเตรียมตัวอย่างดีในการทำแบบทดสอบ เพราะคะแนนที่สูงหมายถึงโอกาสที่จะได้ศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐที่มีชื่อเสียง หรือได้เกรดดีๆ มหาวิทยาลัยของรัฐจำกัดจำนวนรับนักศึกษา โดยเฉพาะคณะแพทย์ที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นคณะที่นักศึกษาสายวิทยาศาสตร์ต้องการเรียนมากที่สุด จึงมีอัตราการแข่งขันมากที่สุด เมื่อเข้ามาศึกษาในคณะแพทย์ นักศึกษาแพทย์เหล่านี้ได้มาทำการแข่งขันกันต่อในชั้นเรียน ดังนั้น แบบ

ทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบของครูจึงมีความสัมพันธ์สูง

4.2 การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนจากคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล มีข้อตกลงเบื้องต้นในการรับทุน คือ การทำวิจัยครั้งนี้จะต้องไม่ให้นักศึกษาแพทย์ที่เข้าร่วมในการวิจัยได้รับความเครียดหรือได้รับอันตรายใดๆ จากการทำวิจัย ดังนั้น คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนจึงไม่นำมาเป็นส่วนหนึ่งในการวัดและประเมินผลของหลักสูตรตามปกติ แต่เป็นการทดสอบเพื่อให้นักศึกษาแพทย์ทราบระดับความรู้ความสามารถของการใช้ภาษาอังกฤษของตนเท่านั้น นักศึกษาแพทย์ที่มาร่วมในการวิจัยจึงเป็นอาสาสมัคร และสามารถยกเลิกการร่วมวิจัยได้ทุกเมื่อที่ต้องการ จะพบว่านักศึกษาแพทย์ที่เข้าร่วมทำแบบทดสอบครั้งแรก (pre-test) มีจำนวน 117 คน และนักศึกษาแพทย์ที่เข้าร่วมทำแบบทดสอบครั้งหลัง (post-test) มีจำนวน 100 คน นักศึกษาทราบว่า การทดสอบไม่มีผลต่อการวัดและประเมินผลของหลักสูตร นักศึกษาจึงไม่สนใจและไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบ จึงทำให้ความสัมพันธ์ของคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนต่อแบบทดสอบอื่นๆ ต่ำ วิธีการแก้ไขปัญหานี้ คือ การจัดสรรคะแนนบางส่วนให้แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อให้นักศึกษาสนใจและตั้งใจทำแบบทดสอบนี้มากขึ้น

5. การนำผลการวิจัยไปใช้

5.1 ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าแบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบของครูมีความสัมพันธ์สูงสุดและมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้สอนควรพิจารณาวิเคราะห์แบบทดสอบในรายละเอียด เพื่อนำผลการวิเคราะห์มาปรับปรุงและพัฒนารายวิชา เช่น ส่วนใดของแบบทดสอบที่ผู้เรียนได้คะแนนต่ำสุด ควรพิจารณาวิเคราะห์ส่วนนั้นเพื่อค้นหาปัญหา และพิจารณาวิเคราะห์รายวิชาในส่วนที่เป็นปัญหาในแบบทดสอบ เพื่อทราบว่า

(ก) การนำเสนอบทเรียนมีการสื่อในรูปแบบที่ผู้เรียนเข้าใจได้ง่ายและสะดวกในการติดตามอ่านหรือศึกษาต่อเนื้อในแต่ละบท

(ข) มีแบบฝึกเพียงพอ

(ค) แน่ใจได้ว่าผู้เรียนทำแบบฝึกด้วยตนเองอย่างเพียงพอ

5.2 ควรจัดสรรคะแนนในแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อให้ผู้เรียนตั้งใจ ใส่ใจในการทำแบบทดสอบ ผลการทดสอบจะมีประสิทธิภาพและน่าเชื่อถือ และส่งผลให้ระบบการประเมินผลมีประสิทธิภาพมากขึ้น

5.3 ควรจัดการอบรมผู้สอนเรื่องการเขียนและพัฒนาแบบทดสอบทุก 2-3 ปี เพื่อให้ผู้สอนได้เรียนรู้ความรู้ใหม่ๆ และแนวโน้มของแบบทดสอบ การวัดและการประเมินผล การศึกษาในทางลึกและลงรายละเอียดมากขึ้นจะทำให้ผู้สอนมีโอกาสเรียนรู้และมีทักษะในการเขียนแบบทดสอบเพิ่มขึ้น

5.4 แบบทดสอบของครูมีข้อจำกัด ดังนั้นคะแนนของแบบทดสอบของครูควรนำมาหาความสัมพันธ์กับแบบทดสอบมาตรฐานอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อยืนยันว่าแบบทดสอบของครูมีคุณภาพและมีมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง ด้วยเหตุผลค่าความสัมพันธ์ทางสถิติที่สูงหมายถึงแบบทดสอบของครูมีมาตรฐานสูง

6. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปมีดังนี้

6.1 ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ของแบบทดสอบของครูและแบบทดสอบมาตรฐานอื่นๆ เช่น TOEFL, IELTS, Chulalongkorn University Test of English Proficiency (CU-TEP), หรือ Thammasat University General English Test (TU-GET) ผลของการวิจัยที่แนะนำให้ทำต่อไป ไม่เพียงแต่จะแสดงให้เห็นถึงคุณภาพและมาตรฐานของแบบทดสอบของครู แต่จะแสดงให้เห็นถึงคุณภาพและมาตรฐานของแบบทดสอบมาตรฐานของประเทศไทยอีกด้วย

6.2 ศึกษาวิจัยเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนระดับมหาวิทยาลัย และระดับอื่นๆ เช่น อาชีวศึกษา มัธยมศึกษา

สรุป

การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของแบบทดสอบ 3 แบบ คือ

(1) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย

(2) แบบทดสอบ Quick Placement Test และ

(3) แบบทดสอบของครู

ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์สูงสุดและมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบของครู แบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์ปานกลางและมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ (ก) แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบหลังเรียน และ (ข) แบบทดสอบของครู และแบบทดสอบหลังเรียน ส่วนแบบทดสอบที่มีความสัมพันธ์น้อยที่สุดและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ คือ แบบทดสอบเข้ามหาวิทยาลัย และแบบทดสอบก่อนเรียน

เอกสารอ้างอิง

- Bowers, B.C. (1989). *Alternatives to standardized educational assessment*. (ERIC Digest NO. ED312773)
- Brescia, W. & Fortune, J.C. (1988). *Standardized testing of American Indian students*. (ERIC Digest NO. ED296813)
- Kubiszyn, T. & Borich, G. (2000). *Educational testing and measurement : Classroom application and practice*. NY : John Wiley & Son, Inc.
- Mehrens, W.A. (1989). *Preparing students to take standardized achievement tests*. (ERIC Digest NO. ED314427)
- Oxford University. (2001). *Quick placement test version II, paper and pen*. Oxford : Oxford University Press.
- Robinson, G.E., & James M.C. (1989). "Assessing and grading student achievement". Arlington, VA : Educational Research Service.
- Wildemuth, B.M. (1984). *Alternatives to standardized tests*. (ERIC Digest NO. ED286938)

การวิจัยนี้ได้รับทุนวิจัยจากคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ที่ได้ให้ทุนในการทำวิจัยครั้งนี้ และ Mr. William Martin ที่ได้
ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัยครั้งนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อัจฉราพร จันทรศร เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล สอนและประสานงานรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาแพทย์ชั้นปีที่ 1 จัดทำ
บทเรียนการอ่านและการเขียนสำหรับสอนในห้องเรียน ผลิตสื่อการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ และผลิตบทเรียน
สำหรับการอ่านนอกเวลาบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงพงา สุพัฒนานนท์ เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ คณะ
วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล สอนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเป็นนักแปลสมัครเล่น

รองศาสตราจารย์ศิริลักษณ์ สุวรรณวงศ์ เป็นอาจารย์ประจำภาควิชาคณิตศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล สนใจในการทำวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ เป็นกรรมการทางด้านการ
ศึกษาระดับชาติหลายโครงการ

ภาคผนวก

Examples of Teacher-Produced Tests

Vocabulary

Use each of the following words to complete the text below. On your answer sheet, write the letter of the appropriate word needed to fill the numbered blanks.

A. afflicted	D. maturity	G. primitive	J. stimulate
B. deprivation	E. neglect	H. retarded	
C. investigate	F. pressure	I. risk	

Toxicology has become an increasingly important subject of study, particularly in industrial societies. Scientists who work in this area 1 the impact of toxic substances on the human population and on the life support systems.

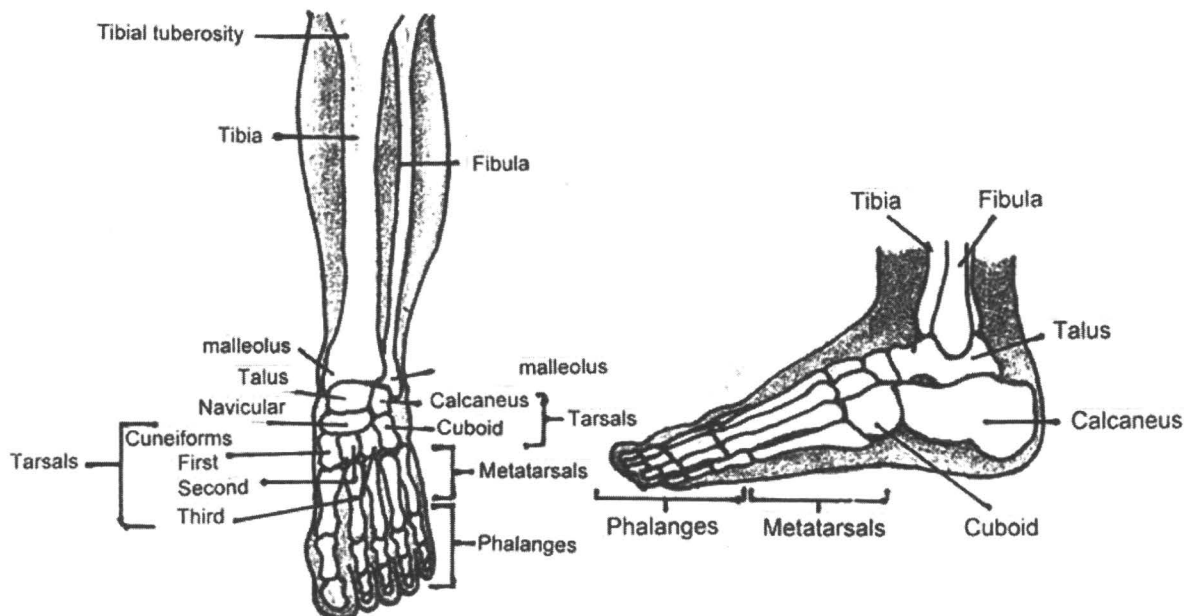
In Thailand, where industrialisation has occurred at a rapid pace in recent years, many people are at 2 from pollutants in the air, in water, and in food. Many new chemicals present new dangers to the environment and, increasingly, people contract serious diseases.

Because of air pollution in urban areas, many people are 3 with bronchial and respiratory disorders. Young children exposed to high concentrations of exhaust fumes from vehicles can become mentally 4 due to lead poisoning. Other illnesses do not become apparent until people reach 5 or, in some cases, old age. 6 of pure air to breathe and pure water to drink is now affecting human health on a massive scale.

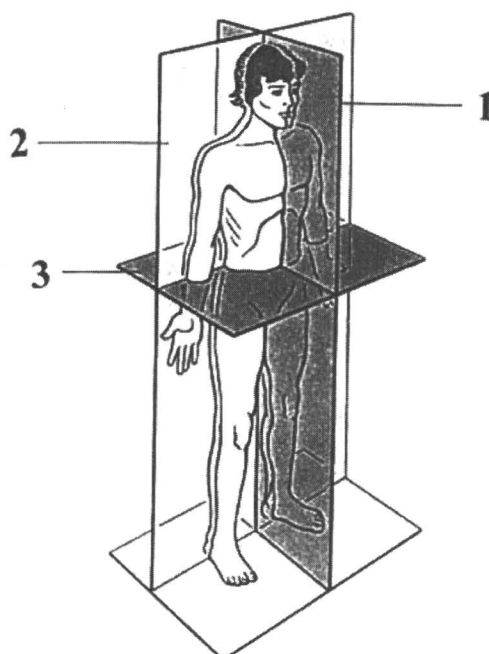
Scientists must not 7 the long-term effects of uncontrolled industrialisation, but must put 8 on the government to legislate against all forms of environmental pollution from toxic substances.

Anatomical position

Answer the following questions

1. The 14 phalanges of the foot are arranged in a proximal row, a middle row, and a distal row, with the big toe, or hallux, having only a proximal and distal phalanx. Which row of bones is furthest from our heart?
2. Are our big toes on the medial or lateral sides of our feet?
3. Is our stomach inferior to, or superior to, our urinary bladder?
4. Is it correct to say that the heart is posterior to the sternum?
5. What is an alternative name for a transverse plane?
6. Label the diagram which shows three planes - transverse, coronal and sagittal - which divide a body and are used as points of reference in anatomy.

- A Transverse
- B Coronal
- C Sagittal

Read the following passage.

Barry Marshall and Robin Warren at the University of Western Australia were the first to suggest that gastric ulcers are not caused by stress or by poor eating habits but by a microorganism which lives in the stomach lining. In their first experiments in the early 1980s the researchers looked for the presence of the bacteria, which was to become known as *Helicobacter pylori*, in the gastric mucosa of patients with stomach problems such as ulceration. It was discovered that 90% of those suffering from gastric ulcers had *H. pylori* in their stomachs. Could this bacterium be responsible for the suffering of so many patients? Marshall believed so, although when he presented his work, most listeners were sceptical that bacterial could live in the acidic, enzyme-rich environment of the stomach, far less cause such a serious condition.

Marshall's next experiment was the one that was to ensure his fame, although it is hardly a model for young medical researchers to follow. He believed that, if the bacteria were the cause of gastric ulcers, then removing the bacteria would cure the problem and the ulcers would disappear. He was so sure that he infected himself by ingesting cultures of *H. pylori*, producing ulcers. He endured severe stomach pains and vomiting. Then he treated himself with antibiotics, and the ulcers disappeared.

It took some time for Marshall's hypotheses, experiments and conclusions to become widely accepted among the scientific and medical community. But other workers have also shown the relationship between *H. pylori* infection and increased acid in the stomach. It is now accepted that removing the bacteria using antibiotics reduces the production of acid and permits the ulcer to heal. Such non-invasive treatment is much cheaper than before as there is no longer a need for expressive endoscopies. Formerly, doctors would carry out an endoscopy to detect an ulcer. That meant sedation, an IV drip, and looking into the stomach with an endoscope. Now, there is a simple breath test that can detect the presence of the bacterium. The test cannot confirm that there is an ulcer, but if a patient presents with symptoms of ulcer and the *Helicobacter pylori* is present, a short course of antibiotics is the first line treatment.

The importance of Professor Marshall's work has recently been recognised when he was one of the recipients of the 2002 Prince Mahidol Awards.

Complete the following steps in the 'scientific method' summarising the information in the text about Professor Barry Marshall's research.

Research question 1: What causes gastric ulcers?

Hypothesis 1 :
Experiments :
Results :
Conclusion :
Hypothesis 2 : Antibiotics will cure patients infected with *H. Pylori*.
Experiments :
Results :
Conclusion :

การสอน โครงสร้างประโยค เพื่อปรับปรุง การเขียนตอบคำถามอัตนัย ของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อดิศรา กาต๊ิบ

หลักการและเหตุผล

ทักษะการเขียนดูจะเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับผู้ที่ยังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่มีทักษะทางภาษาด้านอื่นๆ เช่นการฟัง พูด หรืออ่าน อยู่ในระดับที่น่าพอใจแล้วก็ตาม การใช้วากยสัมพันธ์ (syntax) เป็นหนึ่งในหลายปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนเขียนได้สละสลวย (Raimes, 1983) การที่จะเขียนได้ดีนั้น ผู้เรียนต้องสามารถใช้รูปแบบประโยคสี่ชนิดคือ ประโยคความเดียว ประโยคประสม ประโยคความซ้อน และประโยคประสมและความซ้อนรวมกันในงานเขียนเชิงวิชาการได้ และต้องไม่ใช้รูปแบบประโยคแบบใดแบบหนึ่งมากเกินไป (Oshima และ Hogue, 1991, 1999) เพราะจะทำให้งานเขียนน่าเบื่อและไม่มีประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิศรา กาต๊ิบ สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก สาขา Language Arts Education จาก University of Victoria ประเทศแคนาดา ในปี 1997 บทความที่ได้ตีพิมพ์มี The Role of Second Language Teachers หน่วยความคิด : อีกทางเลือกหนึ่งของการวิเคราะห์ข้อมูล เทคนิค TOL (Think-aloud) และทักษะการเขียนแบบเน้นกระบวนการซึ่งเป็นบทความวิจัย งานวิจัยที่ใกล้เคียงสมบูรณ์อีกเรื่องหนึ่งคือ An Exploratory Study of Sentence Structure Instruction in Improving Chulalongkorn University Student's Writing Ability.

เท่าที่ผ่านมา งานวิจัยจำนวนมากยืนยันถึงประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยค (sentence-combining) ในรูปแบบต่างๆ ให้กับผู้เรียนซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Raimes, 1983) สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การได้เรียนและฝึกเขียนโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกสรรโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมในการเขียนเรียงความได้

ถึงแม้ว่าวิชา English for Academic Purposes (Law) I จะไม่ใช่วิชาเรียงความภาษาอังกฤษโดยเฉพาะแต่เนื้อหาในวิชานี้เกี่ยวข้องกับงานเขียนมิใช่น้อย โดยเฉพาะงานเขียนที่ผู้เรียนต้องตอบคำถามอัตนัย และเขียนแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นทางด้านกฎหมาย และประเด็นที่มีข้อโต้แย้งหรือเป็นที่ถกเถียงกัน งานวิจัยนี้จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะค้นหาคำตอบว่า การสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยค ตลอดจนการให้ฝึกทำแบบฝึกหัดและนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการเขียนตอบแบบอัตนัย จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัยในแบบทดสอบ และจะมีส่วนช่วยให้ได้รับคะแนนดีขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อตรวจสอบว่าการสอนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริมของวิชา EAP (Law) I จะช่วยให้นิสิตชั้นปีที่ 2 ของคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและระดับค่อนข้างต่ำ เขียนตอบคำถามอัตนัยได้ดีขึ้น และช่วยให้ทำคะแนนสอบได้ดีขึ้นกว่าเดิมและดีกว่านิสิตที่เรียนวิชานี้ตามปกติหรือไม่
2. เพื่อตรวจสอบว่ามีความแตกต่างในผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ระหว่างนิสิตที่ได้เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริมของวิชา EAP (Law) I กับนิสิตที่เรียนวิชานี้ตามปกติหรือไม่
3. เพื่อตรวจสอบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัยกับความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ในงานเขียนหรือไม่
4. เพื่อประเมินเจตคติของนิสิตต่อการเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนวิชา EAP (Law) I

หมายเหตุ

1. ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณอาจารย์เอี่ยมพร จุติดำรงพันธ์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมวิจัยที่สอนกลุ่มทดลองอ่อน และรองศาสตราจารย์ ดร. สมศีล ฌานวงศ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์นิภาวรรณ ขวัญธนสิทธิ์ ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนบทความนี้
2. บทความนี้เขียนจากงานวิจัยที่ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากเงินทุนกองบประมาณ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่สนใจอ่านรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ กรุณาติดต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิสร่า กาศิ๊บ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

2. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ของนิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit 5 ประเภท ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

4. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit 5 ประเภท ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากนิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เป้าหมายในการวิจัยนี้มุ่งประเด็นไปที่การสอนและการฝึกเขียนโครงสร้างประโยคและเชื่อมประโยคที่หลากหลาย เพื่อที่จะพัฒนาการเขียนตอบคำถามประเภทอัตนัยของพลวิจัยให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตระหนักดีว่าการเขียนที่ดีนั้นต้องมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วย

2. เนื่องจากนิสิตที่เป็นพลวิจัยในการวิจัยนี้ ต้องทำแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังเรียน จำนวนพลวิจัยในแต่ละกลุ่มจึงมีจำนวนค่อนข้างน้อย

3. การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ในการวิจัยนี้ทำโดยไม่คำนึงถึงข้อผิดพลาดต่างๆ ในการเขียนของนิสิต เช่น ข้อผิดพลาดทางด้านตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน หน่วยคำ หรือวากยสัมพันธ์ เนื่องจากมีข้อจำกัดในการได้มาซึ่งงานเขียนที่ถูกต้องและสมบูรณ์ของนิสิต

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

มีนักการศึกษาหลายคนที่มีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการสอนและการฝึกเชื่อมประโยค (Haswell, 1981 อ้างถึงใน Brant, 1989; Kameen, 1978; Mellon, 1969 อ้างถึงใน O'Hare, 1973; Olson, 1981) และมีงานวิจัยซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนและการฝึกเชื่อมประโยคมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเขียนที่ดีขึ้น เช่น งานวิจัยของ Mellon (1964) (อ้างถึงใน Willig, 1985) ซึ่งผู้เรียนได้รับการฝึกฝนเป็นเวลา 5 เดือน งานศึกษาของ Marcus (1994) ซึ่งใช้วิธีการสอนแบบ classroom-based approach ในการปรับปรุงทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา งานวิจัยของ O'Hare (1973) ที่พบว่า การฝึกเชื่อมประโยคช่วยให้งานเขียนของผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีคุณภาพดีกว่าของผู้เรียนกลุ่มควบคุม โดยที่ผู้เรียนกลุ่มทดลองสามารถเขียนคำได้มากขึ้นในหน่วยการวัดโครงสร้างประโยคแบบ T-unit และยังมีทัศนคติที่ดีต่อการทำแบบฝึกหัดดังกล่าว ในงานวิจัยของ Willig (1985) ซึ่งให้เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ได้รับเกียรตินิยมทำแบบฝึกหัดเชื่อมประโยคเป็นเวลา 10 สัปดาห์ และเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง (argumentative) ผลการวิจัยพบว่าจากการฝึกเชื่อมประโยค เด็กนักเรียนเหล่านี้มีพัฒนาการในการเขียนดีขึ้นกว่าก่อนการเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนด้วย

อย่างไรก็ตาม มีคำวิจารณ์หลายประเด็นเกี่ยวกับการสอนเชื่อมประโยคเพื่อจุดประสงค์ในการปรับปรุง

ความสามารถในการเขียนของผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เป็นต้นว่า ความเหมาะสมของวิธีการประเมินการเขียนเรียงความ (Marzano, 1976) การหวังผลว่าการสอนการเชื่อมประโยคจะช่วยปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้นโดยไม่พิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นต่อการเขียนให้มีคุณภาพ (Zamel, 1980) การรักษาประสิทธิภาพในการเขียน หลังจากลิ้นสุดการเรียนเชื่อมประโยค เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านความจำของผู้เรียน (memory retention) (Zamel, 1980) และข้อจำกัดทางด้านภาษาของผู้เรียน เนื่องจากผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ต้องมีความรู้ภาษานั้นสูงในระดับหนึ่ง การเรียนเชื่อมประโยคจึงจะส่งผลดีต่องานเขียนของเขา (Cooper, 1973; Mellon, 1967; Strong, 1976) (อ้างอิงใน Zamel, 1980)

สำหรับหน่วยโครงสร้างประโยคที่เรียกว่า T-unit ซึ่งคิดค้นโดย Hunt นั้น ได้มีนักวิจัยหลายคนที่ใช้ T-unit เป็นหน่วยวัดความซับซ้อนของวากยสัมพันธ์ในงานเขียน รวมทั้งงานเขียนของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศด้วย ซึ่งถือเป็นหน่วยการวัดที่น่าเชื่อถือได้ (Gaies, 1980)

Hunt ได้ให้คำจำกัดความ T-unit ว่าเป็น “a main clause plus all subordinate clauses and nonclausal structures attached to or embedded in it” (Hunt, 1970, หน้า 4) (อ้างอิงใน Gaies, 1980, หน้า 54)

ในงานวิจัยนี้ “หนึ่ง T-unit” หมายถึงข้อความที่มีขยประโยคหนึ่งประโยค และอาจมีอนุประโยค และ/หรือวลีที่ทำหน้าที่เป็นตัวขยายคำนามหรือคำสรรพนามที่เรียกว่า participial phrase อีกจำนวนเท่าใดก็ได้ที่รวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งในประโยคนั้น เช่น ประโยค “When assisted suicide becomes legal, it will have an enormous effect on nurses and nursing practice.” มี 1 T-unit โดยมี 1 ขยประโยคคือ it will have an enormous effect on nurses and nursing practice และมี 1 อนุประโยคคือ when assisted suicide becomes legal

เกณฑ์การคำนวณตั้งอยู่บนพื้นฐานของส่วนประกอบ T-unit 5 ประเภทด้วยกันคือ

- 1) จำนวนคำ
- 2) จำนวนอนุประโยคหรือวลีประเภท participial phrase
- 3) จำนวน T-unit
- 4) ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อหนึ่งอนุประโยค หรือหนึ่งวลีประเภท participial phrase และ
- 5) ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อหนึ่ง T-unit (ดูตัวอย่างการวิเคราะห์ประโยคแบบ T-unit ในภาคผนวก 1)

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาวิชา EAP (Law) I ในภาคต้น ปีการศึกษา 2544 ผู้วิจัยคัดสรรนิสิตตามความสามารถภาษาอังกฤษจากคะแนนสอบกลางภาควิชา Foundation English II โดยจัดกลุ่มนิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษสูงเป็น 2 กลุ่ม และนิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำอีก 2 กลุ่ม นิสิตที่เป็นพลวิชัยในการวิจัยครั้งนี้ จะต้องผ่านการทดสอบทั้งก่อน (pre-test) และหลัง (post-test) การเรียน โดยนิสิตทั้ง 4 กลุ่มนี้ต้องทำแบบทดสอบการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยก่อนการเรียน (pre-test) ซึ่งพบว่า นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษสูง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการตอบคำถามเชิงอัตนัยและการใช้วากยสัมพันธ์ในแบบทดสอบก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และพบว่านิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษต่ำอีก 2 กลุ่ม ก็มีความสามารถในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยและการใช้วากยสัมพันธ์ในแบบทดสอบก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน จึงแบ่งกลุ่มพลวิชัยออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

กลุ่มพลวิชัยที่เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับสูง เรียกว่า กลุ่มทดลองเก่ง (จำนวน 26 คน) (สอนโดยผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิชัยที่เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อม

ประโยชน์แตกต่างกัน และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ เรียกว่า กลุ่มทดลองอ่อน (จำนวน 23 คน) (สอนโดยผู้ร่วมวิจัยอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิชัยที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับสูง เรียกว่า กลุ่มควบคุมเก่ง (จำนวน 18 คน) (สอนโดยอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิชัยที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ เรียกว่า กลุ่มควบคุมอ่อน (จำนวน 18 คน) (สอนโดยอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

2. เครื่องมือการวิจัย

1. แบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยบทความจำนวน 2 เรื่อง และคำถามเชิงอัตนัย บทความละ 2 ข้อ

ขั้นตอนในการเลือกแบบทดสอบมีดังนี้

1.1 ผู้วิจัยคัดเลือกบทความซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมาย และประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงโต้แย้งในสังคมจำนวน 7 บทความ พร้อมด้วยคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ และนำไปให้อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาจำนวน 5 คน และนิสิตคณะนิติศาสตร์ที่เพิ่งเรียนวิชา EAP (Law) II จบไปในปีการศึกษา 2543 จำนวน 5 คน เพื่ออ่านและประเมินความยากง่ายของบทความและคำถามตามเกณฑ์ความยากง่าย 5 ระดับ

1.2 ผู้วิจัยเลือกบทความ 4 เรื่อง จาก 7 เรื่อง พร้อมด้วยคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ ซึ่งถูกประเมินว่ามีระดับความยากปานกลางไปให้นิสิตสองกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลางที่กำลังจะศึกษาวิชา EAP (Law) I ในปีการศึกษา 2544 (ตอนเรียนที่ 3 และตอนเรียนที่ 4) และไม่ได้เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ อ่านและตอบคำถามเชิงอัตนัยของบทความ โดยที่นิสิตตอนเรียนที่ 3 อ่านบทความ 2 เรื่อง และตอบคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ และนิสิตตอนเรียนที่ 4 อ่านบทความที่เหลืออีก 2 เรื่อง และตอบคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ เช่นกัน

1.3 ผู้วิจัยนำคำตอบเชิงอัตนัยจากบทความสี่เรื่องที่ได้รับความนิยมจากนิสิตตอนเรียนที่ 3 และตอนเรียน

ที่ 4 ไปให้อาจารย์สถาบันภาษาสองท่านเพื่อให้คะแนนความสามารถในการเขียนตอบคำถาม คะแนนของนิสิตแต่ละคนที่ได้รับจากผู้ตรวจ 2 ท่านนี้ถูกนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อคำนวณหาค่าความยากง่าย (difficulty index) และค่าดัชนีอำนาจจำแนก (discrimination index) ของคำถามแต่ละคำถามในบทความ โดยใช้สูตร Mehrens และ Lehmann (1984)

1.4 ผู้วิจัยเลือกบทความสองบทความพร้อมด้วยคำถามคือ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence และ Half-hearted Attempt at Saving Face มาใช้เป็นแบบทดสอบ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 2)

2. เอกสารการสอนที่ใช้สอนพลวิชัยกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน ในระยะเวลาประมาณ 12 สัปดาห์คือ เนื้อหาบางส่วนจากหนังสือ Writing Academic English (Oshima และ Hogue, 1999) เอกสารเชิงบทความและข่าวจากหนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นทางด้านกฎหมายและประเด็นที่เป็นที่โต้เถียงหรือขัดแย้งกันในสังคม บทความวิชา EAP (Law) I และบทเรียนเสริมของวิชานี้

3. แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนที่เรียนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ เป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งภาคการศึกษา

กระบวนการรวบรวมข้อมูล

1. พลวิชัยทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลองเก่ง กลุ่มทดลองอ่อน กลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน ทำแบบทดสอบก่อนการเรียน (pre-test) ในสัปดาห์ที่สองของภาคการศึกษาต้น โดยที่พลวิชัยทั้งสองกลุ่มนี้ต้องอ่านบทความ 2 เรื่องที่ได้เลือกสรรไว้ตามกระบวนการที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence และ Half-hearted Attempt at Saving Face แล้วตอบคำถามบทความละ 2 ข้อ ในบทความแต่ละเรื่องด้วยการเขียนตอบเชิงอัตนัย

2. พลวิชัยกลุ่มทดลองสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลอง

ลองเก่ง และกลุ่มทดลองอ่อน เรียนโครงสร้างประโยค และฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ตลอดจนฝึกเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตามเอกสารการสอนในข้อ 2 ดังกล่าวข้างต้น เป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งภาคการศึกษา การสอนและการฝึกให้พลวิจัยทั้งสองกลุ่มทำแบบฝึกหัดดังกล่าวได้รับการผนวกเข้าไปในเนื้อหา ของบทเรียนวิชา EAP (Law) I สำหรับพลวิจัยกลุ่มควบคุมเก่ง และกลุ่มควบคุมอ่อน เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติซึ่งประกอบด้วยทักษะภาษา 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

3. พลวิจัยทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบหลังการเรียน (post-test) ซึ่งมีเนื้อหาเหมือนแบบทดสอบก่อนการเรียนทุกประการ ในช่วงปลายภาคการศึกษา

4. ในสัปดาห์สุดท้ายของการเรียน พลวิจัยกลุ่มทดลองเก่ง และกลุ่มทดลองอ่อน เขียนตอบคำถามในแบบสอบถามเจตคติของพลวิจัยที่มีต่อการเรียนตลอดหนึ่งภาคการศึกษา

5. ผู้ตรวจแบบทดสอบ 2 คน (independent raters) ตรวจแบบทดสอบโดยเกณฑ์ในการให้คะแนนจะพิจารณาจากเนื้อหา รูปแบบการเรียบเรียงเนื้อความของคำตอบ ไวยากรณ์ วากยสัมพันธ์ และภาพรวม

6. ผู้วิจัยนำผลการตรวจแบบทดสอบไปหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจคนที่หนึ่งและคนที่สอง (Inter-rater reliability) พบว่ามีค่าความเที่ยงระหว่าง .882 - .978 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 3)

7. เนื่องจากเหตุผลด้านการวิเคราะห์ทางสถิติที่ต้องการให้พลวิจัยทุกกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน ผู้วิจัยจึงสุ่มแบบทดสอบของพลวิจัยในกลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน แบบเจาะจงให้ได้กลุ่มละ 18 คน เพื่อให้มีจำนวนพลวิจัยเท่ากับกลุ่มควบคุมเก่งและกลุ่มควบคุมอ่อน แล้วนำแบบทดสอบไปคำนวณหาค่าสถิติของคะแนนสอบ

8. นำแบบทดสอบของพลวิจัยทั้งสองกลุ่มมาสุ่มเลือกอย่างมีระบบให้ได้ไม่น้อยกว่า 50% ของจำนวนพลวิจัยของแต่ละกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ผู้วิจัยทั้งสองวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit เพื่อหาค่าเฉลี่ยของความถี่ (frequency) ของการเขียนตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ทั้ง 5 ประเภท

9. นำผลการวิเคราะห์ (ตามรายละเอียดข้อ 8) มาหาค่าสถิติของค่าเฉลี่ยของความถี่ของ T-unit แต่ละประเภท

10. รวบรวมแบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนกลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน เพื่อบรรยายสรุป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Wilcoxon Signed Ranks Test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาที่แตกต่างจากผลก่อนการเรียนของพลวิจัยทั้ง 4 กลุ่ม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

2. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Mann Whitney U Test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างพลวิจัยกลุ่มทดลองและพลวิจัยกลุ่มควบคุม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

3. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Wilcoxon Signed Ranks Test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถี่ของการใช้ T-unit 5 ประเภทในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาที่แตกต่างจากผลก่อนการเรียนของพลวิจัยทั้ง 4 กลุ่ม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

4. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Mann Whitney U Test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถี่ของการใช้ T-unit 5 ประเภทในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างพลวิจัยกลุ่มทดลองและพลวิจัยกลุ่มควบคุม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

I. จากสมมุติฐาน 4 ข้อ

1. จากสมมุติฐานข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พลวิจัยกลุ่มทดลองเก่ง กลุ่มทดลองอ่อน และ

ตารางที่ 1				
ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ก่อนการเรียนรู้และหลังการเรียนรู้ของพลวิทย์ทั้ง 4 กลุ่ม				
กลุ่ม	ranks	n	mean rank	z
ควบคุมเก่ง	negative ranks	8	9.94	-.261
	positive ranks	10	9.15	
ทดลองเก่ง	negative ranks	4	5.25	-2.809*
	positive ranks	14	10.71	
ควบคุมอ่อน	negative ranks	6	9.02	-1.133
	positive ranks	12	9.29	
ทดลองอ่อน	negative ranks	4	5.25	-2.810*
	positive ranks	14	10.71	
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	negative ranks	14	19.57	-.927
	positive ranks	22	17.82	
ทดลอง (เก่ง+อ่อน)	negative ranks	8	10.13	-3.959*
	positive ranks	28	20.89	

* $p < .05$

กลุ่มทดลองสองกลุ่มรวมกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่พลวิทย์กลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน และกลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ตามตารางที่ 1)

ตารางที่ 2			
ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ปลายภาคการศึกษา ระหว่างพลวิทย์กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง			
กลุ่ม	n	Mean rank	z
ควบคุมเก่ง	18	12.86	-3.212*
	18	24.14	
ควบคุมอ่อน	18	14.28	-2.405*
	18	22.72	
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	36	28.74	-3.148*
	36	44.26	

* $p < .05$

2. จากสมมุติฐานข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พลวิทย์กลุ่มทดลองเก่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มทดลองอ่อนก็มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มทดลองสองกลุ่มรวมกันก็มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน (ตามตารางที่ 2)

3. จากสมมุติฐานข้อที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

3.1 พลวิทย์กลุ่มทดลองเก่ง มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท กว่าก่อนการเรียนรู้ กล่าวคือ กลุ่มทดลองเก่งเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 พลวิทย์กลุ่มทดลองอ่อน มีค่าเฉลี่ยใน

การเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 1 ประเภท กล่าวคือ เขียนจำนวนคำมากขึ้นกว่าก่อนเรียน

3.3 พลวิชัยทั้งสองกลุ่มรวมกัน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ประเภท กล่าวคือ เขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพจน์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้นกว่าก่อนเรียน

3.4 สำหรับพลวิชัยกลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน และกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่มรวมกันนั้น พบว่ามีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในค่าเฉลี่ยของการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ทั้ง 5 ประเภท ระหว่างการทดสอบปลายภาคการศึกษาและการทดสอบก่อนการเรียน (ตามตารางที่ 3)

4. จากสมมุติฐานข้อที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

4.1 กลุ่มทดลองเก่ง มีค่าเฉลี่ยในการ

เขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท กล่าวคือ กลุ่มทดลองเก่งเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพจน์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากกว่ากลุ่มควบคุมเก่ง

4.2 กลุ่มทดลองอ่อน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ใน 5 ประเภท กล่าวคือ กลุ่มทดลองอ่อน เขียนจำนวนคำ และจำนวนคำในหนึ่งอนุพจน์มากกว่ากลุ่มควบคุมอ่อน

4.3 กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มรวมกัน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท คือประเภทจำนวนคำ จำนวนอนุพจน์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit (ตามตารางที่ 4)

ตารางที่ 3										
ตารางแสดงการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit ก่อนการเรียนและหลังการเรียนของพลวิชัยทั้ง 4 กลุ่ม										
กลุ่ม	mean rank คำ	z	mean rank อนุพจน์	z	mean rank t-unit	z	mean rank คำต่อ อนุพจน์	z	mean rank คำต่อ t-unit	z
ควบคุมเก่ง	6.57 3.00	-1.886	6.33 2.33	-1.836	5.36 3.75	-1.780	4.80 6.20	-357	6.00 5.00	-.255
ทดลองเก่ง	.00 5.50	-2.803*	.00 5.50	-2.807*	3.00 6.13	-2.199*	3.75 6.67	-1.274	4.00 6.50	-1.172
ควบคุมอ่อน	6.00 5.17	-.357	3.50 4.83	-1.544	5.25 5.67	-.665	5.00 7.50	-1.274	5.14 6.33	-.866
ทดลองอ่อน	3.50 6.00	-2.090*	3.00 6.57	-1.896	4.50 5.75	-1.901	6.25 5.00	-.255	7.40 3.60	-.968
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	12.45 8.11	-1.195	11.31 6.94	-.663	10.27 9.63	-.726	9.62 12.14	-.747	10.50 10.50	-.784
ทดลอง (เก่ง+อ่อน)	6.00 11.00	-3.472*	7.50 11.03	-3.085*	6.13 11.59	-3.011*	10.00 10.83	-.933	11.83 9.41	-.056

* $p < .05$

ตารางที่ 4

ตารางแสดงการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit ตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ประเภท	Groups	N	Mean Rank	z
คำ	ควบคุมสูง	10	6.95	
	ทดลองสูง	10	14.05	-2.685*
	ควบคุมต่ำ	10	7.90	
	ทดลองต่ำ	10	13.10	-1.965*
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	15.07	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	25.92	-2.935*
อนุพากย์	ควบคุมสูง	10	6.95	
	ทดลองสูง	10	14.05	-2.690*
	ควบคุมต่ำ	10	9.55	
	ทดลองต่ำ	10	11.45	-.720
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	16.35	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	24.65	-2.249*
T-units	ควบคุมสูง	10	7.00	
	ทดลองสูง	10	14.00	-2.669*
	ควบคุมต่ำ	10	9.15	
	ทดลองต่ำ	10	11.85	-1.025
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	15.95	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	25.05	-2.471*
คำต่ออนุพากย์	ควบคุมสูง	10	11.50	
	ทดลองสูง	10	9.50	-.756
	ควบคุมต่ำ	10	7.90	
	ทดลองต่ำ	10	13.10	-1.965*
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	18.08	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	22.92	-1.312
คำต่อ T-unit	ควบคุมสูง	10	10.00	
	ทดลองสูง	10	11.00	-.378
	ควบคุมต่ำ	10	8.30	
	ทดลองต่ำ	10	12.70	-1.663
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	18.00	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	23.00	-1.353

* $p < .05$

II. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ข้อ

1. การสอนโครงสร้างประโยคและการให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าไปในบทเรียนวิชา EAP (Law) I มีส่วนช่วยให้พลวิทย์ที่มีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและค่อนข้างต่ำ เขียนตอบคำถามอัตนัยได้ดีขึ้นกว่าเดิม และดีขึ้นกว่าการเขียนของพลวิทย์ที่เรียนวิชานี้ตามปกติด้วยเช่นกัน

2. การสอนโครงสร้างประโยคและการให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าไปในบทเรียนวิชา EAP (Law) I มีส่วนทำให้พลวิทย์มีการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม และซับซ้อนขึ้นกว่าการใช้วากยสัมพันธ์ของพลวิทย์ที่เรียนวิชานี้ตามปกติด้วยเช่นกัน

3. มีความเป็นไปได้ว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัยกับความซับซ้อนขึ้นของการใช้วากยสัมพันธ์ในงานเขียนซึ่งวัดได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ของพลวิทย์ที่สูงขึ้นกว่าเดิม และการใช้ T-unit บางประเภทที่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม

4. ในการประเมินเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ กัน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

พลวิทย์กลุ่มทดลองแสดงความคิดเห็นว่ามีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น หลังจากที่ได้เรียนโครงสร้างประโยคและเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลาย พลวิทย์กลุ่มทดลองกล่าวว่า ได้เคยเรียนหลักไวยากรณ์ (ภาษาอังกฤษ) มาก่อนหน้านี้อย่างแล้ว แต่การได้เรียนรู้โครงสร้างประโยค และการเชื่อมประโยคดังกล่าวได้ช่วยเสริมความสามารถในการเขียนของพลวิทย์ให้ดีขึ้น พลวิทย์ยอมรับว่า การเขียนของตนเองดีขึ้นหลังจากการเรียนและการฝึกฝนดังกล่าว และสามารถเขียนประโยคให้ซับซ้อนขึ้นได้ พลวิทย์ยังเชื่อว่าจะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเขียนของวิชาอื่นๆ ด้วยความมั่นใจ การได้เรียนรู้ดังกล่าวยังช่วยให้พลวิทย์เกิดแรงจูงใจในการเรียนในอนาคตอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม พลวิทย์กลุ่มทดลองบางคนรู้สึกว่าการเรียนทั้งหมดและปริมาณงานที่ต้องทำในภาคการศึกษาดังกล่าวมีจำนวนมาก เนื่องจากผู้

เรียนต้องเรียนบทเรียนหลักของวิชา EAP (Law) I ซึ่งครอบคลุมทักษะอื่นๆ ด้วยในขณะเดียวกัน นอกจากนั้นพลวิทย์กลุ่มทดลองบางคนยังรู้สึกว่าการที่จะเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในการสอบ (ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ (vocabulary) มีความสำคัญกว่า (ความรู้เกี่ยวกับ) โครงสร้างประโยค

การอภิปรายผล

หลังจากการเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ซึ่งผนวกเข้าไปในบทเรียนของวิชา EAP (Law) I ประมาณหนึ่งภาคการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าพลวิทย์กลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อนมีผลสัมฤทธิ์ในการตอบคำถามเชิงอัตนัยในการทดสอบปลายภาคการศึกษาสูงกว่าเดิม และสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งและกลุ่มควบคุมอ่อนตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยเช่นกัน ซึ่งหมายความว่ากลุ่มทดลองทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนนี้มีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ดีขึ้นอย่างมาก

นอกจากนั้นกลุ่มทดลองเก่งยังมีพัฒนาการในการใช้โครงสร้างประโยคตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม และซับซ้อนขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญ คือเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์หรือวลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้น

ในทำนองเดียวกันพลวิทย์กลุ่มทดลองอ่อนก็มีพัฒนาการในการใช้โครงสร้างประโยคตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ที่สูงขึ้นกว่าเดิมบ้าง คือเขียนจำนวนคำมากขึ้นกว่าเดิม และเขียนจำนวนคำและจำนวนคำในหนึ่งอนุพากย์มากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอ่อน

การที่มีการใช้ T-unit บางประเภทที่สูงขึ้นแสดงให้เห็นถึงการใช้วากยสัมพันธ์ในการเขียนที่ซับซ้อนขึ้น ซึ่งจะได้อภิปรายในลำดับต่อไป

จากผลการวิเคราะห์นี้อาจสรุปประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1. การสอนและการให้ผู้เรียนฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลาย เป็นระยะเวลา

ประมาณหนึ่งภาคการศึกษา มีผลดีต่อคุณภาพการเขียนของผู้เรียน ดังจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมีพัฒนาการเขียนที่ดีขึ้น ซึ่งวัดจากผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น เนื่องจากผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูง (กลุ่มทดลองเก่ง) และผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (กลุ่มทดลองอ่อน) มีโอกาสเรียนรู้โครงสร้างประโยคชนิดต่างๆ ที่สำคัญและจำเป็นในงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ Oshima และ Hogue (1991, 1999)

2. การสอนของผู้วิจัยโดยการถ่ายทอดความรู้ตามลำดับความยากง่าย จากรูปแบบประโยคที่ง่ายไปจนถึงซับซ้อนขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น ตลอดจนการให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกทำแบบฝึกหัด และนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคดังกล่าวนั้นเข้ามาประยุกต์ใช้ในงานที่พลวิชัยทำในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริม ช่วยให้พลวิชัยมีพัฒนาการในการเขียนที่ดีขึ้น

3. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการเขียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคซึ่งประเมินจากแบบสอบถามเจตคติผู้เรียน ซึ่งเจตคติที่ดีนี้อาจช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ในการเรียนภาษา (อ่านรายละเอียดของเจตคติ (attitudes) ได้จาก Brown, 1987)

4. การผนวกการเขียนประโยคและการเชื่อมประโยครูปแบบต่างๆ เข้าไปในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริม ช่วยผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความรู้ที่เรียนนี้ฝึกเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการที่เรียนรู้มีประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมต่อการศึกษาของตนเอง ทั้งในห้องเรียนและในการทำข้อสอบ ซึ่งอาจเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเขียนที่ดีขึ้นได้ (อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับแรงจูงใจ (motivation) ได้ที่ Brown, 1987; Gardner, 1982; Hudson, 2000 อ้างถึงใน Norris-Holt, 2001; และ Norris-Holt, 2001)

5. ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคต่างๆ และการเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลายที่มีต่อประสิทธิภาพในการเขียนของทั้งผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงและผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

6. การเรียนและฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคดังกล่าวมีส่วนช่วยในการพัฒนาการใช้วากยสัมพันธ์ของผู้เรียนให้มีความซับซ้อน (complexity) มากขึ้น แต่ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงจะสามารถใช้วากยสัมพันธ์ได้ซับซ้อนมากกว่าผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด ผลของการวิจัยในประเด็นนี้ตรงกับความเห็นของ Zamel (1980) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความรู้ทางด้านภาษาของผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ กับประสิทธิภาพของการเรียนรู้การเชื่อมประโยค ผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (เช่น นักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ) อาจจะต้องมีความรู้ในภาษานั้นในระดับที่สูงพอสมควรจึงจะสามารถนำความรู้จากการเรียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคมาประยุกต์ใช้ในงานเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานเขียนที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเขียนให้อยู่ในกรอบของเนื้อหา ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการตอบคำถามเชิงอัตนัย เช่น ในการตอบคำถามในแบบทดสอบของวิชา EAP (Law) I กล่าวคือ การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคมานำมาเขียนตอบข้อสอบอัตนัยนั้นยากกว่าการใช้ความรู้ดังกล่าวในการเขียนเรียงความ (writing composition) เพราะผู้เรียนมีข้อจำกัดที่จะต้องเขียนตอบให้เนื้อหาตรงประเด็นที่ถาม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพยายามใช้ความรู้ทางด้านวากยสัมพันธ์ที่เรียนมาในการเขียนตอบคำถามดังกล่าวด้วย ต่างจากผู้เขียนเรียงความที่มีเสรีภาพในการพัฒนาความคิดของตนเองมากกว่า อีกประการหนึ่ง การเขียนเรียงความซึ่งมักจะมีความยาวมากกว่าการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย น่าจะมีส่วนช่วยให้ผู้เขียนเรียงความมีความยืดหยุ่นในการใช้วากยสัมพันธ์ในรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าการเขียนตอบเชิงอัตนัย

7. จากผลการวิจัย อาจสรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์กันพอสมควรระหว่างคุณภาพของงานเขียน (ซึ่งวิเคราะห์จากคะแนนที่ได้รับเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และความซับซ้อนของวากยสัมพันธ์ (ซึ่งวิเคราะห์จากโครงสร้างประโยคแบบ T-unit) ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษสูง (กลุ่มทดลองเก่ง)

มีพัฒนาการในงานเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ในการทดสอบหลังการเรียนรู้) และในขณะเดียวกันก็มีพัฒนาการในการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นมากพอสมควร ซึ่งวัดได้จากพัฒนาการที่ผู้เรียนกลุ่มนี้มีจาก 3 ใน 5 ประเภทของการเขียนประโยคจากการวิเคราะห์แบบ T-unit นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (กลุ่มทดลองอ่อน) ก็มีพัฒนาการในงานเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน และในขณะเดียวกันก็มีพัฒนาการในการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นบ้างจากการวิเคราะห์ T-unit

จึงอาจสรุปได้ว่าสองปัจจัยดังกล่าวนี้จะนำมีความสัมพันธ์กัน แต่ความสัมพันธ์เห็นได้ชัดขึ้นในผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงมากกว่าในผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรผนวกการสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคที่มีรูปแบบหลากหลายเข้าไปในบทเรียนของการสอนภาษาที่อิงวิชาเนื้อหา เช่น วิชา English for Academic Purposes เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกการใช้ประโยคต่างๆ ในงานเขียน และมีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ดีขึ้น

2. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงผลดีและประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ให้กับผู้เรียนทั้งกลุ่มที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงและกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาระดับต่ำหรือค่อนข้างจำกัดน่าจะได้รับประโยชน์ด้วย

3. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของงานเขียนและความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาในระดับสูง จึงสามารถสรุปได้ว่าความซับซ้อนทางด้านวากยสัมพันธ์ (syntactic complexity) มีส่วนช่วยส่งเสริมคุณภาพของงานเขียนโดยเฉพาะงานเขียนของผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาดี ดังนั้น ในแง่ของการเรียนการสอน ครูควรสอนโครง

สร้างประโยคและการเชื่อมประโยค เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการใช้วากยสัมพันธ์ในการเขียนที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

4. เพื่อที่จะให้ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาค่อนข้างจำกัดหรือในระดับต่ำได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ อาจมีความจำเป็นต้องให้ผู้เรียนประเภทนี้เรียนรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายที่มีความสัมพันธ์กับการสร้างประโยค ก่อนที่จะให้ผู้เรียนดังกล่าวเรียนรู้การเชื่อมประโยคในรูปแบบต่างๆ ข้อเสนอแนะนี้ตรงกับความคิดเห็นของ Zamel (1980)

5. เมื่อพิจารณาความคิดเห็นหรือเจตคติของผู้เรียนจากข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม อาจสรุปได้ว่าผู้เรียนเชื่อว่า การเรียนและการฝึกเขียนประโยคแบบต่างๆ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ผู้เรียนบางคนรู้สึกว่เนื้อหาทั้งหมดที่บรรจุในบทเรียนวิชา EAP (Law) I ซึ่งรวมทั้งการสอนโครงสร้างประโยคดังกล่าว และปริมาณงานที่ผู้เรียนต้องทำตลอดระยะเวลาหนึ่งภาคการศึกษานั้นมากจนผู้เรียนรู้สึกว่เรียนหนักมาก ดังนั้น เวลาจึงเป็นปัจจัยที่ต้องพิจารณาให้มากหากจะต้องผนวกการสอนโครงสร้างประโยคดังกล่าวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนหลักด้วย หากผู้เรียนรู้สึกว่ตนเองเรียนหนักมากอาจทำให้รู้สึกล้า และอาจส่งผลในเชิงลบต่อผลการวิจัยหรือต่อการเรียนได้

6. การวิจัยนี้ดูพัฒนาการการเขียนที่ดีขึ้นของผู้เรียนกลุ่มทดลองจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญตอนปลายภาค และดูความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ จากการวิเคราะห์ T-unit 5 ประเภทที่ได้กล่าวมาแล้วเท่านั้น ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นในการพิจารณางานเขียนด้วย การวิจัยในอนาคตอาจใช้การวิเคราะห์ด้วยวิธีอื่นเข้ามาประกอบด้วย

7. การวิจัยนี้ไม่ได้ใช้การวิเคราะห์ประโยคแบบ error-free T-unit (ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ที่นักวิจัยงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกหลายคนใช้) เนื่องจากมีข้อจำกัดในการหางานเขียนที่ไม่มีข้อผิดพลาดเลย หรือมีข้อผิดพลาดน้อยของผู้เรียนชาวไทย อย่างไรก็ตาม หากผู้วิจัยในอนาคตสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ อาจนำการวิเคราะห์แบบ error-free T-unit มาใช้วิเคราะห์งานเขียนของผู้เรียนไทย

สรุป

จากผลการวิจัย จากข้อมูลแสดงเจตคติของผู้เรียนในแบบสอบถาม จากการพูดคุยเป็นการส่วนตัวกับผู้เรียนตอนปลายภาค และจากประสบการณ์ของผู้วิจัย ในช่วงที่สอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า การเรียนและฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคด้วยรูปแบบที่หลากหลาย ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในงานเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มีความรู้ทางภาษาดีอยู่แล้ว ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย ในวิชาที่เน้นเนื้อหาและทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์สูงสุดจากการนำความรู้ดังกล่าวมาใช้ในงานเขียน และโดยคำนึงถึงข้อจำกัดทางด้านเวลาและปริมาณงานที่ผู้เรียนต้องทำในช่วงระยะเวลาเพียงหนึ่งภาคการศึกษา จึงน่าจะให้ผู้เรียนเรียน

รู้และฝึกฝนเสียตั้งแต่ในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนจะได้เข้าใจหลักการและมีโอกาสได้ฝึกฝนตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งข้อเสนอแนะนี้ตรงกับงานวิจัยด้านโครงสร้างประโยคจำนวนไม่น้อยที่ใช้ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา เช่น งานวิจัยของ Marcus (1994); Willig (1985) การเรียนและฝึกฝนดังกล่าวควรทำอย่างต่อเนื่อง และควรนำมาสอนและให้ฝึกเพิ่มเติมในระดับอุดมศึกษา งานวิจัยที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่าความจำที่ผู้เรียนได้จากการเรียนรู้อาจสูญหายหรือเสื่อมถอยไปหากไม่ได้ฝึกฝนเป็นประจำ (จากงานศึกษาของ Combs (1976) และอ้างถึงใน Zamel, 1980)

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาขึ้นไป ผู้เรียนจึงควรได้เรียนรู้และมีเวลาฝึกฝนทักษะการเขียนทั้งในภาษาแรกและภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะสามารถเผชิญกับการเรียนที่ท้าทายในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

If you think education is expensive, try ignorance

- DEREK BOX

I have never let my schooling interfere with my education.

- MARK TWAIN

All my life, as down an abyss without a bottom, I have been pouring vanloads of information into that vacancy of oblivion I call my mind.

- LOGAN PEARSALL SMITH

บรรณานุกรม

- Brant, J.K. (1989, May). Sentence-combining in the secondary ESL classroom - A review of the research literature, 1-13. *ED 307811*.
- Brown, H.D. (1987). *Principles of Learning and Teaching*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Cooper, C.R. (1973). An outline for writing sentence-combining problems. *English Journal*, 62 (1), 96-102.
- Ebel, R.L. (1972). *Essential of Educational Measurement*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Gaies, S.J. (1980). T-Unit analysis in second language research : Applications, problems and limitations. *TESOL Quarterly*, 14 (1), 53-59.
- Kameen, P.T. (1978). A mechanical, meaningful, and communicative framework for ESL sentence combining exercises. *TESOL Quarterly*, 12, (4), 395-401.
- Marcus, M. (1994). A classroom-based approach to improving revision skills in secondary school students. *A Practicum I Report Presented to the ED. D Program in Child and Youth Studies in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Doctor of Education, Nova Southeastern University, ED 376495*.
- Marzano, Robert J. (1976). The sentence combining myth. *English Journal*, 65, 57-59.
- Mehrens, W.A., & Lehman, I.J. (1984). *Measurement and Evaluation in Education and Psychology* (3rd ed.). New York : Holt, Rinehart.
- Norris-Holt, J. (2001, June). Motivation as a contributing factor in second language acquisition. *The Internet TESL Journal*, VII (6), 1-10.
- O'Hare, Frank. (1973). *Sentence-combining : Improving student writing without formal grammar instruction*. Urbana, Illinois : NCTE
- Oshima, A., & Hogue, A. (1991). *Writing Academic English* (2nd ed.). New York : Addison-Wesley Publishing.
- Oshima, A., & Hogue, A. (1999). *Writing Academic English* (3rd ed.). New York : Addison-Wesley Longman.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in Teaching Writing in ESL Classes*. New York : Oxford University Press.
- Willig, Judith B. (1985, August). Using instruction in sentence combining to increase syntactic maturity in student writing. *ED 323557*
- Zamel, V. (1980). Re-evaluating sentence-combining practice. *TESOL Quarterly*, 14 (1), 81-90.

ภาคผนวก 1

If I were one of the health care team members who were taking care of Mrs. Campbell, I would not want to be involved in assisted suicide. I might have a lot of sympathy on Mrs. Campbell because her quality of life has diminished. However, I believe that life is sacred, so it is immoral to end one's life.

การวิเคราะห์ T-unit ของข้อเขียนตอบเชิงอัตนัยข้างบนนี้มีดังนี้ :

1. มีจำนวนคำ 59 คำ โดยนับจาก If I one's life
2. มี 7 อนุพยางค์ / วลี ตามการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้
อนุพยางค์/วลีที่ 1 : If Iteam members
อนุพยางค์/วลีที่ 2 : who wereMrs. Campbell
อนุพยางค์/วลีที่ 3 : I wouldassisted suicide
อนุพยางค์/วลีที่ 4 : I mightMrs. Campbell
อนุพยางค์/วลีที่ 5 : because herhas diminished
อนุพยางค์/วลีที่ 6 : However, Iis sacred
อนุพยางค์/วลีที่ 7 : so itone's life
3. มี 4 T-units ตามการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้
T-unit ที่ 1 : If Iassisted suicide
T-unit ที่ 2 : I mighthas diminished
T-unit ที่ 3 : However, Iis sacred
T-unit ที่ 4 : so itone's life
4. ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อ 1 อนุพยางค์หรือ 1 วลี คือ 8.42 ($59 \div 7 = 8.42$)
5. ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อ 1 T-unit คือ 14.75 ($59 \div 4 = 14.75$)

ภาคผนวก 2

ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าดัชนีอำนาจจำแนกของบทอ่านสองเรื่อง

บทอ่าน	ค่าความยากง่าย		ค่าดัชนีอำนาจจำแนก	
	คำถามที่หนึ่ง	คำถามที่สอง	คำถามที่หนึ่ง	คำถามที่สอง
Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	0.54	0.47	0.54	0.63
Half-hearted Attempt at Saving Face	0.48	0.46	0.52	0.47

Ebel (1972) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับเกณฑ์การพิจารณาคุณภาพไว้ดังนี้ :

ค่าความยาก : .41 - .60 ข้อสอบง่ายพอเหมาะ ค่าดัชนีอำนาจจำแนก : .40 ขึ้นไป คุณภาพของข้อสอบดีมาก

ภาคผนวก 3

ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจคนที่หนึ่งและคนที่สอง (Inter-rater Reliability)

แบบทดสอบและคำถาม	N	R
Pre test คำถามที่ 1 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.978
Pre test คำถามที่ 2 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.954
Pre test คำถามที่ 1 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.968
Pre test คำถามที่ 2 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.910
Post test คำถามที่ 1 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.944
Post test คำถามที่ 2 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.951
Post test คำถามที่ 1 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.882
Post test คำถามที่ 2 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.902

การใช้โปรแกรม PowerPoint เพื่อสร้างบทเรียน

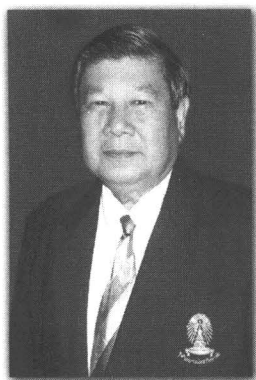
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โปรแกรม PowerPoint เป็นโปรแกรมที่ใช้ได้ง่ายและมีประโยชน์มาก เพราะนอกจากจะใช้สำหรับเสนอข้อความ ภาพ และเสียง เพื่อประกอบการนำเสนอ (presentation) และการบรรยายดังที่พบเห็นอยู่ทั่วไปแล้ว โปรแกรม PowerPoint ยังสามารถใช้สำหรับสร้างบทเรียนเพื่อฝึกทักษะทางภาษาได้ คล้ายกับการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาคอมพิวเตอร์ การสร้างบทเรียนด้วย PowerPoint จึงง่ายและสะดวกอย่างยิ่ง เพราะท่านไม่ต้องเขียนคำสั่ง (codes) ท่านที่ใช้โปรแกรมนี้ได้อยู่แล้วสามารถปรับเปลี่ยนจากการใช้โปรแกรม PowerPoint แบบธรรมดาให้เป็น Interactive PowerPoint ที่สามารถตรวจคำตอบและให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ได้โดยง่าย สิ่งที่ท่านต้องศึกษาเพิ่มเติม ได้แก่การออกแบบโปรแกรมและการเชื่อมโยง (link) ส่วนต่างๆ ภายในโปรแกรม และการเชื่อมโยงโปรแกรมที่ท่านสร้างขึ้นกับโปรแกรมอื่น ทั้งโปรแกรมที่อยู่ในคอมพิวเตอร์และโปรแกรมบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้ ท่านยังสามารถแปลงไฟล์บทเรียนของ PowerPoint ให้เป็นไฟล์ HTML ที่สามารถทำงานบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อีกด้วย

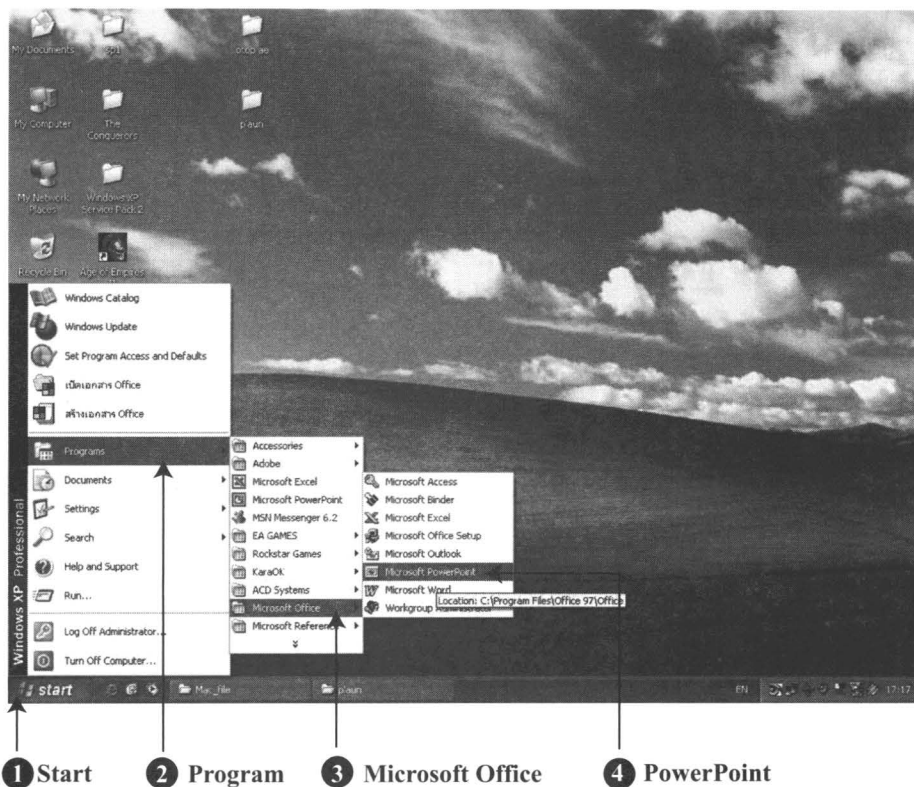
บทความเรื่องนี้จึงเสนอแนะการออกแบบโปรแกรม การเชื่อมโยง และการแปลงไฟล์เพื่อใช้เป็นบทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่เนื่องจาก PowerPoint มีหลายรุ่น ดังนั้น จึงจะกล่าวถึง PowerPoint ในภาพรวม ตั้งแต่ PowerPoint 97 จนถึงรุ่นปัจจุบัน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ผ่าน บาลโพธิ์ ปัจจุบันเป็นหัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษสำหรับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้ประสานงานและเป็นผู้สอนรายวิชา Technical English for Medical Science Graduates ซึ่งเน้นการอ่านและการเขียนบทความวิจัย อาจารย์ผ่านสนใจทั้งด้านการอ่าน การเขียน การวิเคราะห์ภาษา และการเขียนโปรแกรมช่วยการเรียนรู้ภาษา (CALL) ด้วยภาษาคอมพิวเตอร์

การเข้าสู่ PowerPoint เพื่อสร้างบทเรียน

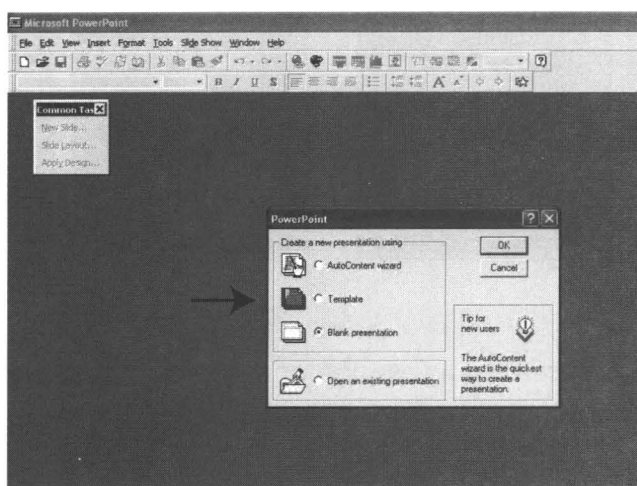
1. ที่หน้าจอ Desktop ให้คลิกเมาส์ ที่สัญลักษณ์หรือไอคอน (icon) ของ PowerPoint แต่ถ้าไม่มีสัญลักษณ์ให้คลิกเมาส์ที่ปุ่ม Start (1) ซึ่งอยู่ที่บรรทัดล่างซ้ายสุดของหน้าจอ Desktop จากนั้นให้เลื่อนเมาส์ไปที่คำว่า Program (2) และต่อไปที่ Microsoft Office (3) และขั้นสุดท้ายให้คลิกเมาส์ที่ Microsoft PowerPoint (4)

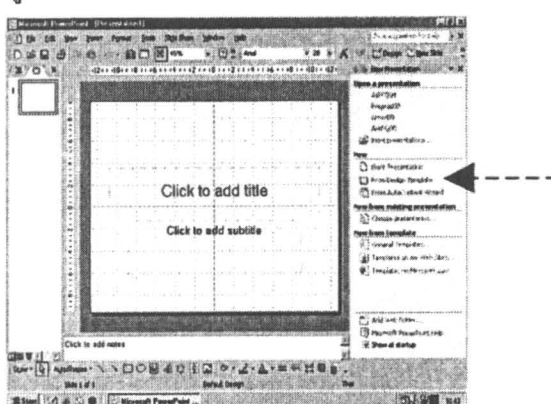
รูปที่ 1

2. หลังจากคลิกเมาส์ในขั้นตอนที่ 4 แล้วจะเข้าสู่หน้าจอของ PowerPoint ดังรูปที่ 2 และ 3 ซึ่งแม้จะดูต่างกัน แต่การใช้งานโดยทั่วไปเหมือนกัน และที่หน้าจอแรกนี้ให้คลิกเมาส์ที่ Blank presentation และคลิก OK เพื่อที่ทำงานจะสามารถออกแบบสไลด์หรือหน้าจอบทเรียนด้วยตนเอง เมื่อแปลงไฟล์บทเรียนจากไฟล์ PowerPoint เป็นไฟล์ HTML แล้ว หน้าจอดังกล่าวนี้ก็คือ WebPage นั่นเอง

3. เมื่อคลิกเมาส์ที่ Blank presentation และคลิก OK (รูปที่ 2 หรือ 3) ก็จะเข้าสู่หน้าจอ ดังรูปที่ 4

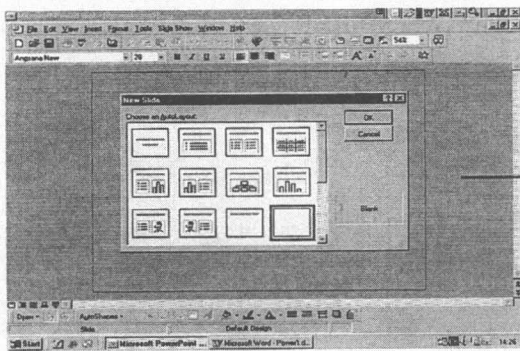

รูปที่ 2 : PowerPoint 1997

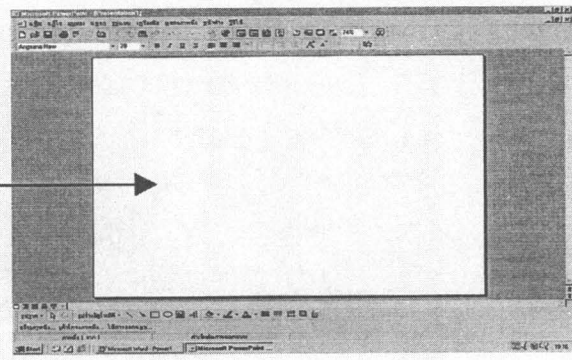

รูปที่ 3 : PowerPoint 2002

4. คลิกเมาส์ที่กรอบว่างที่ด้านล่างขวา และคลิก OK ก็จะเข้าสู่หน้าจอสำหรับออกแบบบทเรียน (รูปที่ 5) แต่เนื่องจากหน้าจอนี้เป็นหน้าแรกของโปรแกรมบทเรียน ท่านจึงอาจกำหนดหน้าจอนี้ให้เป็นไตเติล (title) หรืออาจเป็นทั้งเมนูและไตเติลรวมกัน

รูปที่ 4 : Layout

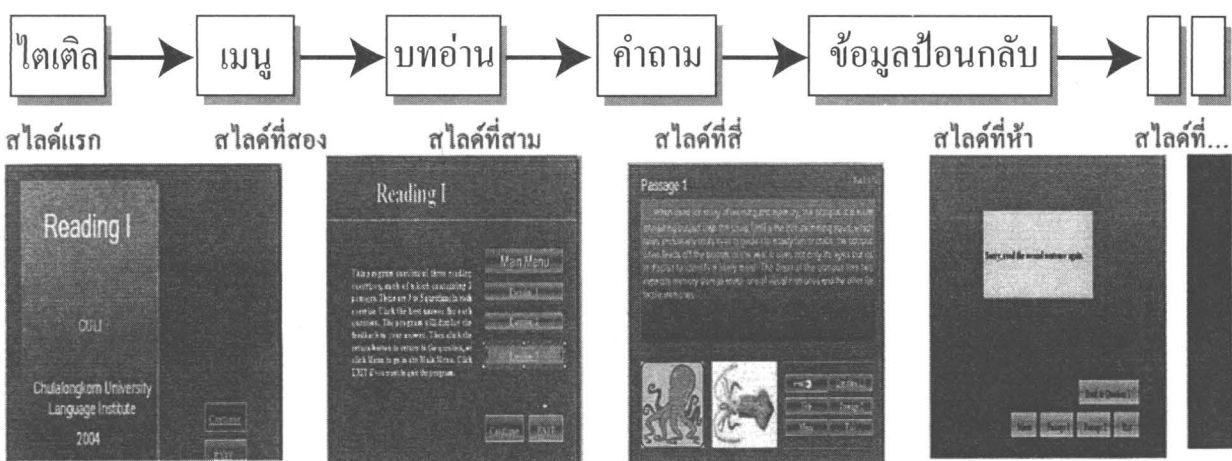
รูปที่ 5 : หน้าจอแรกของโปรแกรมบทเรียน

การออกแบบหน้าจอ

เนื่องจากเราเลือกที่จะออกแบบสไลด์หรือหน้าจอด้วยตนเองโดยไม่ใช้รูปแบบสำเร็จ (template) ที่ Power Point จัดเตรียมไว้ให้ใช้ การออกแบบหน้าจอจึงเป็นภารกิจที่สำคัญ เพราะหากออกแบบไม่ดีโปรแกรมที่ท่านสร้างขึ้นอาจไม่น่าสนใจและไม่น่าเรียน ดังนั้น ในการออกแบบหน้าจอท่านควรพิจารณาหลักสำคัญต่อไปนี้ประกอบ

1. ชนิดและองค์ประกอบของหน้าจอ

ในแต่ละโปรแกรมมักมีหลายหน้าจอ เช่น หน้าจอแรกหรือสไลด์แรกอาจใช้เป็นไตเติล (Title) หน้าจอต่อไปอาจเป็นเมนูหลัก (Main Menu) จากนั้นอาจเป็นบทเรียน เช่น อาจเป็นบทอ่าน หรือบทฟัง และหน้าต่อไปอาจเป็นหน้าจอสำหรับให้ข้อมูลป้อนกลับ และการให้ความรู้เพิ่มเติม เช่น ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ และความรู้ทั่วไป

รูปที่ 6

เนื่องจากแต่ละหน้าจามีจุดประสงค์ต่างกัน ท่านจึงควรออกแบบหน้าจอให้สอดคล้องกับหน้าที่ของหน้าจอ อย่างไรก็ตาม แต่ละหน้าจอไม่ควรมียุคประกอบต่างๆ มากเกินไป เพราะบางส่วนประกอบอาจเบี่ยงเบนความสนใจของผู้เรียนไปจากเนื้อหาที่ต้องการ

หน้าจอแต่ละชนิดอาจประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

1. หน้าจอไตเติล หน้าจอนี้อาจประกอบด้วยชื่อโปรแกรม ชื่อผู้เขียนหรือผู้สร้างโปรแกรม ชื่อหน่วยงานหรือองค์กร และปีที่เริ่มวางจำหน่ายหรือเริ่มใช้งาน อย่างไรก็ตาม บางครั้งท่านอาจรวมไตเติล วัตถุประสงค์ และ/หรือ เมนูของโปรแกรมไว้ในหน้าจอเดียวกัน และปุ่มคำสั่งสำหรับเชื่อมโยงไตเติลกับกิจกรรมต่อไป เช่น Continue และ EXIT

2. หน้าจอการแนะนำการใช้โปรแกรม อาจประกอบด้วยข้อแนะนำต่างๆ เช่น การเลือกแบบฝึกหัด การขอความช่วยเหลือ (Help) การใช้เมนู การใช้ปุ่มคำสั่ง และการเชื่อมโยงระหว่างหน้าจอต่างๆ เช่น การกลับไปเมนู (ใช้ปุ่มคำสั่ง Menu) การกลับไปแบบฝึกหัดต่างๆ (ใช้ปุ่มคำสั่ง Exercise...) และการออกจากโปรแกรม (ใช้ปุ่มคำสั่ง EXIT)

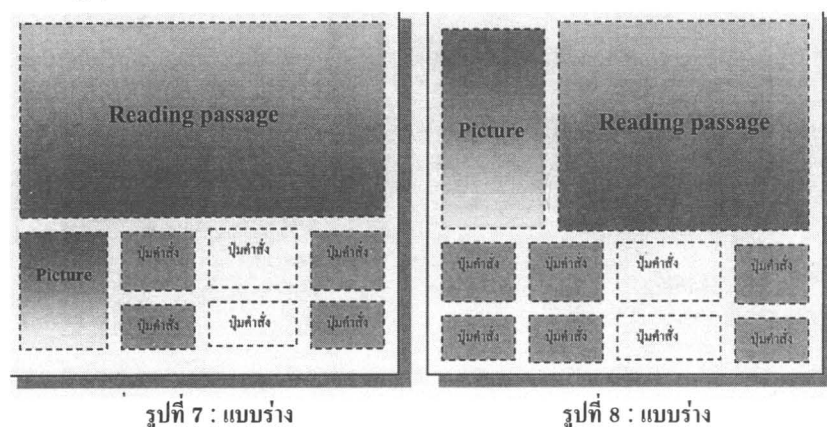
3. หน้าจอเมนู จะประกอบด้วยปุ่มคำสั่งให้ผู้เรียนเลือกกิจกรรม เช่น Exercise 1 Exercise 2 ...Exercise n และปุ่มคำสั่งอื่นๆ เช่น EXIT

4. หน้าจอเนื้อเรื่อง หน้าจอนี้ใช้เสนอเนื้อหาหรือเสนอแบบฝึกหัด ดังนั้น ส่วนประกอบแรกจึงเป็นเนื้อหาที่ต้องการสอน เช่นอาจเป็นบทอ่าน บทฟัง แบบฝึกหัดศัพท์ แบบฝึกหัดไวยากรณ์ และแบบฝึกหัดการเขียนที่มีตัวเลือก (choice) และต้องมีส่วนประกอบอื่นตามความจำเป็น เช่น ปุ่ม Help Menu Next Passage/Next Exercise Back to Passage.../Back to Passage...Tapescript และ EXIT

5. หน้าจอข้อมูลป้อนกลับ หน้าจอนี้สำคัญมากเพราะเป็นหน้าจอที่ท่านต้องแจ้งผลการตอบคำถามของผู้เรียนว่าตอบถูกต้องหรือไม่ ถ้าตอบถูกต้องก็อาจให้คำชม (congratulatory message) แต่ถ้าตอบผิด ก็อาจให้คำแนะนำหรือคำอธิบายเกี่ยวกับข้อผิดพลาด ดังนั้น ส่วนประกอบที่สำคัญของหน้าจอชนิดนี้จึงได้แก่การแจ้งผลการตอบ การให้คำชม/คำอธิบาย และปุ่มคำสั่งต่างๆ เช่น ปุ่มคำสั่ง Help Menu Back to Question.../Go to Question... Next Passage/Next Exercise และ EXIT

6. หน้าจอข้อมูล/ความรู้ หน้าจอนี้ เป็นหน้าจอเสริมความรู้ให้กับผู้เรียน เพราะการให้ข้อมูลป้อนกลับนั้น จะให้ตรงกับข้อผิดพลาดของผู้เรียน แต่ในหน้าจอนี้เป็นข้อมูล/ความรู้พิเศษเกี่ยวกับประเด็นใดประเด็นหนึ่งของเนื้อหาบทเรียน เช่น อาจเป็น useful reading strategies หรือเทคนิคการอ่าน ดังนั้น ส่วนประกอบที่สำคัญของหน้าจอชนิดนี้จึงได้แก่ข้อมูล/ความรู้ และปุ่มคำสั่งต่างๆ เช่น ปุ่มคำสั่ง Help Menu Back to Question... Next Passage/Next Exercise และ EXIT

7. หน้าจอว่าง เนื่องจากอาจมีความผิดพลาดในการคลิกเมาส์เพื่อเลือกกิจกรรม ซึ่งจะทำให้ได้หน้าจอที่ไม่ตรงกับความต้องการ เช่น ผู้เรียนอาจคลิกเมาส์บนฟอรม์ของหน้าจอ แทนที่จะคลิกบนปุ่มคำสั่ง ในกรณีนี้ PowerPoint จะนำสไลด์หรือหน้าจอต่อไปมาแสดง ทั้งๆ ที่หน้านั้นอาจไม่ใช่หน้าจอที่ต้องการ ดังนั้น ท่านอาจสร้างหน้าจอว่างต่อจากหน้าจอที่อาจเป็นปัญหา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถคลิกเมาส์ที่ปุ่มคำสั่งเพื่อกลับไปยังหน้าจอที่ถูกต้องหรือหน้าจอที่ผู้เรียนต้องการ ส่วนประกอบที่สำคัญของหน้าจอนี้คือปุ่มคำสั่งต่างๆ เช่น Help Menu Back to Question...Next Passage/Next Exercise และ EXIT

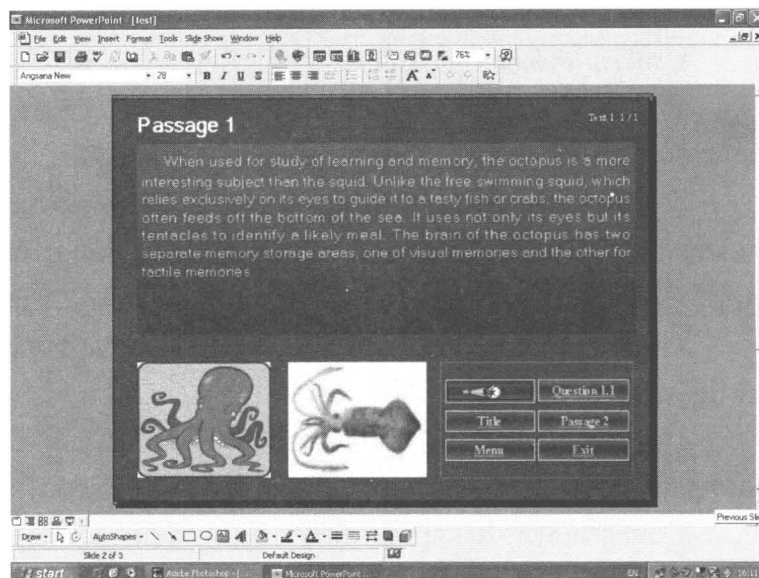

2. ตัวอย่างการออกแบบหน้าจอบทเรียนการอ่าน

รูปที่ 7 และ 8 แสดงให้เห็นการออกแบบหน้าจอโปรแกรมช่วยการเรียนรู้ภาษา หน้าจอนี้เป็นบทเรียนการอ่าน ซึ่งใช้วัตถุกรอบข้อความสำหรับแสดงบทอ่าน กรอบ

รูปภาพ และปุ่มคำสั่ง การออกแบบคำนี้ ถึงความสมดุลและเน้นความสำคัญของ บทอ่าน ในการออกแบบจริงบนหน้าจอ ท่านต้องใช้กรอบอักษรทุกครั้งที่ต้องการ พิมพ์ข้อความ และอาจใช้กรอบอักษร หรือกรอบสำหรับรองรับภาพ หรืออาจ แทรกภาพบนหน้าจอได้โดยตรงโดยไม่ต้องมีกรอบข้อความ หรือกรอบภาพรองรับ แต่การมีกรอบภาพจะสะดวกต่อการ ย่อ ขยาย และเคลื่อนย้ายตำแหน่งภาพ

รูปที่ 9 แสดงให้เห็นการออกแบบจริงบนหน้าจอ ตามแบบร่างแบบแรก ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

รูปที่ 9 : การออกแบบหน้าจอใน PowerPoint

ขั้นตอนการออกแบบหน้าจอ

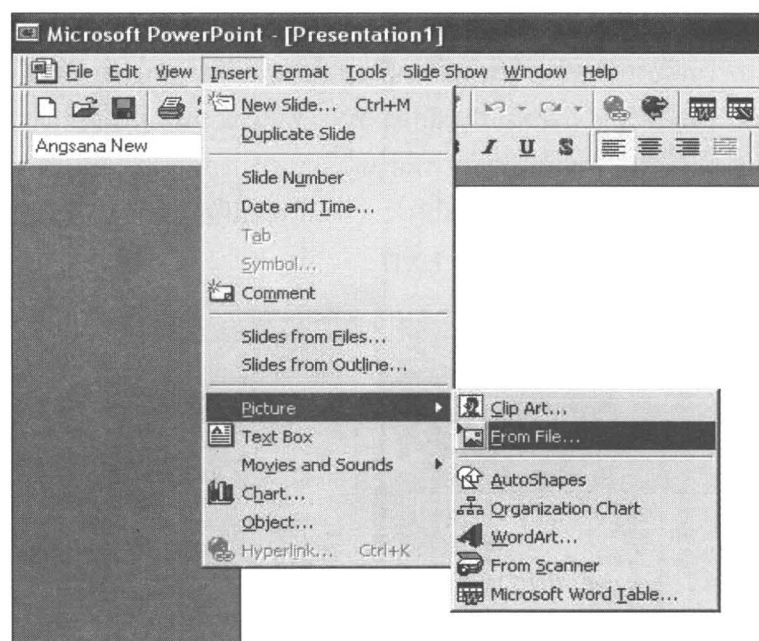
1. คลิกเมาส์ที่กรอบอักษร ซึ่งอยู่ที่ด้านล่างของหน้าจอ แล้วกดเมาส์ลงที่ส่วนบนของหน้าจอ ลากจากซ้ายไปขวา และจากบนลงล่าง
2. พิมพ์ข้อความบทอ่าน
3. คลิกเมาส์ที่กรอบอักษร หรือกรอบภาพอีกครั้งเพื่อใช้เป็นกรอบสำหรับแสดงรูปภาพที่ด้านล่างของหน้าจอ (รูปปลาหมึก) แล้วคลิกเมาส์เพื่อกำหนดตำแหน่งตัวชี้เมาส์ (cursor) ให้อยู่ในกรอบ เพื่อที่จะสามารถคลิกเมาส์แทรกรูปภาพมาลงในกรอบ ภาพที่เลือกมาแสดงจึงจะปรากฏในกรอบ

วิธีการแทรกภาพทำได้ดังนี้

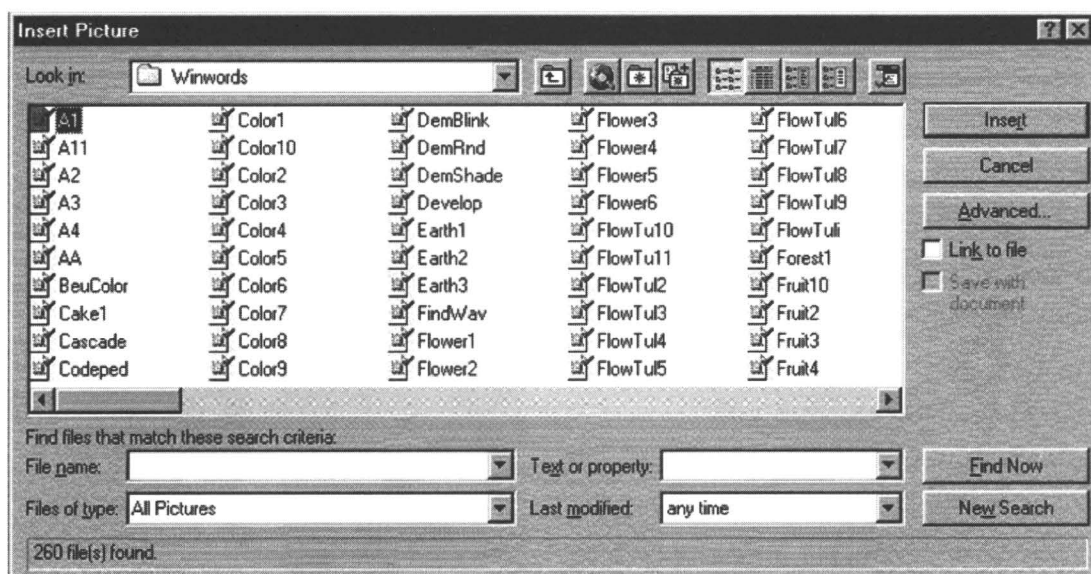
3.1 คลิกเมาส์ที่เมนู “แทรก” หรือ “Insert” แล้วเลื่อนเมาส์ลงไปที่ Picture และต่อไปที่ From file...แล้วคลิกเมาส์

3.2 เลือกไฟล์รูปภาพ จากช่องขับเคลื่อน (disk drive) และแฟ้ม (folder) ที่ต้องการ (รูปที่ 11)

3.3 คลิก Insert

รูปที่ 10 : การแทรก

รูปที่ 11 : เลือกไฟล์รูปภาพ

3. การเลือกสีสำหรับส่วนประกอบของหน้าจอ

สีบนหน้าจอของโปรแกรมอาจแบ่งได้เป็นสามส่วน คือ สีพื้น (background) ซึ่งเป็นหน้าจอหลัก หรือฟอร์ม สีของวัตถุ (object) ซึ่งก็คือสิ่งต่างๆ ที่นำมาวางลงบนฟอร์ม เช่น วัตถุกรอบ ข้อความ และสีข้อความ (foreground) ซึ่งได้แก่ สีตัวอักษรนั่นเอง

1. หลักการเลือกสี

หลักสำคัญในการเลือกสีให้กับส่วนต่างๆ ของหน้าจอมีดังนี้

1. สีของฟอร์ม หรือสีส่วนใหญ่ของหน้าจอที่ผู้เรียนต้องใช้เวลานาน เช่น หน้าจอแสดงบทอ่านควรเป็นสีที่ไม่จุดดบาดตาเกินไป เพราะอาจทำให้ผู้เรียนรู้สึกไม่สบายตา สีที่เหมาะสมควรเป็นสีเย็น เช่น สีฟ้า สีเทา หรือสีเข้ม เช่น น้ำตาลเข้ม เขียวเข้ม

2. สีของกรอบวัตถุ เช่น สีของกรอบข้อความ ขึ้นอยู่กับความจำเป็นและความสวยงาม เป็นต้นว่าถ้าเป็นกรอบข้อความที่เป็นคำสั่ง ซึ่งใช้เนื้อที่บนหน้าจอน้อย อาจเป็นสีสดใสได้ แต่ถ้าเป็นสีของกรอบข้อความบทอ่านก็ไม่เหมาะสม สำหรับสีของปุ่มคำสั่งซึ่งโดยปกติกินเนื้อที่น้อย อาจเป็นสีที่เห็นได้ชัดเจน และทำหน้าจอรูปร่างมาแสดงที่ปุ่มคำสั่งก็อาจสวยงามยิ่งขึ้น

3. สีของข้อความ ซึ่งก็คือสีตัวอักษรนั่นเอง ขึ้นอยู่กับสีพื้น เช่น ถ้าข้อความอยู่บนสีพื้นที่เป็นสีเข้ม สีข้อความควรเป็นสีอ่อน ถ้าสีพื้นเป็นสีฟ้า สีข้อความอาจเป็นสีขาว หรือสีเทาอ่อน ยกเว้นถ้าเป็นไตเติลของโปรแกรมก็อาจใช้สีเหลือง แต่ถ้าสีพื้นเป็นสีอ่อน สีข้อความควรเป็นสีเข้ม เช่น ถ้าสีพื้นเป็นสีเทาอ่อน สีข้อความควรเป็นสีดำ หรือสีน้ำเงินเข้ม

4. คู่สีตัวอักษรและสีพื้นที่ไม่ควรใช้ ได้แก่คู่สีต่อไปนี้

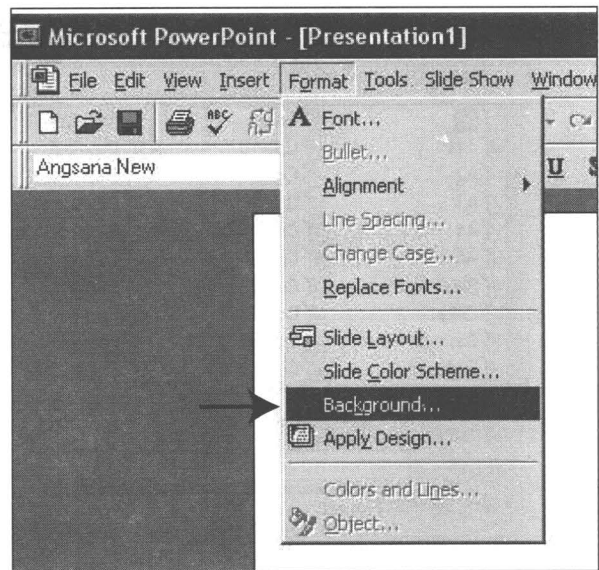
- สีเหลืองบนพื้นขาว เพราะจะเห็นข้อความไม่ชัดเจน
- สีเขียวบนพื้นฟ้า สีฟ้าบนพื้นเขียว หรือสีแดงบนพื้นเขียว คู่สีดังกล่าวนี้อาจเป็นปัญหากับผู้ที่มีปัญหาด้านสายตา โดยเฉพาะตาบอดสี
- สีที่ใกล้เคียงกันมาก เช่น สีส้มบนสีแดง

2. ขั้นตอนการเลือกสี

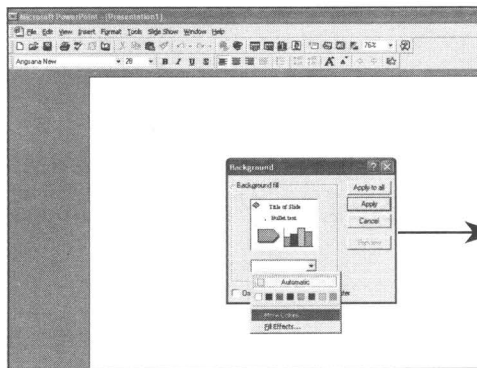
ขั้นตอนการเลือกสีใน PowerPoint เป็นดังนี้

1. การเลือกสีพื้นหลัง (background) ของสไลด์ ให้คลิกเมาส์ที่เมนู “รูปแบบ” หรือ “Format” ที่บรรทัดที่สองจากด้านบนของหน้าจอแล้วคลิก พื้นหลัง หรือ **Background** คลิกเมาส์แล้วจะได้หน้าจอดังรูปที่ 12 แต่ท่านต้องคลิกเมาส์ที่รูปลูกศร (1) จึงจะมีสีให้เลือกจำนวนหนึ่ง (2) แต่หากต้องการสีหลากหลายขึ้น ให้คลิกเมาส์ที่ More colors (3) (รูปที่ 13)

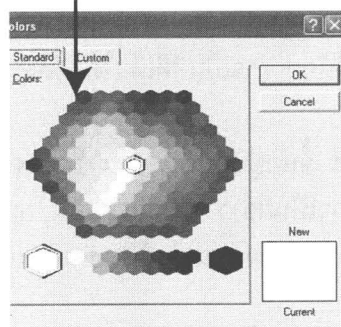
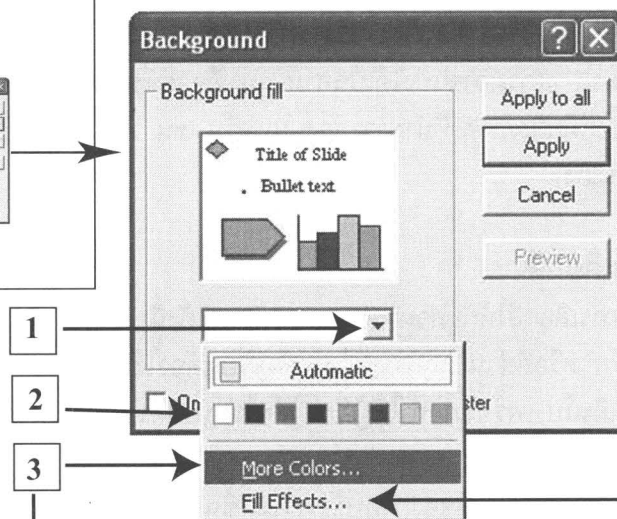
เมื่อคลิกเมาส์ ที่ More colors แล้วจะมีสีให้เลือกจำนวนมาก ดังรูปที่ 14 และหากต้องการลักษณะพิเศษของพื้นหน้าจอ ให้คลิก Fill Effects (4) ซึ่งจะได้ลักษณะพิเศษดังรูปที่ 15

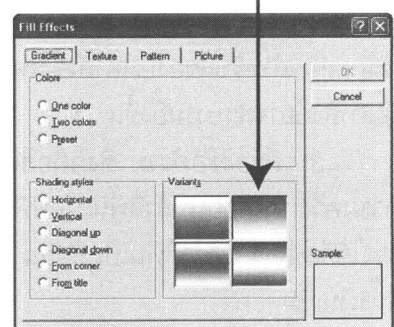
รูปที่ 12 : การให้สีพื้นหลัง

รูปที่ 13

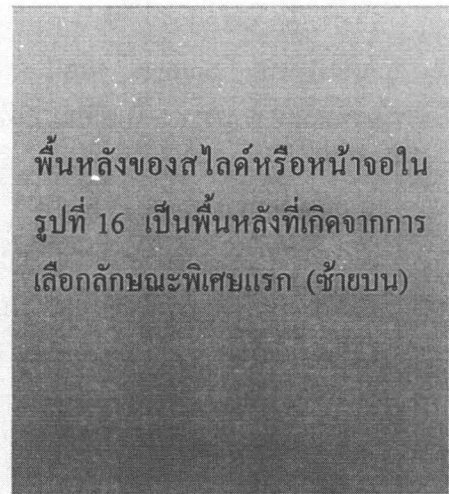
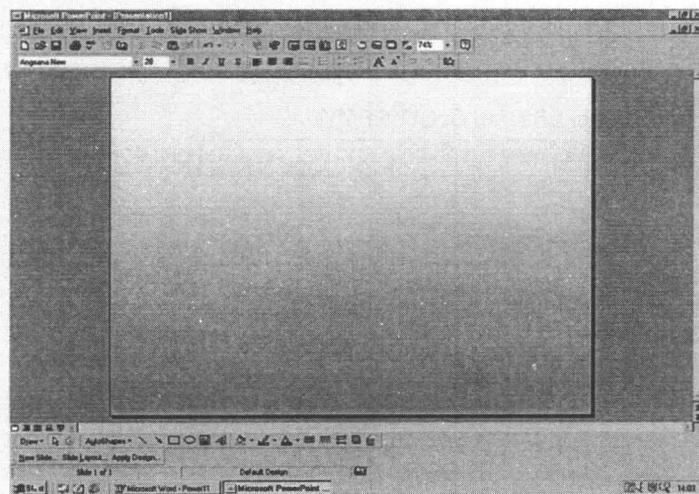

รูปที่ 14 : More Colors

รูปที่ 15 : Fill Effects

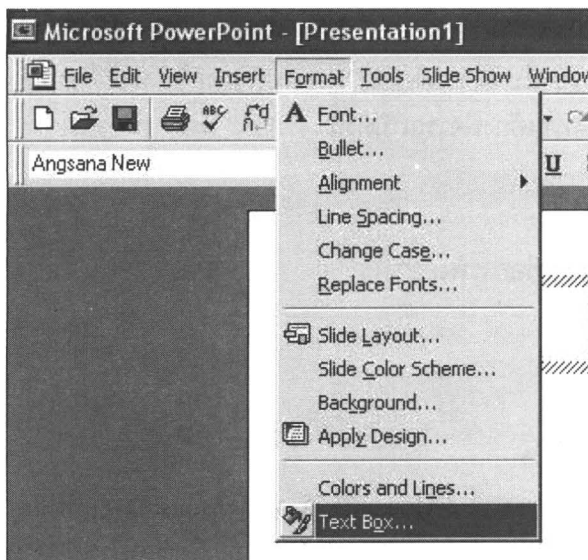
2. การเลือกสีสำหรับวัตถุ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการใช้วัตถุ Text Box ให้ทำตามขั้นตอนคล้ายกับการเลือกสีพื้นสำหรับหน้าจอ แต่ให้เปลี่ยนจากการเลือก พื้นหลัง หรือ **Background** เป็นการเลือก Text Box (รูปที่ 18) ซึ่งอยู่ที่บรรทัดล่างสุดของเมนู “รูปแบบ” หรือ “Format” แล้วทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

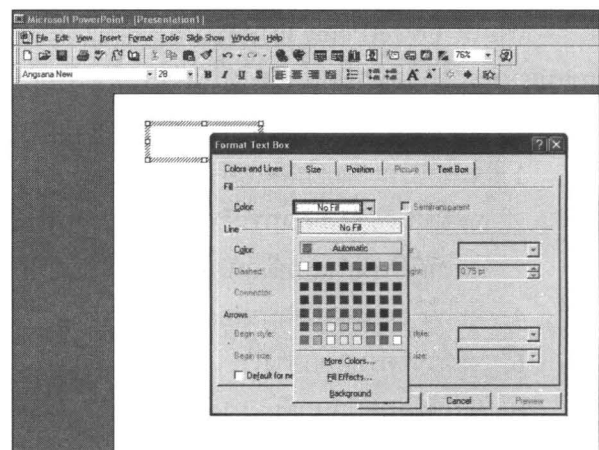
รูปที่ 16 : พื้นหน้าจอลักษณะพิเศษ

ขั้นแรกให้เลือกสีพื้นของกรอบวัตถุ (กรอบข้อความ) ก่อน จากนั้นจึงเลือก ลักษณะพิเศษ หรือ Special Effect ซึ่งมีให้เลือก 4 แบบ (รูปที่ 19) ถ้าไม่ทำตามลำดับดังที่กล่าวมา ลักษณะพิเศษจะไม่ปรากฏ ให้สังเกตว่าส่วนที่ใช้เลือกสีพื้นจะอยู่ส่วนที่เป็นเหนือลักษณะพิเศษ

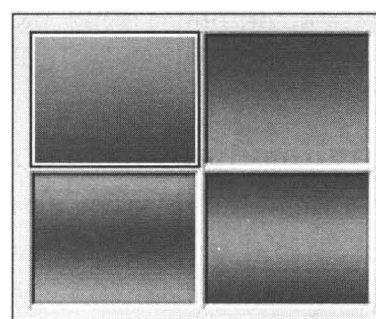
จากนั้นให้เลือกสีเส้นของกรอบข้อความ ซึ่งเลือกจาก Line ซึ่งอยู่ใต้ Fill ในหน้าจอรูปที่ 18 และถ้าสีพื้นของสไลด์เป็นสีเข้ม สีของเส้นกรอบควรเป็นสีอ่อน โดยเฉพาะสีขาวหรือเทา เพราะจะทำให้กรอบเด่นออกมา โดยเฉพาะกรอบข้อความที่ใช้เป็นปุ่มคำสั่ง

รูปที่ 17 : Text Box จากเมนู Format

รูปที่ 18 : การเลือกสีกรอบข้อความ

รูปที่ 19 :
การเลือกลักษณะพิเศษ

3. การเลือกสีข้อความ ให้ทำตามขั้นตอนเหมือนกับการเลือกสีสำหรับข้อความใน Word คือให้คลิกเมาส์ที่เมนู “รูปแบบ” หรือ “Format” จากนั้นคลิกเมาส์ที่ Font ซึ่งจะให้เราเลือกได้ทั้งรูปแบบและสีตัวอักษร และถ้าจะเลือกกระยะห่างระหว่างบรรทัด ให้คลิกเมาส์ที่คำว่า Paragraph แล้วเลือกกระยะที่ต้องการ

4. ข้อควรพิจารณาอื่นๆ

เพื่อให้ได้บทเรียนที่น่าสนใจและสวยงาม ท่านอาจออกแบบหน้าจอ หรือสไลด์ บนกระดาษ ก่อนการออกแบบบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ในการออกแบบท่านควรพิจารณาเรื่องต่างๆ ดังต่อไปนี้ประกอบ

4.1 การใช้งาน

การแบ่งหน้าจอออกเป็นส่วนๆ ตามการใช้งาน เช่น ส่วนบนเป็นบทอ่าน ใต้บทอ่านเป็นภาพประกอบ และปุ่มคำสั่งต่างๆ ดังตัวอย่าง

4.2 ความสมดุล

ในการออกแบบหน้าจอ ควรคำนึงถึงความสมดุล (balance) ขององค์ประกอบบนหน้าจอ การจัดองค์ประกอบต่างๆ บนหน้าจอให้เกิดความสมดุลอาจทำได้หลายวิธี เช่น การจัดรูปแบบแบบสมมาตร (symmetry) และแบบอสมมาตร (non-symmetry) หรืออาจใช้การถ่วงน้ำหนักด้วยขนาด สี หรือลักษณะของพื้นผิว (texture)

4.3 ความน่าสนใจ

ท่านอาจตกแต่งหน้าจอให้น่าสนใจด้วยการใช้สี เส้น (line) รูปทรง (shape) ภาพประกอบ หรือ clip art และท่านอาจให้มีเสียงประกอบตามความเหมาะสม

การออกแบบโปรแกรม

เพื่อให้ PowerPoint แบบธรรมดากลายเป็นโปรแกรมที่สามารถสอนความรู้ ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด และโปรแกรมสามารถให้ข้อมูลป้อนกลับได้ในลักษณะคล้ายกับการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาคอมพิวเตอร์ ท่านต้องออกแบบการทำงานของโปรแกรมอย่างละเอียดรอบคอบ สิ่งสำคัญที่ท่านต้องพิจารณามีดังนี้

1. จะให้โปรแกรมเริ่มต้นอย่างไร
2. จะจัดลำดับขั้นตอนการทำงานของโปรแกรมเป็นอย่างไร
3. จะให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดไวยากรณ์ แบบฝึกหัดอ่าน หรือการฟังอย่างไร
4. จะให้ผู้เรียนตอบคำถามอย่างไร
5. จะตรวจคำตอบอย่างไร
6. จะให้ข้อมูลป้อนกลับอย่างไร
7. ให้ผู้เรียนออกจากโปรแกรมเมื่อใด และจะให้ออกอย่างไร

สำหรับการควบคุมการทำงานของโปรแกรมนั้นจะต้องใช้เหตุการณ์ MouseClick หรือ MouseOver ที่มีอยู่ใน Hyperlink to ซึ่งจะกล่าวถึงภายหลัง ดังนั้น เมื่อกล่าวถึงการเชื่อมโยงโปรแกรมในรายละเอียดในส่วนนี้จึงจะกล่าวถึงคำสั่งที่ต้องใช้ แต่จะยังไม่กล่าวถึงวิธีการ

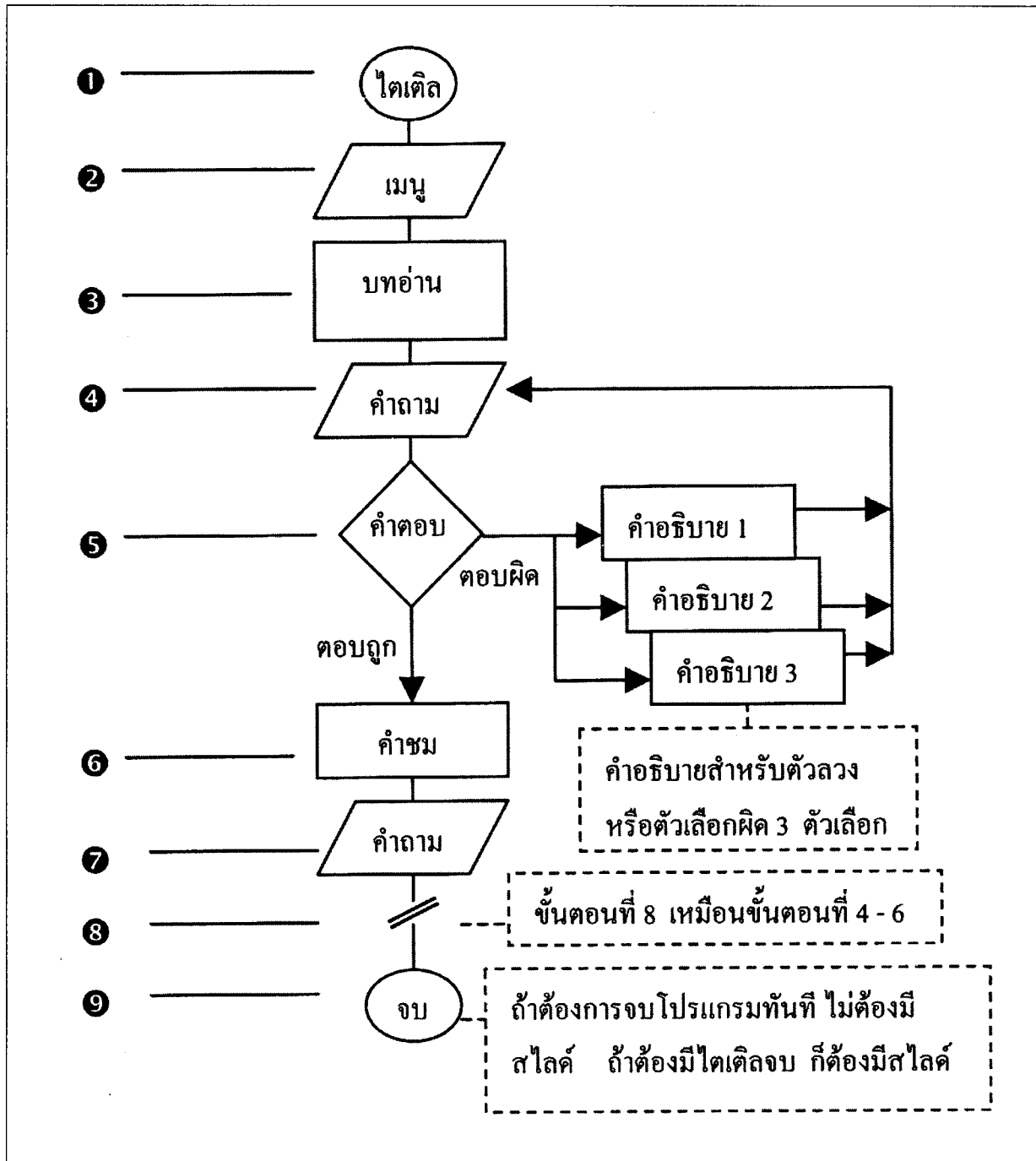
1. การเริ่มต้นและขั้นตอนการทำงานของโปรแกรม

โดยปกติแล้วการเริ่มต้นโปรแกรม จะเริ่มที่สไลด์ หรือหน้าจอแรก ซึ่งจะมีปุ่มคำสั่ง (Command Button) ให้ผู้เรียนเลือกจะทำสิ่งใดต่อไป เช่น Continue และ EXIT ถ้าผู้เรียนคลิกเมาส์ที่ Continue ก็ให้โปรแกรมเสนอสไลด์หรือหน้าจอต่อ ผู้เรียนอาจคลิกเมาส์ที่พื้นฟอร์ม หรือที่ปุ่มคำสั่ง Continue ที่กำหนดไว้ก็ได้

2. ขั้นตอนการทำงานของโปรแกรม

การกำหนดขั้นตอนการทำงานของโปรแกรมสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหากโปรแกรมทำงานผิดขั้นตอนทุกสิ่งทุกอย่างจะผิดพลาดไปด้วย การกำหนดขั้นตอนการทำงานในที่นี้ก็คือการกำหนดว่าเมื่อถึงจุดใดจะให้โปรแกรมทำอะไร และเมื่อทำแล้วจะต้องทำอะไรต่อไป เช่น ในโปรแกรมการอ่าน ท่านอาจกำหนดให้โปรแกรมเริ่มต้นด้วยการเสนอไตเติลโปรแกรม จากนั้นให้เสนอเมนู เมื่อผู้เรียนเลือกแบบฝึกหัดใดก็ให้โปรแกรมเสนอแบบฝึกหัดนั้น เมื่อผู้เรียนตอบคำถามด้วยการคลิกเมาส์ที่ตัวเลือก (choice) ให้โปรแกรมแจ้งว่าผู้เรียนตอบถูกหรือไม่ ถ้าถูกก็ให้คำชม ถ้าผิดก็ให้คำแนะนำหรือคำอธิบาย

รูปที่ 20 : Flowchart อย่างง่าย

จาก Flowchart ในรูปที่ 20 ท่านต้องออกแบบสไลด์อย่างน้อยที่สุด 8 สไลด์เพื่อทำหน้าที่ตามข้อความที่ปรากฏในขั้นตอนที่ 1-6 ดังนั้น แต่ละบทเรียนจึงมีสไลด์จำนวนมาก เพื่อช่วยให้การออกแบบโปรแกรมสะดวกและถูกต้อง ท่านควรสร้างตารางเพื่อกำหนดหน้าที่และลำดับสไลด์

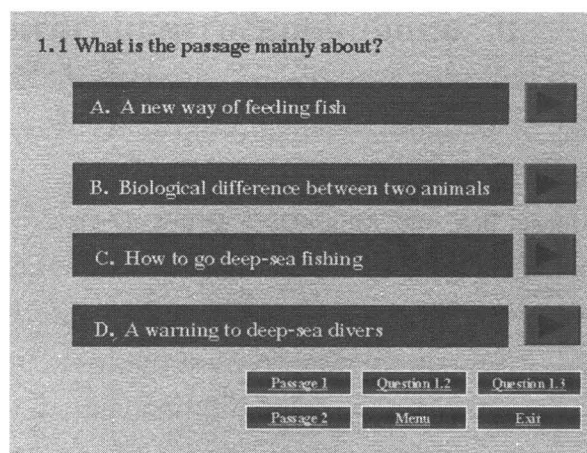
ตารางที่ 1 : ตารางควบคุมสไลด์แบบต่อเนื่อง

เลขที่	หน้าที่ / จุดมุ่งหมาย	การเชื่อมโยง (เลขลำดับที่ของสไลด์)	หมายเหตุ
01	ไตเติล	เมนู (2)	
02	เมนู	Passage 1 (3)	
03	บทอ่าน 1	คำถาม 1 เมนู (2) บทอ่าน 2 (19) EXIT	
04	คำถาม 1.1	คำถาม 1.2(9), 1.3(14) Passage1 (2), Passage2 (19), Menu (2), EXIT	
	คำตอบ 1.1 A	Feedback 1.1A (05)	ส่งกลับสไลด์ 4
	คำตอบ 1.1 B*	Feedback 1.1B (06)	ส่งไปสไลด์ 9
	คำตอบ 1.1 C	Feedback 1.1C (07)	ส่งกลับสไลด์ 4
	คำตอบ 1.1 D	Feedback 1.1D (08)	ส่งกลับสไลด์ 4
09	คำถาม 1.2	คำถาม 1.1(4), 1.3(14) Passage1 (2), Passage2 (19), Menu (2), EXIT	
	คำตอบ 1.2 A	Feedback 1.2A (10)	ส่งกลับสไลด์ 9
	คำตอบ 1.2 B	Feedback 1.2B (11)	ส่งกลับสไลด์ 9
	คำตอบ 1.2 C*	Feedback 1.2C (12)	ส่งไปสไลด์ 14
	คำตอบ 1.2 D	Feedback 1.2D (13)	ส่งกลับสไลด์ 9
14	คำถาม 1.3	คำถาม 1.1(4), 1.2(14) Passage1 (2), Passage2 (19), Menu (2), EXIT	
	คำตอบ 1.3 A*	Feedback 1.3A (15)	ส่งไปสไลด์ 19
	คำตอบ 1.3 B	Feedback 1.3B (16)	ส่งกลับสไลด์ 14
	คำตอบ 1.3 C	Feedback 1.3C (17)	ส่งกลับสไลด์ 14
	คำตอบ 1.3 D	Feedback 1.3D (18)	ส่งกลับสไลด์ 14
19	บทอ่าน 2	คำถาม 2.1 (20) เมนู (2) บทอ่าน 3 (...) EXIT	
20	คำถาม 2.1		
	คำตอบ 2.1 A	Feedback 2.1A (21)	ส่งกลับสไลด์ 20
	คำตอบ 2.1 B	Feedback 2.1B (22)	ส่งกลับสไลด์ 20
	คำตอบ 2.1 C	Feedback 2.1C (23)	ส่งกลับสไลด์ 20
	คำตอบ 2.1 D*	Feedback 2.1D (24)	ส่งไปสไลด์ 25

Note : * = Correct answer

ในการกำหนดลำดับสไลด์หรือหน้าจอ ท่านอาจกำหนดเหมือนตัวอย่างในตารางที่ 1 คือ การเรียงลำดับสไลด์ต่อเนื่องกันไป เช่น บทอ่าน 1 (Passage 1) เป็นสไลด์ลำดับที่ 3 ดังนั้น คำถามที่ 1.1 จึงเป็นสไลด์ลำดับที่ 4 และข้อมูลป้อนกลับสำหรับคำตอบ 1.1 A 1.1 B 1.1 C และ 1.1 D เป็นสไลด์ลำดับที่ 5 6 7 และ 8 ตามลำดับ จากนั้นจึงเป็นสไลด์ลำดับที่ 9 ซึ่งใช้แสดงคำถามที่ 1.2 และตัวเลือก สไลด์ลำดับที่ 10 11 12 และ 13 ใช้ให้ข้อมูลป้อนกลับสำหรับตัวเลือก 1.2 A 1.2 B 1.2 C และ 1.2 D ข้อดีของการเรียงลำดับด้วยวิธีนี้ก็คือจะช่วยให้การตรวจสอบลำดับสไลด์ทำได้ง่าย เพราะหมายเลขสไลด์จะเรียงตามลำดับ ซึ่งอาจช่วยลดความผิดพลาดในการเชื่อมโยงสไลด์

ถ้าไม่ใช้วิธีที่กล่าวไปแล้วท่านอาจเรียงลำดับสไลด์หลักหรือหน้าจอหลักต่อเนื่องกันจนครบ จากนั้นจึงเป็นสไลด์เสริมที่ให้ข้อมูลป้อนกลับ หรือให้ความรู้เสริม จากตัวอย่างการเรียงลำดับสไลด์ในตารางที่ 2 เมื่อถึงสไลด์หมายเลข 4 ซึ่งเป็นคำถามที่ 1.1 สไลด์หมายเลข 5 จึงไม่ใช่สไลด์ที่เสนอข้อมูลป้อนกลับ แต่อาจจะใช้สำหรับเสนอคำถามที่ 1.2 สำหรับข้อมูลป้อนกลับอาจเป็นสไลด์หมายเลข 20 หรือมากกว่านั้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจำนวนคำถามเป็นสำคัญ

รูปที่ 21 : ตัวอย่างคำถามและคำตอบ

ตารางที่ 2 : การเรียงสไลด์หลักก่อนสไลด์เสริม

เลขที่	หน้าที / จุดมุ่งหมาย	การเชื่อมโยง (เลขลำดับที่ของสไลด์)	หมายเหตุ
01	ไตเติล	เมนู (2)	
02	เมนู	Passage 1 (3)	
03	บทอ่าน 1	คำถาม 1 เมนู (2) บทอ่าน 2 (...) EXIT	
04	คำถาม 1.1	คำถาม 1.2(5), 1.3(6) Passage1 (3), Passage2 (7), Menu (2), EXIT	
	คำตอบ 1.1 A	Feedback 1.1A (20)	ส่งกลับสไลด์ 4
	คำตอบ 1.1 B*	Feedback 1.1B (21)	ส่งไปสไลด์ 5
	คำตอบ 1.1 C	Feedback 1.1C (22)	ส่งกลับสไลด์ 4
	คำตอบ 1.1 D	Feedback 1.1D (23)	ส่งกลับสไลด์ 4
05	คำถาม 1.2	คำถาม 1.1(4), 1.3(6) Passage1 (2), Passage2 (7), Menu (2), EXIT	
	คำตอบ 1.2 A	Feedback 1.2A (24)	ส่งกลับสไลด์ 5
	คำตอบ 1.2 B	Feedback 1.2B (25)	ส่งกลับสไลด์ 5
	คำตอบ 1.2 C *	Feedback 1.2C (26)	ส่งไปสไลด์ 6
	คำตอบ 1.2 D	Feedback 1.2D (27)	ส่งกลับสไลด์ 5

Note : * = Correct answer

3. แบบฝึกหัดและการตอบคำถาม

เนื่องจาก PowerPoint ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับสร้างโปรแกรมช่วยการเรียนรู้โดยตรง จึงไม่สามารถจัดการรายละเอียดได้เหมือนกับโปรแกรมที่เขียนขึ้นจากโปรแกรมช่วยการเขียนบทเรียน (authoring program) และโปรแกรมที่เขียนจากภาษาคอมพิวเตอร์โดยตรง เหตุการณ์ (event) ที่สามารถใช้ได้ใน PowerPoint มีเพียง MouseClick และ MouseOver เท่านั้น แต่การให้ผู้เรียนเลือกคำตอบโดยใช้เหตุการณ์ MouseOver ไม่เหมาะสม เพราะผู้เรียนอาจเลื่อนตัวชี้เมาส์ไปอยู่บนตัวเลือกโดยไม่ได้ตั้งใจตอบ จึงต้องใช้เหตุการณ์ MouseClick ซึ่งหมายความว่าแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นต้องเป็นแบบฝึกหัดที่ให้ผู้เรียนตอบโดยคลิกเมาส์ที่ตัวเลือกที่ต้องการ

ดังนั้น แบบฝึกหัดที่สามารถสร้างขึ้นได้จาก PowerPoint จึงต้องเป็นแบบฝึกหัดที่ไม่มีรายละเอียดสลับซับซ้อน และต้องเป็นแบบฝึกหัดที่มีคำตอบแน่นอน ส่วนจะมีคำตอบถูกหรือคำตอบผิดมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับแต่ละคำถามว่าสามารถตอบได้มากน้อยเพียงใด แบบฝึกหัดที่สามารถสร้างขึ้นจาก PowerPoint อาจเป็นแบบฝึกหัดไวยากรณ์ แบบฝึกหัดศัพท์ แบบฝึกหัดการอ่าน การฟัง หรือแม้กระทั่งแบบฝึกหัดการเขียน แต่ต้องเป็นการเขียนที่มีคำตอบให้เลือก

ในการออกแบบสไลด์หรือหน้าจอแบบฝึกหัด ท่านควรพิจารณาขนาดและสีของตัวอักษรให้อ่านได้ชัดเจน และควรเลือกสีของข้อความกับพื้นให้เหมาะสม ท่านควรออกแบบปุ่มคำสั่งและการเชื่อมโยงหน้าจอแบบฝึกหัดกับส่วนอื่นๆ ของโปรแกรมเพื่อให้ผู้เรียนสามารถควบคุมโปรแกรมได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผู้เรียนจึงจะมีอิสระ (autonomy) ในการเรียนมากขึ้น

4. การตรวจคำตอบ

การตรวจคำตอบง่ายและสะดวกอย่างยิ่ง เพราะในความเป็นจริงนั้นท่านได้กำหนดไว้ในตารางควบคุมสไลด์ว่าจะให้ตัวเลือกใดเป็นคำตอบถูกและตัวเลือกใดเป็นคำตอบผิด (ดูตารางควบคุมสไลด์ที่ 1 และ 2) และท่านได้กำหนดสไลด์สำหรับให้ข้อมูลป้อนกลับแต่ละตัวเลือกไว้แล้ว ดังนั้น เมื่อผู้เรียนคลิกเมาส์ที่ตัวเลือกใด ก็เท่ากับเป็นการตรวจคำตอบไปในตัว เพราะโปรแกรมจะนำสไลด์ที่ให้ข้อมูลป้อนกลับสำหรับตัวเลือกนั้นมาแสดง ซึ่งสไลด์ดังกล่าวนี้จะมีข้อความแจ้งว่าคำตอบนั้นถูกต้องหรือไม่ ถ้าตอบถูกก็จะมีคำชม ถ้าตอบผิดก็จะมีคำอธิบาย

5. การให้ข้อมูลป้อนกลับ

ข้อมูลป้อนกลับมีใช้เป็นเพียงการกำหนดว่าจะใช้สไลด์หมายเลขใดสำหรับให้ข้อมูลป้อนกลับ และมีใช้เป็นเพียงการแจ้งให้ผู้เรียนทราบว่าตอบคำถามถูกต้องหรือไม่เท่านั้น แต่ข้อมูลป้อนกลับต้องให้ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ ส่งเสริมการเรียนรู้ และให้กำลังใจ นอกจากนี้ ข้อมูลป้อนกลับต้องเข้าใจได้ง่าย ตรงประเด็น และสามารถนำไปแก้ไขปัญหาได้จริง

6. การจบโปรแกรม

ในการออกแบบโปรแกรม ท่านควรออกแบบให้ผู้เรียนสามารถออกจากโปรแกรมได้เมื่อต้องการ ดังนั้น จึงควรมีปุ่มคำสั่ง เช่น ปุ่มคำสั่ง EXIT หรือข้อความที่เชื่อมโยงกับคำสั่ง End Show ใน Hyperlink to ในทุกหน้าจอ อย่างไรก็ตาม เมื่อท่านแปลงไฟล์บทเรียน PowerPoint เป็นไฟล์ HTML คำสั่ง End Show จะใช้ไม่ได้ ให้ท่านเปิดไฟล์ HTML เพื่อลบปุ่ม EXIT ออก สำหรับการออกจากโปรแกรมของบทเรียนบนอินเทอร์เน็ตให้ผู้เรียนคลิกเมาส์ที่ปุ่ม Close ที่มุมขวาล่างสุดของหน้าจอ หากต้องการปุ่ม EXIT ให้เขียนคำสั่งเพิ่มในไฟล์ HTML ด้วยภาษา Java

การทำสำเนาและการเพิ่มหรือสไลด์

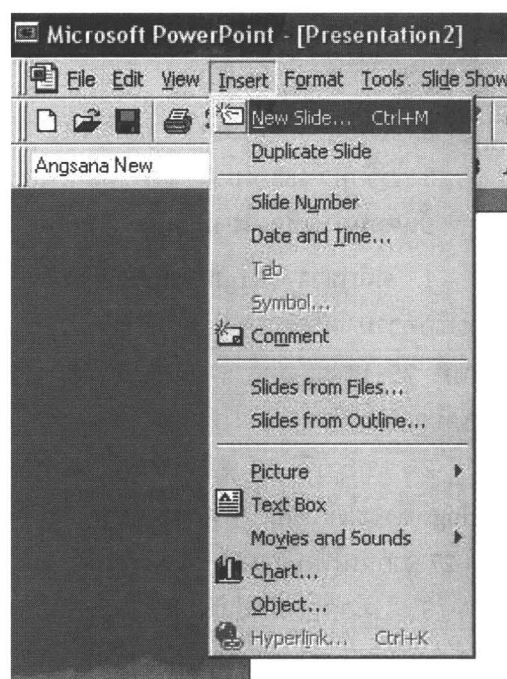
หลังจากออกแบบหน้าจอแรก หรือสไลด์แรกแล้ว ท่านต้องออกแบบหน้าจอหรือสไลด์ต่อไป ไป บางสไลด์อาจเหมือนกับสไลด์ที่ท่านออกแบบไปแล้ว แต่บางสไลด์อาจไม่เหมือนกับสไลด์ที่มีอยู่ แต่ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มหรือทำสำเนา ก็ต้องใช้เมนู “แทรก” หรือ “Insert”

ขั้นตอนการทำสำเนาและการเพิ่มสไลด์มีดังนี้

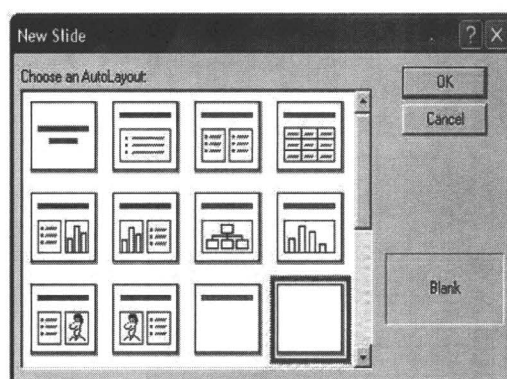
1. คลิกเมาส์ที่เมนู “แทรก” หรือ “Insert” แล้วคลิก “New Slide” หรือ “Duplicate Slide”

1.1 ถ้าคลิก “New Slide” จะมีแบบร่างสไลด์ให้เลือก ซึ่งท่านควรเลือกรูปแบบสไลด์เปล่าจึงจะสามารถออกแบบสไลด์ด้วยตนเอง

1.2 ถ้าเลือก “Duplicate Slide” จะเป็นการทำสำเนา สไลด์ที่กำลังเปิดอยู่ขณะนั้น เมื่อท่านคลิกเมาส์ก็จะได้สไลด์ที่ เหมือนกับสไลด์ต้นแบบทุกประการในหน้าจอถัดไป (ซึ่งจะทำให้ ลำดับของสไลด์ที่อยู่ถัดไปเปลี่ยนไปด้วย) เป็นต้นว่าเมื่อท่าน ต้องการสไลด์สำหรับคำถามข้อที่สอง ซึ่งมีรูปร่างเหมือนกับสไลด์ ในรูปที่ 21 ก็ให้เปิดหน้าจอในรูปที่ 21 แล้วคลิกเมาส์ที่เมนู “Insert” แล้ว “แทรก” คลิกเมาส์ที่ Duplicate Slide ก็จะได้ สไลด์ที่ต้องการ ซึ่งท่านอาจไม่ทราบว่าได้สไลด์แผ่นใหม่แล้ว เพราะสไลด์ใหม่เหมือนกับต้นฉบับทุกประการ แต่ถ้าท่านดูเหนือ ปุ่ม Start ที่มุมล่างซ้ายก็จะเห็นว่าตัวเลขบอกสไลด์เพิ่มขึ้น เมื่อ ได้สไลด์ใหม่แล้วให้ท่านเข้าข้อความและการเชื่อมโยงให้ถูกต้อง

รูปที่ 22 : การเพิ่มสไลด์

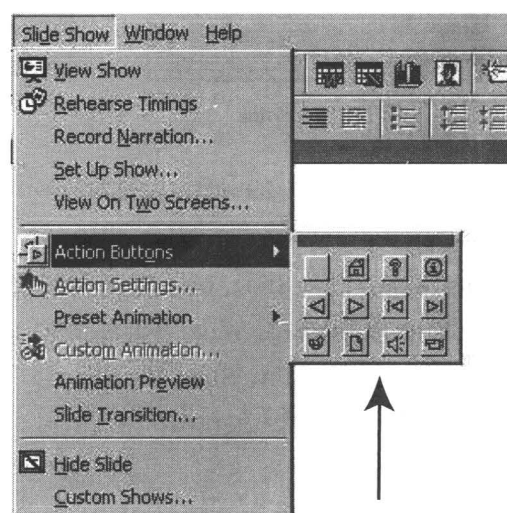

รูปที่ 23 : การเพิ่มสไลด์ใหม่

การเชื่อมโยง

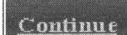
การเชื่อมโยง (link) ระหว่างสไลด์เป็นหัวใจของการสร้างโปรแกรมช่วยการเรียนการสอนด้วย PowerPoint เพราะท่านไม่สามารถเขียนคำสั่งเพื่อจัดการกับส่วนต่างๆ ของสไลด์หรือหน้าจอได้เหมือนกับการเขียนโปรแกรมด้วยภาษาคอมพิวเตอร์ ซึ่งสามารถสั่งให้ส่วนหนึ่งส่วนใดของหน้าจอปรากฏหรือไม่ปรากฏหรืออาจสั่งให้ส่วนหนึ่งส่วนใดเปลี่ยนสีหรือขนาดตัวอักษร ท่านจึงต้องใช้สไลด์จำนวนมากที่ทำงานเฉพาะอย่าง ดังนั้น ท่านจึงต้องจัดระบบการเชื่อมโยงให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งการเชื่อมโยงภายในโปรแกรมของท่านเอง การเชื่อมโยงกับโปรแกรมอื่นที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ และการเชื่อมโยงกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

หลักทั่วไปในการเชื่อมโยงได้แก่การใช้ปุ่มคำสั่งหรือข้อความเชื่อมโยงดังนี้

รูปที่ 24 : ปุ่มคำสั่งของ PowerPoint

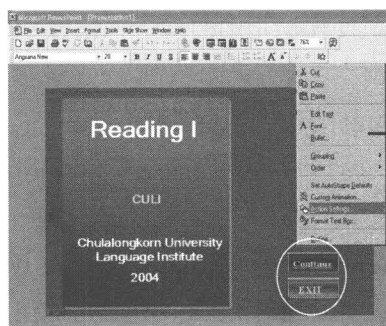
1. ใช้ปุ่มคำสั่งที่มีใน PowerPoint ซึ่งต้องเลือกจากเมนู Slide Show และเลือก Action Buttons (รูปที่ 24) เช่น

2. ใช้ปุ่มคำสั่งที่ท่านสร้างขึ้นเองจากกรอบข้อความ เช่น

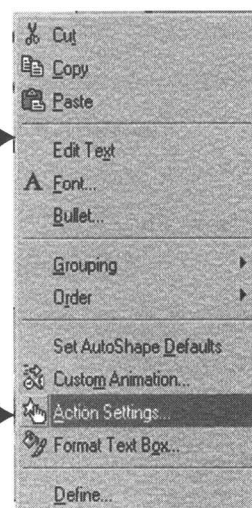
3. ใช้ข้อความเชื่อมโยง ซึ่งมีขีดเส้นใต้ เช่น Continue

ขั้นตอนการเชื่อมโยงมีดังนี้

1. คลิกขวา (Right click) เมลล์ที่กรอบข้อความ หรือกรอบปุ่มคำสั่ง ดังตัวอย่างในรูปที่ 25 และเมื่อคลิกเมลล์แล้วจะได้กรอบดังรูปที่ 26

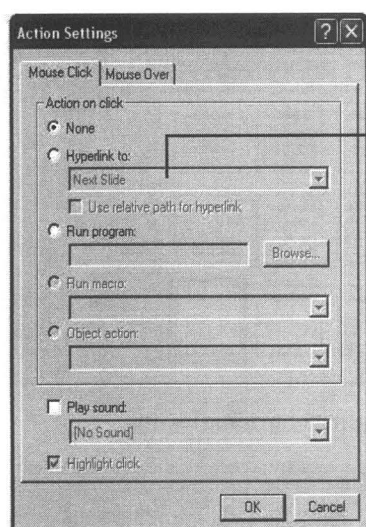
รูปที่ 25

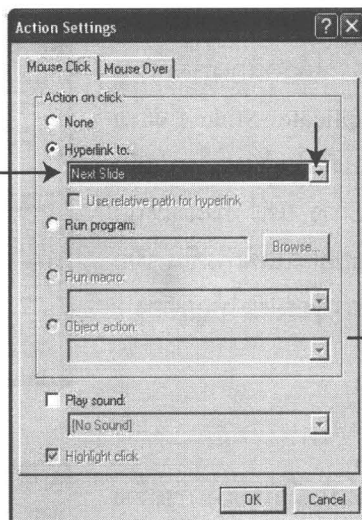
รูปที่ 26

2. จากรูปที่ 26 คลิกเมลล์ที่ Action Settings ซึ่งจะได้กรอบสำหรับเชื่อมโยงสไลด์ ดังรูปที่ 27 จากนั้นให้คลิกเมลล์ที่ Hyperlink to :

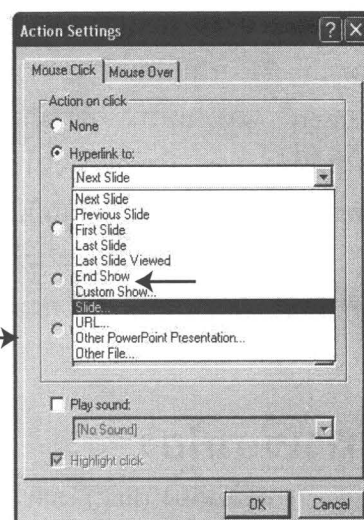
3. เมื่อคลิกเมลล์แล้วจะได้รายละเอียดเพิ่มดังรูปที่ 28 จากนั้นให้คลิกเมลล์ที่รูปลูกศร ซึ่งจะได้รายการให้เลือกเชื่อมโยงดังรูปที่ 29 และ 30

รูปที่ 27 : Hyperlink

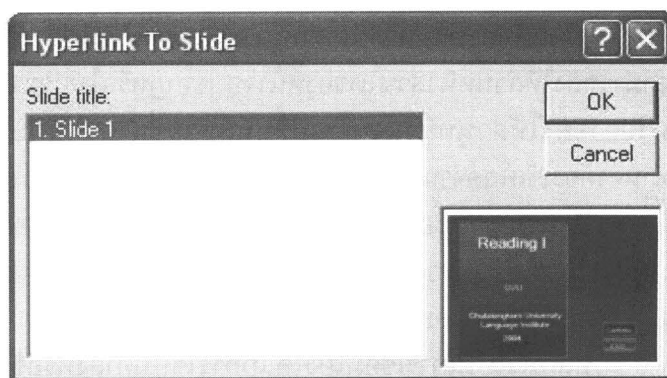

รูปที่ 28

รูปที่ 29

4. จากรูปที่ 29 จะเห็นได้ว่ามีสไลด์ให้เลือกเชื่อมโยง เริ่มตั้งแต่ Next Slide, Previous Slide, First Slide, Last Slide Viewed และเลื่อนลงไปอีกจะพบ Slide...ซึ่งเมื่อคลิกเมลล์ที่นี้จะมีรายละเอียด เช่น Slide 1, Slide 2... ให้เลือกดังรูปที่ 30 ให้เลือกสไลด์ตามหมายเลขที่ได้ออกแบบไว้

รูปที่ 30

5. หากต้องการเชื่อมโยงกับ Web site ให้คลิก URL (Universal Resource Locator)

ซึ่งจะให้ Address ของ Web site บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จากนั้นให้เลือก Web site แต่หากต้องการเชื่อมโยงกับไฟล์หรือโปรแกรมในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้อยู่ขณะนั้น ให้คลิกเมาส์ที่ Other files... แล้วเลือกโปรแกรมหรือไฟล์ที่ต้องการ

6. หากเป็นปุ่มคำสั่ง EXIT ให้คลิกเมาส์ที่ End Show
7. ขั้นสุดท้ายให้คลิกเมาส์ที่ปุ่ม OK

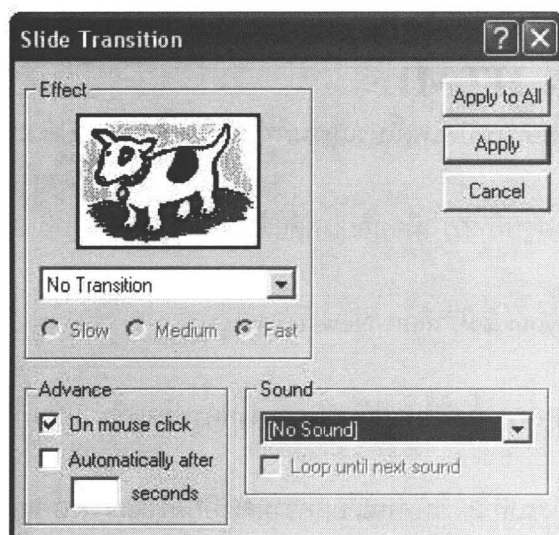
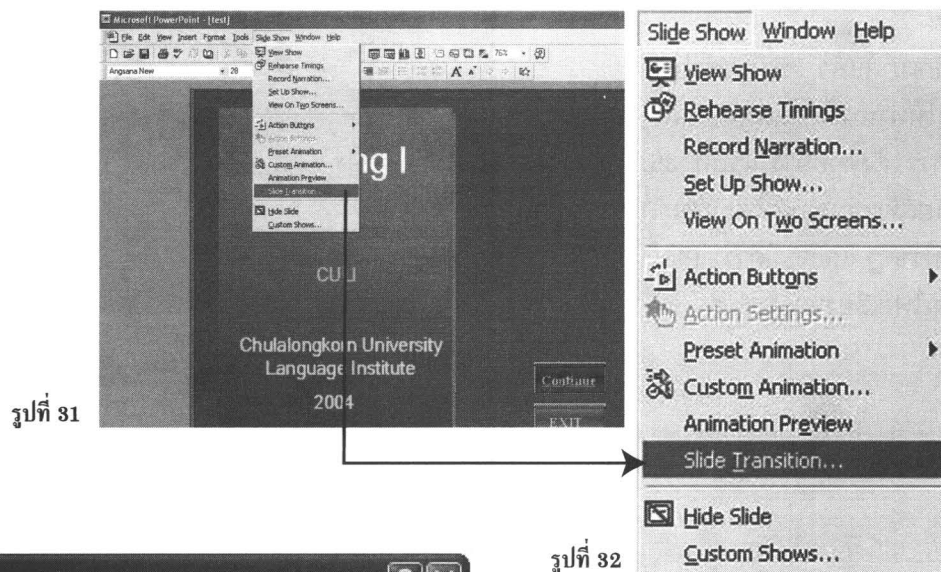
การให้เสียงประกอบ

การให้เสียงประกอบ (sound effect) มี 2 ส่วน คือเสียงประกอบขณะเปลี่ยนสไลด์ และเสียงที่ใช้เป็นบทฟัง หรือคำอธิบาย

1. เสียงประกอบขณะเปลี่ยนสไลด์

การให้เสียงประกอบขณะเปลี่ยนสไลด์ทำได้ดังนี้

1. คลิกเมาส์ที่เมนู Slide Show แล้วคลิกที่ Slide Transition (รูปที่ 31 และ 32) ซึ่งจะได้ผลดังรูปที่ 33
2. จากรูปที่ 33 ในช่อง Sound จะมีข้อความ No Sound ดังนั้น ท่านต้องคลิกเมาส์ที่รูปลูกศร เมื่อคลิกเมาส์แล้วจะมีไฟล์เสียงให้เลือกดังรูปที่ 34 ให้ท่านเลือกไฟล์เสียงตามต้องการ

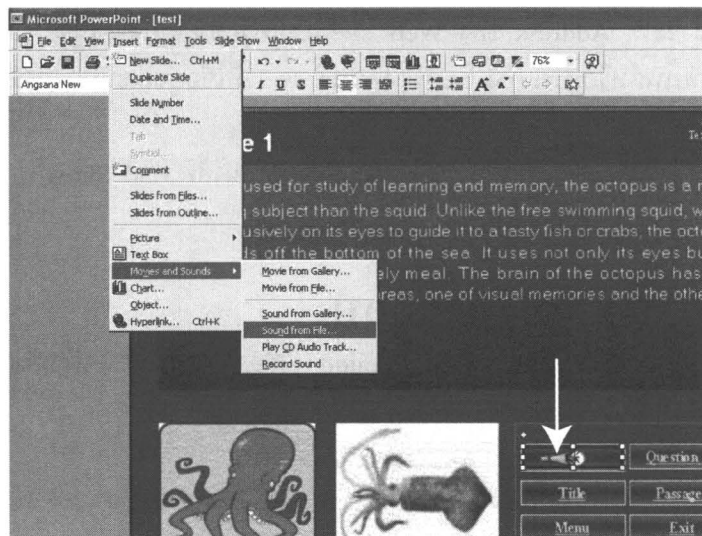
2. เลียงประกอบบทเรียน

ขั้นแรกให้ท่านนำไฟล์เสียงบทเรียน ซึ่งอาจเป็นเสียงบทฟัง บทอ่าน หรือคำอธิบาย และเป็นไฟล์ .wav ไปเก็บไว้ในช่องขับจาน (Disk drive) ที่ต้องการ (เช่น Drive C) จากนั้นให้ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

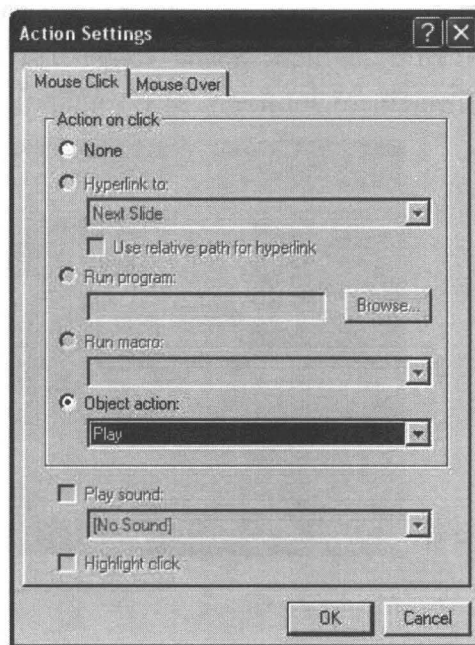
1. คลิกเมาส์ที่เมนู “Insert” ดังรูปที่ 35 แล้วเลื่อนเมาส์ไปที่ Movies and Sounds และเลื่อนไปที่ Sound from file จากนั้นให้คลิกเมาส์

2. เมื่อคลิกเมาส์แล้วจะมีไฟล์เสียงให้เลือก ซึ่งท่านต้องเลือกไฟล์จากช่องขับจาน (drive) แฟ้ม (folder) และไฟล์ (file) ที่เก็บไฟล์เสียงประกอบบทเรียน ให้คลิกเมาส์เลือกไฟล์ที่ต้องการ

3. เมื่อคลิกเมาส์แล้ว จะมีรูปลำโพง ปรากฏบนหน้าจอให้ท่านปรับตำแหน่ง และขนาดได้ตามต้องการ ดังตัวอย่างในรูปที่ 35 หากท่านคลิกขวาเมาส์ที่กรอบรูปลำโพง ก็จะมีกรอบดังรูปที่ 36 ปรากฏ และจะมีคำว่า Play ซึ่งเป็นการสั่งให้เล่นไฟล์เสียง

รูปที่ 35

รูปที่ 36

การแปลงไฟล์ของ PowerPoint เป็น HTML

การแปลงไฟล์ของ PowerPoint เป็น HTML ทำได้โดยการเปิดไฟล์โปรแกรมที่ท่านสร้างขึ้น แล้วเปิดเมนู ไฟล์ (รูปที่ 37) จากนั้นให้ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

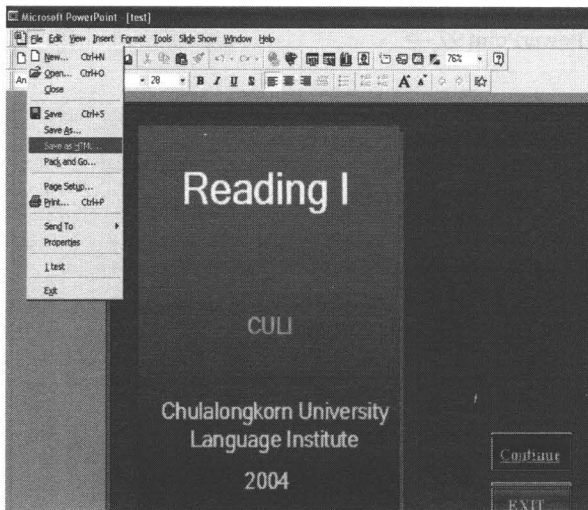
1. คลิกเมาส์ที่ Save as HTML...หรือ Web Page (รูปที่ 37) เมื่อคลิกเมาส์แล้วจะได้กรอบ ดังรูปที่ 38 จากนั้นให้คลิกเมาส์ที่ Next

2. ให้คลิกเมาส์ที่ Next จนถึงกรอบที่ให้เลือก New layout ซึ่งให้เลือก New layout

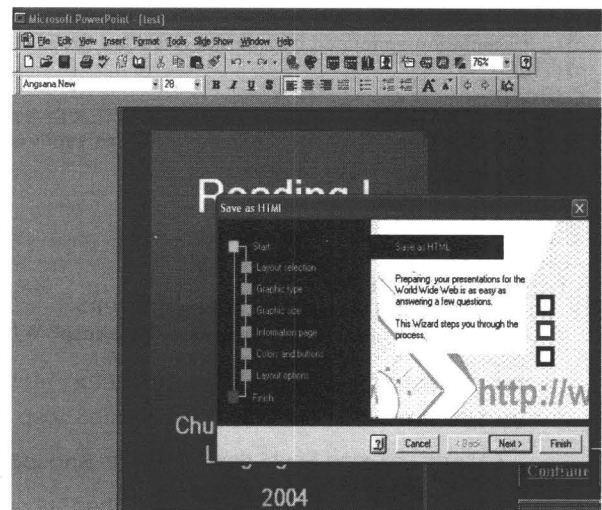
3. ในกรอบต่อไปให้คลิกเมาส์เลือก Standard

4. ในกรอบต่อไปให้เลือกรูปที่เก็บในไฟล์ JIF (หรือ JPEG) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของไฟล์รูปภาพที่ท่านบันทึกไว้ แล้วคลิก Next

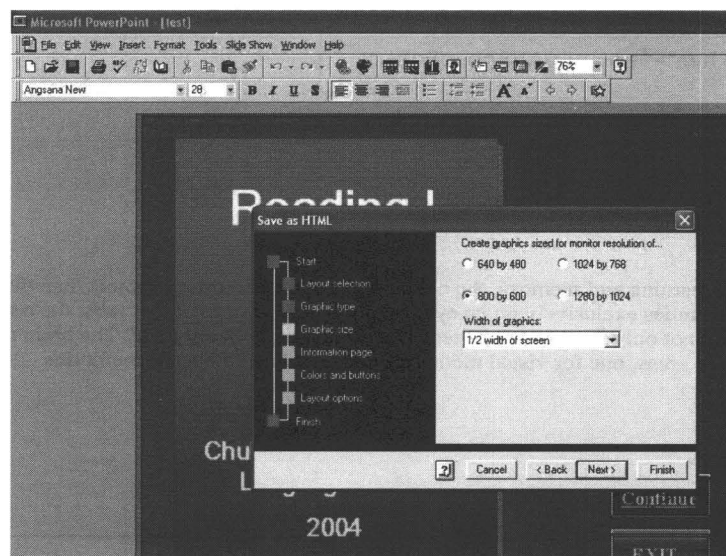
5. หลังจากคลิกเมาส์ที่ Next ในขั้นที่ 4 แล้วจะได้ผลดังรูปที่ 39 ให้ท่านเลือกความละเอียดของหน้าจอ และเลือก Full width of screen แล้วคลิก Next

รูปที่ 37

รูปที่ 38

รูปที่ 39

6. ในกรอบต่อไปให้คลิก Next จากนั้นจะมีกรอบให้เลือกสีของหน้าจอและปุ่มคำสั่ง ให้คลิกที่ Use browser colors แล้วคลิก Next
7. กรอบต่อไปให้เลือกลักษณะของปุ่มคำสั่ง ซึ่งท่านอาจเลือก Next slide แล้วคลิก Next
8. เมื่อได้กรอบใหม่ให้เลือกตำแหน่งของปุ่มคำสั่ง แล้วคลิก Next
9. จากนั้นให้เลือกช่องข้ามงานและแฟ้มที่จะใช้เก็บโปรแกรมในไฟล์ HTML ซึ่งท่านอาจคลิกเมาส์ที่ Browse แล้วพิมพ์รายละเอียดเพิ่มเติม แล้วคลิก Finish
10. สำหรับขั้นสุดท้ายให้พิมพ์ชื่อเอกสาร คลิก Save และท้ายสุดให้คลิก OK

เมื่อได้ไฟล์ HTML แล้ว ท่านควรลองเปิดไฟล์นี้ใน Internet Explorer เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของโปรแกรม จากนั้นท่านอาจนำไฟล์ HTML ไปตัดแต่งในโปรแกรม Notepad หรือ EditPlus2 เช่น อาจต้องลบปุ่มคำสั่งต่างๆ ที่ HTML สร้างให้ เพราะมีปุ่มต่างๆ ในสไลด์เดิมแล้ว จากตัวอย่างคำสั่งสำหรับสไลด์ที่ 3 ซึ่งเสนอบทอ่าน

แบบสอบถาม

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ชื่อ ตำแหน่งทางวิชาการ
สถานที่ทำงาน
หมายเลขโทรศัพท์ e-mail

2. ท่านเริ่มอ่านและติดตามวารสารภาษาปริทัศน์มาเป็นเวลากี่ปีแล้ว.....

3. ทำไมท่านถึงเลือกอ่านวารสารภาษาปริทัศน์

4. ท่านอ่านหนังสือวารสารภาษาปริทัศน์จากที่ใด โปรดเลือก

☐ ซื้อมา ☐ เป็นสมาชิก ☐ ห้องสมุด ☐ อ่านของผู้อื่น

5. ท่านคิดว่าอะไรคือข้อดีของวารสารฉบับนี้

1.
2.
3.

6. ท่านคิดว่าอะไรคือข้อควรปรับปรุงของวารสารฉบับนี้

1.
2.
3.

7. บทความที่ท่านชอบมากที่สุดในวารสารภาษาปริทัศน์คือ

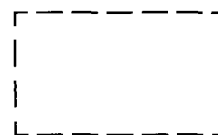
8. ผู้เขียนบทความที่ท่านชอบมากที่สุดและติดตามผลงานเป็นประจำคือ.....

9. ท่านได้นำวารสารภาษาปริทัศน์ไปใช้ประโยชน์ในด้านใดบ้าง

☐ การเรียนการสอน ☐ การวิจัย ☐ การปรับปรุงหลักสูตร
☐ การบริหารและการจัดการ ☐ การประเมินผล ☐ อื่น ๆ

โปรดให้ความอนุเคราะห์ตอบและส่งแบบสอบถามมายังกองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ ตามที่อยู่ด้านหลัง
เพื่อกองบรรณาธิการจะได้นำข้อมูลไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับผู้อ่านให้มากที่สุด
ด้วยความขอบคุณ

กรุณาส่ง

บรรณารักษารวบรวมภาษาปริทัศน์
สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อาคารเปรมบุรฉัตร
ถนนพญาไท ปทุมวัน
กทม. 10330